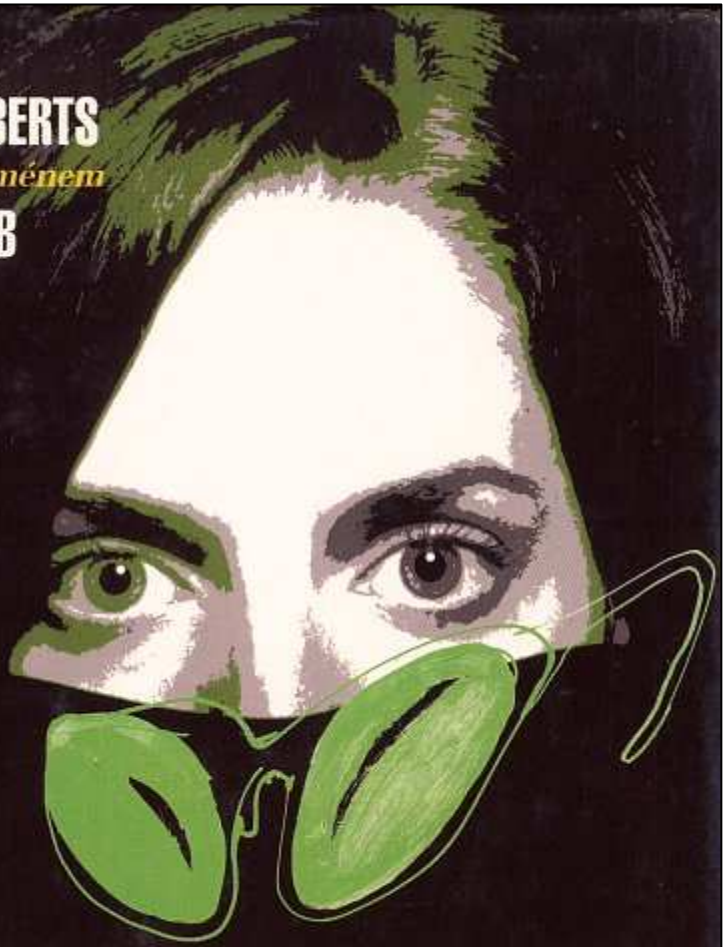
NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. ROBB

SMRTÍCÍ EXTÁZE

Od autorky detektivních románů

SMRTÍCÍ NAHOTA, SMRTÍCÍ SLÁVA a SMRTÍCÍ NESMRTELNOST

Přestože jsem se o to nijak nepřičinil,
jsem svým vlastním vykonavatelem trestu.
– JOHN DONNE

Na osamělých březích čeká extáze.
– LORD BYRON

Kapitola první

Tmavá ulička páchla močí a zvratky. Byla domovem rychlonohých krys i jejich pronásledovatelů, divokých koček s hladovýma očima. Ze tmy se občas rudě zalesklo bělmo patřící lidem i zvířatům.

Eva s tlukoucím srdcem opatrně vstoupila do stínu smrdutých, vlhkých stěn. Určitě vešel sem, tím si byla jista. Jejím úkolem bylo sledovat ho, dopadnout a zatknout. Pevně třímala zbraň a ruka se jí nezachvěla.

„Hej, číčo. Nechceš si to rozdat?“

Ze tmy k ní doléhaly neviditelné hlasy, zhrublé chemikáliemi a laciným chlastem. Nářek těch, kteří ztratili jakoukoli naději, i šílený chechot. Krysy a kočky nemůžou žít samy. Společnost lidského odpadu, zdržující se u upocené cihlové zdi, nebyla vůbec příjemná.

Se zbraní v ruce se přikrčila a ustoupila za omlácenou recyklační jednotku, která podle zápachu, jaký se z ní linul, už nefungovala asi pěkně dlouho. Zápach zkažených potravin se mísil s lidským potem a výsledkem byl odporný smrad.

V té tmě vpředu někdo zavzlykal. Uviděla kluka, mohlo mu být třináct a byl skoro nahý. Plazil se zády podél špinavé zdi jako krab, mokvající boláky v obličeji, oči jen štěrbiny strachu a beznaděje.

Zaplavila ji lítost. Také ona bývala takovým dítětem, i ona se kdysi schovávala ve stejných uličkách se strachem v srdci a s tělem plným ran. „Neboj, já ti nic neudělám,“ oslovila ho klidně, skoro šeptem, a nespouštěla z něj oči. Sklonila hlaveň.

V té chvíli zaútočil.

Přiblížil se zezadu; vycítila pohyb a zaslechla nějaký zvuk. Rozpřáhl se železnou trubkou, připraven zabíjet. Svist dopadající

trubky ji udeřil do uší a ona se rychle otočila a uhnula. Ani neměla čas vynadat si za svou nepozornost, za to, že se přestala koncentrovat a zapomněla, proč tu vlastně je, když pod nárazem stokilové masy odletěla ke zdi.

Zbraň jí vylétla z ruky a někde ve tmě s třesknutím dopadla na zem.

Viděla jeho oči, lesk choré mysli ještě umocňoval chemický účinek drogy, které se říkalo Zeus. Sledovala trubku, kterou pozvedl do výše, odhadla čas a odkulila se dřív, než trubka s rachotem dopadla na cihlovou zeď. Mocným výskokem se vrhla vpřed a vrazila hlavou do útočníkova břicha. Zaryčel, zavrávoral a hrábl jí po krku. Její pěst vystřelila jako blesk a drtivě mu dopadla na čelist. Úder byl tak silný, že jí v paži vybuchla bolest.

Lidé se rozječeli a utíkali na všechny strany, hledajíce spásu v tom ubohém světě, kde si nikdo nebyl ničím jist. Eva se prudce obrátila, přičemž využila odstředivé síly, aby vykopla nohou a zasáhla nos svého protivníka. Z nosu mu vychrstla krev a její pach se smísil s ostatními pachy v uličce.

Oči mu zaplály vztekem, ale ten hrozný úder s ním sotva pohnul. Na krále chemikálií je každá bolest slabá. S úšklebkem ve tváři zacákané krví pleskal v pravidelném rytmu trubkou o dlaň druhé ruky.

„Chcípni. Je po tobě, ty policajtská čubko.“ Kroužil kolem ní a švihal trubkou před sebou, až to hvízdalo. „Rozmlátím ti palici a sežeru tvůj mozek.“

Věděla, že to myslí vážně, a to jí vehnalo adrenalin do krve. Žít, nebo zemřít. Zuřivě supěla a pot se z ní lil. Uhnula před další ránou a sjela do kleku. Rychle sáhla k holínce. Pak zvedla hlavu a usmála se.

„Na, sežer si tohle, ty svině.“ V ruce měla záložní zbraň. Neobtěžovala se nastavit ji jen na omráčení. To by s tím stokilovým hajzlem, napumpovaným drogami, ani nehnulo. Zbraň byla nastavena na smrtící účinek.

Když podnikl další výpad, vystřelila. Nejdřív mu zmrtvěly oči. Tohle už viděla několikrát předtím. Zeskelnatí jako oči panenky. Ustoupila stranou a připravila se na další výstřel, ale trubka mu vyklouzla z prstů. Jeho tělo sebou začalo škubat – následek přetížení nervového systému.

Padl jí k nohám, hromada masa, která zahubila sama sebe.

„Máš utrum, ty svině. Já ti dám obětovat panny,“ zamumlala, a zatímco z ní šílený příval energie pomalu vyprchával, stírala si pot z obličeje. Ruka se zbraní jí klesla.

Skoro neslyšitelný zvuk kůže otírající se o beton ji vyplašil. Chtěla se rychle obrátit a užuž zvedala zbraň, když tu ji popadly čísi paže a zvedly ji do výšky.

„Nezapomínejte si krýt záda, poručíku,“ zašeptal jí do ucha čísi hlas, a hned nato ucítila, jak jí dotyčný zuby lehce sevřel ušní lalůček.

„Roarkeu, krucinál. Málem jsem tě zastřelila.“

„Do toho ještě hodně chybělo,“ rozesmál se. Obrátil ji k sobě a nenasytně ji políbil. „Strašně rád se dívám, jak pracuješ,“ zašeptal a bloudil dlaní po jejím těle, až se zastavil na prsou. „Je to… ano, stimulující.“

„Nech toho.“ Srdce jí však prudce tlouklo a zákaz nevyzněl dvakrát přísně. „Tohle není místo k milkování.“

„Právě naopak. Celé líbánky jsou jedině k tomu.“ Oddálil ji od sebe a uchopil ji za ramena. „Říkal jsem si, kam ses poděla. Mohlo mě to napadnout hned.“ Pohlédl na tělo u jejích nohou. „Copak provedl?“

„Měl tak trochu zvláštní zálibu – z mladých holek vymlátil mozek a pak ho jedl.“

„Fuj.“ Roarke zavrtěl hlavou. „Nic hnusnějšího sis vymyslet nedokázala?“

„V kolonii Terra jeden takový chlápek před lety byl, a tak jsem si říkala…“ Odtáhla se a nepatrně se zamračila. Ještě pořád stáli v té páchnoucí uličce, u nohou smrt. A Roarke, nádherný temný anděl Roarke měl na sobě frak s diamantovými manžetovými knoflíčky. „Kam ses tak vymódil?“ zeptala se ho Eva.

„Měli jsme něco v plánu,“ připomněl jí. „Říká ti něco slovo večeře?“

„Zapomněla jsem.“ Odhodila zbraň. „Nenapadlo mě, že to bude trvat tak dlouho.“ Dlouze vydechla. „Asi bych se měla dát trochu do pořádku.“

„Mně se líbíš tak, jak jsi.“ Znovu si ji přivinul k sobě. „Zapomeňme na večeři… zatím.“ Lenivě se na ni usmál tím svým podmanivým úsměvem. „Ale trvám na trochu estetičtějším prostředí. Konec programu,“ zavelel.

Ulička, smrad a postavy ve tmě zmizely jako mrknutím oka. Stáli v rozlehlé prázdné místnosti a jen podél stěn blikaly kontrolky přístrojů. K dokonalejší projekci holografických programů pomáhaly černý strop a podlaha, lesklé jako zrcadlo.

Tohle byla Roarkeova zbrusu nová, dokonalá hračka.

„Nastavit tropické prostředí čtyři B. Zachovat duální řízení."

Jen co ta slova vyslovil, ozvalo se šumění příboje a před nimi se objevila vodní hladina, v níž se odrážely mihotavé tečky hvězd. Písek na pláži byl bílý jako sníh a palmy se vlnily ve větru jako exotické tanečnice.

„To už je lepší," rozhodl Roarke a začal jí rozepínat knoflíčky. „A ještě lepší to bude, až si tě svléknu."

„Svlékáš mě v jednom kuse už tři týdny."

Zvedl obočí. „Výsada manžela. Nějaké stížnosti?"

Manžel. Ještě pořád ji to vyvádělo z míry. Tenhle chlap s černou hřívou válečníka a s tváří básníka, ten muž s divokou irskou modří v očích je jejím manželem. Nikdy si na to nezvykne.

„Ne. Já jen…" Zajíkla se, když ucítila dlouhé štíhlé ruce na ňadrech. „… jen konstatuji fakta."

„To jste celí vy, policajti," usmál se rozepnul jí zip u džínsů, „i s těmi vašimi fakty. Nejste ve službě, poručíku Dallasová, jestli jste si ještě nepovšimla."

„Jen jsem si chtěla procvičit reflexy. Když člověk na tři týdny vypadne z práce, je to znát."

Zajel dlaní mezi její nahá stehna, polaskal ji a sledoval, jak se zaúpěním zvrátila hlavu. „Tvoje reflexy jsou naprosto v pořádku," zašeptal a položil ji na hebký bílý písek.

Moje manželka… Roarkeovi se to pomyšlení líbilo. Tahle fascinující žena, horlivá policistka, ta složitá duše patří jemu.

Když ji pozoroval, jak si vede v naprogramovaném souboji s tím zabijákem, věděl, že stejně neústupně a tvrdě, se stejnou ohromující neohrožeností, jakou projevila v té iluzorní situaci, by se postavila jakémukoli protivníkovi v reálném světě.

Obdivoval ji, i když věděl, že ho zakrátko čekají neradostné okamžiky. Za pár dnů se vrátí do New Yorku, a pak už se o ni bude

muset dělit, až se Eva znovu ujme svých povinností. Právě teď se však o ni nechtěl dělit s nikým. A s ničím.

Ani jemu nebyly cizí zanedbané čtvrti se špinavými ulicemi, kde ze všech stran číhala beznaděj. Vyrostl v nich, utíkal do nich, a nakonec utíkal z nich. Svůj život si udělal takový, jaký je – a pak do něj vstoupila ona, vletěla do jeho světa prudce jako otrávený šíp, a znovu jej změnila.

Policisté bývali jeho nepřáteli. Později mu byli spíš k smíchu, a teď je dokonce k jedné z nich nadlouho připoután.

Je to pár týdnů, co se díval, jak k němu kráčí ve vlající róbě sytě bronzové barvy a s květinami v náručí. Podlitiny v její tváři, které jí způsobil nějaký zabiják před pár hodinami, zakrylo líčidlo jen nedokonale. A v těch očích, v těch velkých jantarových očích, které uměly mluvit, viděl odvahu i štěstí.

Tak, jdeme na to, Roarkeu. Znovu v duchu slyšel ta slova, která pronesla, když vložila svou dlaň do jeho. *Budu stát při tobě, v dobrém i zlém. K tomu nám dopomáhej Bůh.*

Teď nosila na prstě jeho prsten a on měl její. Trval na tom, ačkoli dnes, uprostřed jedenadvacátého stolení, tyhle tradice už moc moderní nebyly. Jenže on chtěl mít hmatatelnou připomínku toho, že patří jeden druhému.

Vzal ji za ruku a políbil prst nad jemně cizelovaným zlatým kroužkem, který pro ni nechal zhotovit. Nechala oči zavřené. Dopodrobna zkoumal pevné linie její tváře, trochu široká ústa, krátké, rozcuchané vlasy.

„Miluju tě, Evo.“

Do tváří jí vstoupil něžný nach. Je tak snadněji dojmout, pomyslel si. Ví vůbec, jaké má ohromné srdce?

„Já vím.“ Otevřela oči. „A asi si na to začínám zvykat.“

„To je dobře.“

Zaposlouchala se do hukotu vln narážejících na písek a do ševelení konejšivého vánku v korunách palem; zvedla ruku a smetla mu pramen vlasů z tváře. *Muž jako on*, pomyslela si, *mocný, bohatý, nezkrotný, dokáže vyvolat takové scény lusknutím prstů.* A on to udělal pro ni.

„S tebou jsem šťastná.“

Usmál se, až mu zuby zasvítily, a jí se až sevřelo srdce blahem. „Já vím.“ Bez námahy ji zvedl a posadil si ji obkročmo na sebe. Lenivě hladil dlaněmi dlouhé, štíhlé a pevné tělo. „Tak už se přiznej. Jseš ráda, že jsem tě na poslední dny našich líbánek unesl z planety?“

Musela se ušklíbnout při vzpomínce, s jakou hrůzou se tomu bránila, jak zarytě odmítala nastoupit do čekajícího transportéru, až si ji Roarke se smíchem přehodil přes rameno a vylezl s ní na palubu, zatímco ona ho častovala nadávkami.

„Mně se v Paříži líbilo,“ vydechla. „A ten týden na tom ostrově byl taky báječný. Neviděla jsem důvod, proč bychom se měli vydávat do nějakého vesmírného letoviska, které ani není dostavěné. Stejně většinu času trávíme v posteli.“

„Ty ses bála, přiznej se.“ Připadalo mu k smíchu, jak ji vyváděla z míry představa, že se bude muset poprvé vydat na meziplanetární cestu.

„Nebála.“ *Že ti není hanba, takhle lhát,* pomyslel si, *bála ses*, a jak. „Jen mě naštvalo, žes něco plánoval a nic jsi mi předem neřekl.“

„A kdo prohlašoval, že mám všechno naplánovat, jak budu chtít? Bylas tak krásná nevěsta.“

Sevřela rty. „To dělaly ty šaty.“

„Ne, to ty.“ Pohladil ji po tváři. „Eva Dallasová. Moje Eva.“

Zaplavil ji příval lásky. Jako by k ní přicházela v obrovských nečekaných vlnách, které ji zbavovaly veškeré vůle. „Miluju tě.“ Sklonila se nad jeho rty. „A ty jsi můj, Roarkeu.“

Byla už půlnoc, když konečně zasedli k večeři. Seděli na terase koupající se v měsíčním světle v nejvyšším poschodí majestátní budovy téměř dokončeného hotelu *Olympus.* Eva se pustila do vařeného humra a přitom se kochala vyhlídkou.

Letovisko *Olympus* bude pod Roarkeovým dohledem dokončeno za rok, a pak se začnou ubytovávat první návštěvníci. Teď ho měli zatím celé pro sebe – pokud nepočítali stavební dělníky, architekty, techniky, piloty a další zaměstnance, se kterými tuto rozsáhlou vesmírnou stanici sdíleli.

Od skleněného stolku, u kterého seděli, se jim nabízel pohled na celé letovisko. Ostré světlo lamp pro noční čety a tiché hučení strojů

svědčilo o práci v nepřetržitých směnách. Všechny ty tryskající fontány, hrající duhovými barvami, i chvějivé stužky simulovaných pochodní tu byly jen pro ni, to věděla.

Chce, aby viděla jeho dílo, aby začala chápat, že i ona je toho všeho součástí. A že je jeho manželka.

Manželka. Zatajila dech, když si lokla ledového šampaňského. Ještě bude nějaký čas trvat, než pochopí, že z Evy Dallasové, poručíka z oddělení vražd, se stala manželka muže, o němž se tvrdí, že je bohatší a mocnější než Bůh.

„Něco není v pořádku?“

Přelétla pohledem po jeho tváři a pousmála se. „Ne, nic.“ S nesmírnou soustředěností omočila kousek humřího masa v rozpuštěném másle – bylo to skutečně máslo, žádná napodobenina – a pomalu je vychutnávala. „Ale nechtěl bys mi říct, jak se teď mám vrátit k tomu humusu, kterému u nás v kantýně říkají jídlo?“

„V práci stejně jíš jenom sladké tyčinky.“ Dolil jí víno a tázavě zvedl obočí nad jejím výrazem.

„Copak, chceš mě opít?“

„To v každém případě.“

Zasmála se, což v posledních dnech činila stále častěji, pokrčila rameny a zvedla sklenku do výše. „No dobrá, jak si přeješ. Až budu pořádně opilá,“ hodila do sebe víno nedozírné ceny jako vodu, „zvu tě na jízdu, na kterou jakživ nezapomeneš.“

Do slabin se mu znovu začala vkrádat touha. „No, v tom případě,“ nalil si vlastní sklenici až po okraj, „mám návrh: Opijme se oba.“

„Líbí se mi tu,“ oznámila mu Eva. Zvedla se od stolku a se skleničkou v ruce přistoupila k masivnímu kamennému zábradlí. Muselo stát celé jmění je sem dopravit, ale to byl celý Roarke.

Naklonila se přes zábradlí a chvilku pozorovala hru světel a tryskající vody i okolní budovy; pyšné domy, třpytné a elegantní paláce čekající na to, až nabídnou své luxusní útroby hostům, kteří si to budou moci dovolit.

Kasino už bylo dokončeno a nyní zářilo do tmy jako zlatá koule; také jeden z desítek bazénů byl osvětlen a voda pableskovala kobaltovou modří. Jako stříbrné nitky se mezi jednotlivými budovami táhly nadzemní koridory, zatím zející prázdnotou, ale dovedla si

představit, jak to tu bude vypadat za šest měsíců, za rok: Budou tu proudit zástupy lidí, šustit hedvábím a cinkat svými klenoty. Budou sem přijíždět, aby se nechali hýčkat v lázních mezi mramorovými stěnami, aby se provalovali v bahenních lázních a posilovali svá těla za tichých rad fyzioterapeutů a starostlivé péče androidů. Budou přijíždět, aby utráceli neskutečné částky v kasinu, budou pít v klubech nesmírně drahé nápoje a milovat se s placenými společníky, jejichž těla jsou pevná a hebká.

Roarke jim nabídne celý svět a oni přijdou. Ale to už nebude její svět. Jí je mnohem lépe v ulicích, v tom hlučném polosvětě práva a zločinu. Roarke to dobře ví, uvažovala, a proto ji sem zavedl, dokud to patří jenom jim.

„Buduješ hotové veledílo," obrátila se a opřela se o zábradlí.

„To jsem taky měl v plánu."

„Ne." Potřásla hlavou a cítila, že se jí z vína začíná točit. „Ty buduješ něco, o čem budou lidé mluvit stovky let, o čem budou snít. Od zlodějíčka, který se poflakoval po Dublinu, jsi urazil pěkný kus cesty, Roarkeu."

Líně a trochu uličnicky se usmál. „Tak velký kus zase ne, poručíku. Ještě pořád vybírám lidem kapsy – jen se teď snažím to dělat legálně. Být ženatý s policajtkou totiž některé aktivity dost omezuje."

Teď se na něj zamračila. „Tak o tom nechci nic slyšet."

„Evičko, drahoušku," vstal a přikročil k ní s láhví v ruce. „To musíš pořád myslet na ty vaše předpisy? Málo platno, už je to tak, musíš se smířit s tím, že ses zbláznila do podezřelého individua." Dolil jí víno a postavil láhev stranou. „Potažmo individua, které bylo ještě před pár měsíci na tvém seznamu podezřelých z vraždy," neodpustil si ještě.

„Baví tě to? Schválně mi nevěřit?"

„Jo." Přejel jí palcem po tváři v místě, z něhož už zmizely modřiny – neztratily se však z jeho mysli. „A trošku se o tebe taky bojím." *Strašně se bojím,* musel si přiznat.

„Jsem dobrá policistka."

„Já vím. Jediná, kterou bezvýhradně obdivuji. Jak zvláštní jsou cesty osudu – propadl jsem ženě, která je tak oddaná právu."

„Mně se zdá divnější, že jsem se dala dohromady s někým, kdo dokáže mrknutím oka prodávat nebo kupovat celé planety."

„Jsme manželé,“ zasmál se. Obrátil ji k sobě zády a zabořil tvář do vlasů na její šíji. „No tak, jen to pěkně řekni. Jsme manželé. To slovo tě nezadusí.“

„Já vím, že jsme.“ Vymanila se mu z náruče. „Nech mě s tím chvilku žít. Jsem ráda, že jsem tady, pryč od všech, jenom s tebou.“

„Znamená to tedy, že jsi ráda, že jsem tě k té cestě přemluvil?“

„K ničemu jsi mě nepřemlouval.“

„Ale jo, musel jsem tě ukecat.“ Jemně se jí zahryzl do lalůčku. „Zpracovat tě.“ Sklouzl jí rukama na prsa. „Prosit.“

Odfrkla si. „Nikdy jsi o nic neprosil. Ale dal sis se mnou práci, to jo. Já ještě nikdy neměla tři týdny dovolenou. Nikdy.“

Raději jí nebude připomínat, že ani teď tomu tak není. Jen zřídka dokázala překonat čtyřiadvacet hodin, aniž by si pustila nějaký program, který by ji znovu zavedl ke zločinu. „Co kdybychom si to o týden protáhli?“

„Roarkeu!“

Rozesmál se. „Jen jsem tě zkoušel. Dopij si šampaňské. Na to, co mě teď napadá, ještě nejsi dost opilá.“

Tep se jí zrychlil, až si začala připadat bláhově. „A co by to mělo být?“

„To ti snad nemusím vykládat,“ vysvětlij jí. „Řekněme, že mám v úmyslu tě naplno zaměstnat po celých osmačtyřicet hodin, které nám ještě zbývají.“

„Osmačtyřicet hodin?“ Zasmála se a dopila víno. „Kde začneme?“

„Nic není jako –“ Zmlkl a zamračil se, neboť se ozval zvonek u dveří. „Řekl jsem přece, ať nás nikdo neruší. Počkej tady.“ Přitáhl jí k tělu šaty, které právě rozepnul. „Pošlu je pryč. Hodně daleko.“

„A dones další láhev, když už tam jdeš.“ Eva dopila poslední kapky ze sklenice. „Někdo mi to všechno vypil.“

Jen s nelibostí se od ní odpoutal a vykročil do širokého obýváku se skleněným stropem a měkkými koberci. Tady ji chce mít, přímo na tom hebkém koberci a s mrazivými hvězdami nad hlavou. Z porcelánové misky na stole vzal štíhlou bílou lilii a přemýšlel, co všechno lze provést s jemnými lístky na těle ženy. Když zahýbal do chodby s lesklými stěnami a širokým mramorovým schodištěm,

usmíval se. Klepl na obrazovku, připraven poslat číšníka pokojové služby do horoucích pekel.

K jeho překvapení se na monitoru objevila tvář jednoho z inženýrů. „Stalo se něco, Cartere?“

Carter si dlaní otřel mrtvolně bledou, potem zalitou tvář. „Bohužel je to tak, pane. Musím s vámi mluvit. Prosím.“

„No dobrá. Tak moment.“ Roarke s povzdechem odblokoval dveře. Přestože Carterovi bylo teprve pětadvacet, zastával díky svým přímo geniálním schopnostem poměrně vysokou pozici projektanta a designéra. Jestliže se na stavbě něco stalo, bude nejlepší to vyřešit hned.

„Tak co je? Mechanismus skleněné kopule?“ Roarke otevřel dveře. „Myslel jsem, že už jsi tomu všechny mouchy vychytal.“

„Ne… totiž ano, pane, vychytal. Už to funguje perfektně.“

Ten člověk se celý třese, uvědomil si Roarke a rázem zapomněl na všechen hněv.

„Stala se nehoda?“ Vzal Cartera za rameno, zavedl ho do obýváku a vtlačil do křesla. „Nějaký úraz?“

„Já nevím… já myslím, nehoda?“ koktal Carter se skelným zrakem. „Dobrý den, slečno. Madam. Poručíku,“ pravil, když dovnitř vešla Eva. Začal se zvedat, ale když mu krátce pokynula, zvadle se svezl zpátky do křesla.

„Je v šoku,“ prohlásila Eva energicky. „Zkus mu dát trochu brandy. Té dobré, co máš schovanou pro sebe.“ Dřepla si před Cartera a zadívala se mu do očí. Panenky měl jako špendlíkové hlavičky. „Napijte se, Cartere. Pomalu.“

„Já…“ Jeho tvář nabyla podoby voskové figuríny. „Myslím, že…“

Dřív, než to stačil dořící, Eva mu rychle stlačila hlavu mezi kolena. „Dýchejte. Zhluboka dýchejte. Dej sem tu brandy, Roarkeu,“ natáhla ruku.

„Uklidněte se, Cartere.“ Roarke ho obložil polštáři. „Dejte si loka.“

„Ano, pane.“

„Prokrista, nechte si už toho pána.“

Carterovi se začala do tváří pomalu vracet barva, buď díky brandy, nebo z rozčilení. Přikývl, polkl a vydechl. „Promiňte. Myslel jsem, že to bude dobrý. Šel jsem rovnou nahoru. Nevěděl jsem, kdybych…

nevěděl jsem, co mám dělat.“ Zakryl si dlaněmi oči jako dítě, když vidí v televizi strašidelný film. Škytl a pak chvatně vyhrkl: „Jde o Drewa. Drew Mathias, můj spolubydlící. Je mrtvý.“

Roarke se zahleděl do prázdna. V duchu se snažil vybavit si Mathiasovu podobu: šikovný kluk, rusé vlasy, pihy, expert na elektroniku se speciálním zaměřením na autotroniku. „Kde, Cartere? Co se mu stalo?“

„Asi bych vám to měl říct hned.“ Na Carterových těstovitých tvářích vyrazily rudé skvrny. „Šel jsem hned za vámi, abych vám to řekl, tedy vám a… vaší ženě. Napadlo mě, že když je… když je od policie, mohla by něco udělat.“

„Vy potřebujete policistu, Cartere?“ Eva mu sebrala z nejisté ruky sklenku. „K čemu?“

„Já myslím, že se… on se určitě… zabil, poručíku. On tam visí, je pověšený na lustru. A ten jeho obličej. Ach Bože! Ježíši.“

Eva nechala Cartera být a obrátila se k Roarkeovi. „Kdo tady má na starosti tyhle věci?“

„Máme normální ochranku, většinou robotizovanou.“ Naklonil se k ní: „Řekl bych, že se o to musíte postarat vy, poručíku.“

„Dobrá, zkus mi někde sehnat výbavu. Potřebuju nahrávací zařízení – audio i video – fólie na snímání otisků, sáčky na důkazní materiál, pinzetu a pár kartáčků.“

Nespokojeně mlaskla a podrbala se na hlavě. Těžko tady někde najde zařízení, pomocí něhož by mohla přesně zjistit teplotu těla a určit dobu smrti. Určitě tu nemají ani skener, sondy, chemikálie pro soudní pitvu, které s sebou na místa činu obvykle nosí.

Budou muset improvizovat.

„Někde tu ale je doktor, ne? Zavolej ho. Musí být u toho jako soudní lékař. Jdu se obléknout.“

Většina technických pracovníků byla ubytována v dostavěných traktech hotelů. Carter a Mathias na tom byli docela dobře, neboť obývali prostorné apartmá se dvěma ložnicemi. Cestou dolů do desátého poschodí Eva Roarkeovi podala miniaturní diktafon.

„Umíš s tím zacházet?“

Povytáhl obočí. Jedna z jeho firem je vyráběla. „No jo, snad to zvládnu.“

„Fajn.“ Věnovala mu krátký úsměv. „Jmenuji tě svým pomocníkem. Jdete s námi, Cartere?“

„Jo.“ Z výtahu se však vypotácel jako opilec, jenž se snaží obstát ve zkoušce střízlivosti. Zpocenou ruku si musel dvakrát otřít o kalhoty, aby snímací destička u dveří schválila otisk jeho dlaně. Když se dveře před nimi rozjely do strany, ustoupil. „Já ještě nemůžu dovnitř.“

„Tak tady ale počkejte,“ řekla mu Eva. „Možná vás ještě budu potřebovat.“

Vešla do místnosti. Světlo nastavené na nejvyšší intenzitu oslňovalo. Z hudební stěny se na ni valil řinčivý rock a vřeštění jakési zpěvačky, která Evě připomněla kamarádku Mavis. Podlaha byla pokryta dlažbou v karibské modři a navozovala dojem mořské vody.

Podél severní a jižní stěny se táhly pulty s počítači. Pracovní stanice, usoudila; samé počítače a kdovíjaké přístroje ještě.

Všimla si rozházeného šatstva na pohovce; na čajovém stolku ležely tmavé brýle a tři plechovky asijského piva – dvě z nich už zmačkané a srolované pro recyklátor – a miska s kořeněnými preclíky.

A pak uviděla Drewa Mathiase. Jeho nahé tělo se zvolna houpalo na provizorní oprátce z prostěradel, zavěšené pod lustrem z modrého skla.

„No těbůh,“ vydechla. „Kolik je mu, Roarkeu, dvacet?“

„O moc víc ne.“ Roarke si se sevřenými rty prohlížel Matihasův chlapecký obličej. Teď byl nachově rudý, oči vystupovaly z důlků, na rtech tkvěl zamrzlý škleb, děsivý a zející.

„Tak jo, uděláme, co se dá. Na místě je poručík Eva Dallasová z newyorského policejního okrsku. Setrvá do té doby, než budou kontaktovány příslušné meziplanetární orgány. Podezření na smrt bez cizího zavinění. Mrtvý se jmenuje Mathias Drew. Hotel *Olympus*, pokoj jedna nula tři šest, dne prvního dubna dva tisíce padesát osm, jedna hodina nula nula.“

„Ať ho sundají,“ řekl Roarke. Proč ho pořád tak překvapuje, jak rychle a hladce se dokáže proměnit z milenky v policistku?

„Ještě ne. Jemu už to je stejně jedno a já musím pořídit záznam dřív, než se tu s něčím pohne.“ Obrátila se ke dveřím. „Sahal jste tu na něco, pane Cartere?“

„Ne.“ Zuby si přejel po hřbetě ruky. „Otevřel jsem dveře, zrovna jako teď, a vešel jsem dovnitř. Hned jsem ho uviděl. Jako vy. Stejně, jak ho teď vidíte vy. Stál jsem tu tak minutu. Prostě jsem tu jen stál. Věděl jsem, že je mrtvý. Viděl jsem ten jeho obličej.“

„Nechcete jít vedle?“ pokynula směrem k sousední místnosti. „Můžete si třeba na chvilku lehnout. Ještě s vámi chci mluvit.“

„Tak dobře.“

„Nikomu nevolejte,“ přikázala mu ještě.

„Ne. Ne, nebudu nikomu volat.“

Odvrátila se a zajistila dveře. Vyhledala očima Roarkea a jejich pohledy se setkaly. Věděla, že uvažuje stejně jako ona. Někteří lidé smrti neuniknou.

„Tak jo, pustíme se do práce,“ prohlásila.

Kapitola druhá

Doktor na *Olympu* se jmenoval Wang a byl to starý pán, což nebylo u meziplanetárních doktorů nijak vzácným jevem. V devadesáti mohl jít do penze, ale raději dal přednost životu mezi hvězdami, aby ošetřoval drobná poranění, podával léky při nevolnosti a poruchách rovnováhy během kosmického letu, prováděl zdravotní prohlídky a občas dokonce přivedl na svět novorozence.

Kupodivu dokázal poznat mrtvolu.

„Mrtev,“ prohlásil úsečně s mírně cizokrajným přízvukem. Obličej měl nažloutlý a vrásčitý, připomínající starou pergamenovou mapu, s černýma očima mandlového tvaru. Holá lesklá lebka mu propůjčovala vzhled stařičké, otlučené biliárové koule.

„Jo, to mě taky napadlo.“ Eva si mnula oči. Dosud nikdy nemusela jednat s meziplanetárním lékařem, ale už o nich slyšela. Jen neradi si nechávali narušit svou příjemnou existenci. „Uveďte příčinu a dobu smrti.“

„Uškrcení.“ Wang ukázal dlouhým prstem na zjevné stopy na Mathiasově krku. „Vlastním zaviněním. Doba smrti mezi desátou a jedenáctou v noci, dnes, tento měsíc, tohoto roku.“

Krátce se na něj usmála. „Děkuji, pane doktore. Na těle nejsou žádné jiné známky násilí, proto se přikláním k vašemu názoru, že jde o sebevraždu. Ale chci výsledky rozboru krve. Musíme zjistit, jestli byl pod vlivem drog. Léčil jste zesnulého na něco?“

„To vám teď z hlavy neřeknu, ale nevzpomínám si, že bych ho znal. Jestli byl u mě na vstupní prohlídce, možná mám jeho kartu.“

„Tu po vás také budu chtít.“

„Vynasnažím se, abych vám vyhověl, paní Roarkeová.“

Přimhouřila oči. „Dallasová, poručík Dallasová. Hoďte sebou, Wangu.“ Ještě jednou sklopila zrak k tělu. *Drobné tělo, hubený, bledý, mrtvý člověk.*

Se stisknutými rty si podrobně prohlížela tu tvář s vyvalenýma očima. Věděla, jaké kousky smrt dokáže, zvláště násilná smrt. Ale ještě nikdy se nesetkala s podobným šklebem. Otřásla se.

Zbytečně zmařený mladý život v ní vyvolával nesnesitelný smutek.

„Odneste si ho, Wangu. Pošlete mi hlášení. Můžete mi to poslat videotelefonem do mého apartmá. Potřebuji najít jeho příbuzné.“

„Zajisté,“ usmál se na ni. „Poručíku Roarkeová.“

Vrátila mu úsměv a odhalila při tom zuby rozhodnuta, že na tu jeho hru se jmény nebude reagovat. S rukama v bok čekala, až Wang nařídí asistentům, aby odnesli tělo.

„To je ale legrace, viď?“ zamumlala k Roarkeovi.

Nevinně zamžikal řasami: „Cože?“

„Prý poručík Roarkeová.“

Roarke se dotkl jejího obličeje, protože měl pocit, že se bez toho neobejde. „No tak. Oba se potřebujeme na chvilku uvolnit.“

„Jo, s doktůrkem Wangem je náramná sranda.“ Dívala se, jak lékař majestátně vyplul z místnosti, následován mrtvým tělem na nosítkách. „Štve mě to. Pěkně mě to sere.“

„Ale vždyť to není zase tak špatné jméno.“

„Ne.“ Musela se skoro usmát. „To nemyslím. To ten kluk. Připravil se o dalších sto let života. To mě štve.“

„Já vím.“ Začal jí masírovat ramena. „Jseš si jistá, že to byla sebevražda?“

„Nejsou tu žádné známky zápasu. Tělo nenese stopy zranění.“ Pokrčila rameny pod jeho rukama. „Promluvím si s Carterem a s ostatními. Ale myslím, že to bylo asi tak: Drew Mathias přišel domů, rozsvítil, pustil hudbu. Vypil pár piv, možná si dal trip, schroupal pár preclíků. Pak šel, rozstříhal prostěradla, smotal z nich provaz a velmi odborně si vyrobil oprátku.“

Odvrátila se a znovu se rozhlédla po místnosti, pečlivě si ukládajíc do mysli celou scénu. „Svlékl se, šaty naházel na pohovku. Vylezl na stůl. Jsou tu vidět šmouhy od chodidel. Přivázal provaz k lampě, pravděpodobně několikrát zatáhl, aby se ujistil, že drží. Potom strčil hlavu do oprátky, dálkovým ovladačem zesílil intenzitu světla a pak se oběsil.“

Zvedla ovladač, který už byl v sáčku pro evidenci. „Asi to neproběhlo nijak zvlášť rychle. Je to pomalý způsob smrti, takhle to nestačilo, aby si jednoduše zlomil vaz, ale on nebojoval, nezměnil své rozhodnutí. Jinak bychom našli na krku stopy po nehtech.“

Roarkeovi na čele naskočila vráska: „Co když to udělal instinktivně, nechtěně?“

„Nevím. Řekla bych, že to záviselo na síle jeho vůle, jak moc chtěl umřít. A proč. Možná byl v rauši. To se brzo dozvíme. Při správně namíchaných drogách mozek neregistruje bolest. Možná se mu to dokonce líbilo.“

„Nemůžu popřít, že se tady poflakuje pár ilegálů. Není možné na všechno dávat pozor a sledovat zvyky a chování personálu.“ Roarke pokrčil rameny a zamračil se na překrásný modrý lustr. „Ale nezdá se mi, že by Mathias bral drogy, ani příležitostně.“

„Lidé nás pořád něčím překvapují a já se nepřestávám divit, co všechno si dokážou napumpovat do žil.“ Eva zakroužila rameny. „Uvidím, co se dozvím od Cartera.“ Prohrábla si vlasy. „Nechceš jít spát?“

„Ne, zůstanu,“ vyhrkl Roarke dřív, než mohla něco namítnout. „Přece jsi mě jmenovala pomocníkem.“

Musela se tomu usmát. „No jo, ale každý pořádný pomocník by měl vědět, že potřebuju kafe.“

„O to se postarám.“ Vzal její obličej do dlaní. „Chtěl jsem, aby sis od toho dala chvíli pokoj.“ Pustil ji a odešel do přilehlé kuchyňky, aby se poohlédl po nějaké kávě.

Eva vstoupila do ložnice. Světla byla ztlumena a Carter seděl na pelesti s hlavou v dlaních. Když ji uslyšel přicházet, vyplašeně vyskočil.

„Jen klid, Cartere, ještě vás nezavřeli.“ Když viděla, jak mu zbělely líce, přisedla si k němu. „Promiňte, špatný vtip. Tohle se bude nahrávat, jasné?“

„Jo.“ Těžce polkl. „V pořádku.“

„Poručík Eva Dallasová, vyslýchaný Carter - jaké je vaše celé jméno, pane Cartere?“

„Jack. Jack Carter.“

„Carter, Jack, k nezaviněné smrti Drewa Mathiase. Pane Cartere, bydlel jste se zesnulým společně v apartmá jedna nula tři šest?“

„Jo, posledních pět měsíců. Byli jsme přátelé.“

„Povězte mi, co se dnes večer stalo. V kolik hodin jste se vrátil domů?“

„Nevím. Asi tak v půl jedné. Měl jsem schůzku. S jednou… jmenuje se Lisa Cardeauxová… je to zahradní architektka. Chtěli jsme vyzkoušet zábavní centrum a podívat se tam na nové video. Pak jsme zašli do klubu Athena – ten je otevřený pro zaměstnance centra. Dali jsme si pár skleniček, poslouchali jsme hudbu. Měla druhý den ranní, tak jsme se nezdrželi moc dlouho. Doprovodil jsem ji domů.“ Trochu se usmál. „Přemlouval jsem ji, aby mě vzala nahoru, ale nepořídil jsem.“

„Dobrá, takže jste si vyšel s Lisou. Šel jste pak přímo domů?“

„Jo. Ona bydlí jenom kousek odtud, v bungalovu pro zaměstnance. Líbí se jí tam. Nechce být zavřená v hotelovém pokoji. Aspoň to říká. Sem to je jenom pár minut. Šel jsem nahoru,“ nadechl se a třel si hruď v místě srdce, aby se uklidnil. „Drew měl zakódované dveře. On na to hodně dbal. Někteří lidé nechávají dveře odemčené, ale Drew tam má všechny ty svoje počítače a měl děsnou hrůzu z toho, že by se mu v tom mohl někdo vrtat.“

„Je dlaňový štítek kódovaný ještě pro jiné osoby?“

„Ne, jen pro nás dva.“

„Dobrá, a potom?“

„Pak jsem ho uviděl. Okamžitě. A potom jsem šel za vámi.“

„Dobře. Kdy jste ho viděl naposledy živého?“

„Dneska ráno.“ Carter si protíral oči ve snaze vybavit si dnešní ráno. Světlo, jídlo, tlumený rozhovor. „Dali jsme si něco k snídani.“

„Jaký se vám zdál? Byl smutný, nervózní?“

„Ne.“ Carterovy oči se zaostřily a poprvé trochu ožil. „Právě to mi vrtá hlavou. Byl v pořádku. Samá sranda, utahoval si ze mě kvůli Lise, protože jsem u ní ještě… no, však víte… nezabodoval. Tak trochu jsme se popichovali navzájem. Já mu říkal, že on žádnou nesbalil už tak dlouho, že si to ani nepamatuje. A proč si taky někoho nenajde a nejde někdy večer s námi, aby viděl, jak se to dělá.“

„Chodil s někým?“

„Ne. On pořád mluvil jen o své holce, byl do ní úplný blázen. Není tady na stanici. Ta holka, myslím. Chtěl za ní jet o příštím volnu. Podle těch jeho řečí musela být fakt úžasná – chytrá, krásná, hezká postava, sexy. Proč by se zahazoval s tuctovýma, když mohl mít takovou krasavici?“

„Nevíte, jak se jmenuje?“

„Ne. Když o ní mluvil, říkal prostě moje holka. Abych pravdu řekl, měl jsem podezření, že si to všechno vymýšlí. Holky na něj totiž moc neletěly. A ženským se vlastně vyhýbal, radši měl ty své hry a autotroniku. Pořád na něčem dělal.“

„Měl ještě další přátele?“

„Moc ne. On byl spíš takový tichý.“

„Užíval drogy, pane Cartere?“

„Jedině tak to… životabudič, když to chtěl táhnout celou noc.“

„Myslím od dealerů, Cartere, od ilegálů. Bral něco?“

„Drew?“ Carter vyvalil oči. „Ani náhodou. Absolutně v žádném případě. Ten byl úplně čistý. Nikdy by se s ilegály nezapletl, poručíku. Dost mu to pálilo a rozhodně si chtěl zachovat jasnou hlavu.

A taky si udržet práci, dostat se nahoru. Tohle svinstvo vám jenom zatemní mozek.“

„Jste si jistý, že byste to věděl, kdyby se pouštěl do nějakých experimentů?“

„Víte, když jste s někým pět měsíců každý den," Carterovy oči znovu zesmutněly, „víte o něm i to poslední, znáte jeho zvyky a všechno. Jak říkám, on lidi moc nevyhledával. Nejradši byl sám a hrál si s těmi svými počítači, nejvíc času strávil u počítačových her."

„Takže samotář a introvert."

„Jo, to je fakt. Ale jemu to bylo fuk, nijak ho to netrápilo. Pořád mluvil o tom, že dělá na něčem velkým, snad to mela být nějaká úplně nová hra. Pořád vymýšlel nové hračky," zamumlal Carter. „Zrovna minulý týden, vytahoval se, že tentokrát vydělá spoustu prachů a že Roarkeovi parádně pustí žilou."

„Roarkeovi?"

„On tím nic nemyslel," řekl rychle Carter na obranu zesnulého. „Chápejte, Roarke je pro spoustu z nás… prostě náš chlebodárce, chápete? A hromada z nás techniků… vlastně vůbec hromada chlapů se v něm prostě vidí. Roarke je pro nás zkrátka naprostá jednička. Topí se v prachách, chodí skvěle oháknutý, jeho žena je tak sexy…" Zmlkl a začervenal se. „Drew ho strašně obdivoval. Měl své ambice, paní… teda poručíku. Měl tolik plánů. Proč by tohle dělal?" Oči mu začaly plavat. „Proč by to dělal?"

„Já nevím, Cartere. Někdy se to prostě už nedozvíme."

Vedla ho zpátky do minulosti, dokud o Drewu Mathiasovi nezískala alespoň přibližný obrázek. O hodinu později už jí zbývalo jen vypracovat hlášení pro někoho, kdo se tohoto případu ujme po ní.

Ve výtahu, když se s Roarkem vraceli do nejvyššího patra, se opřela o zrcadlovou stěnu. „Dobrý nápad, přestěhovat ho do pokoje v jiném poschodí. Snad bude líp spát."

„Měl by si vzít něco na uklidnění. A co ty? Usneš?"

„Ale jo. Jen kdybych věděla, co se mu honilo v hlavě, když to udělal. Proč vlastně?" Vykročila do chodbičky a čekala, až Roarke odblokuje dveře jejich apartmá. „Podle toho, co jsem slyšela, se věci mají asi tak: inženýrek s velkými ambicemi, ostýchá se před ženami, utíká do svých představ. Spokojenost nachází v práci." Pokrčila rameny. „Na lince nebyly žádné záznamy o hovorech, žádné emaily ani vzkazy, zámek na dveřích byl zakódován v šestnáct nula nula Mathiasem, odkódován v nula třicet tři Carterem. Nikdo ho

nenavštívil, z pokoje nevyšel. Prostě se večer zavřel doma a oběsil se.“

„Takže žádná vražda.“

„Ne, není to vražda.“ A je to lepší, nebo horší? uvažovala. „Není koho obvinit, koho potrestat. Prostě jeden mrtvý kluk. Zmařený život.“ Náhle se obrátila a pevně Roarkea objala. „Roarke, ty jsi změnil můj život.“

Překvapeně se jí zahleděl do tváře. Oči měla docela suché a planuly hněvem. „Co se děje?“

„Změnils můj život,“ opakovala. „Alespoň jeho část. A já začínám přicházet na to, že je to ta nejlepší část. Chci, abys to věděl. Chci, aby sis to pamatoval, až se vrátíme, až se všechno zase vrátí do starých kolejí, kdybych ti zapomněla říkat, co cítím nebo jak moc pro mě znamenáš.“

Dojatě jí přitiskl rty na čelo. „Nedovolím, abys někdy zapomněla. Jdeme spát. Jsi unavená.“

„Jo, to jsem.“ Odhodila si vlasy z čela a zamířili do ložnice. Zbývá jim necelých osmačtyřicet hodin, vzpomněla si. Nedovolí, aby jim zbytečná smrt narušila poslední hodiny líbánek.

Rozmarně naklonila hlavu k rameni: „Víš, co říkal Carter? Že jsem sexy.“

Roarke se zarazil a přimhouřil oči. „Cože?!“

Ach, jak milovala ty okamžiky, kdy se v jeho melodickém hlase ozval vzteklý tón.

Do pasu nahá se posadila na postel a vyzouvala si lodičky. Ohlédla se po něm a viděla, že stojí s rukama v kapsách a zubí se na celé kolo. I jí se na rtech objevil úsměv. Bylo příjemné, když se mohla usmívat.

„Takže?“ Pohodila koketně hlavou a vyzývavě zvedla obočí. „Jak naložíš se svou sexy ženuškou?“

Roarke si přejel jazykem po zubech a vykročil k ní. „Mám ti to předvést?“

Když si představila zpáteční cestu na Zemi, nejraději by se nechala odpinknout do meziplanetárního prostoru jako pingpongový míček. Ale bylo to jinak.

Zuřivě se bránila nasednout do Roarkeova osobního transportéru a snažila se uplatnit veškeré logické důvody, na které si dokázala vzpomenout.

„Nehodlám se nechat zabít.“

Smál se jí, až vztekle blýskala očima, a pak ji jednoduše popadl do náruče a vynesl na palubu. „Tady nezůstanu.“ Srdce jí naráželo do hrudi, když se ocitla v luxusní kabině. „Myslím to vážně. Jestli chceš, abych v téhle létající pasti na myši zůstala, budeš mě muset knokautovat.“

„Tak jo.“ Vybral si širokou pohodlnou sedačku s potahem z černě kůže, posadil si ji na klín a rychle a zručně ji přikurtoval, takže se vůbec nevzmohla na odpor.

„Hele, nech toho.“ V panické hrůze sebou zazmítala a zahrnula ho nadávkami. „Pusť mě. Já chci pryč!“

Oblé hýždě zmítající se na jeho klíně ho ještě více utvrdily v tom, co s ní zamýšlel udělat.

„Odlétáme, jakmile bude volná dráha,“ vydal Roarke příkaz pilotovi a usmál se na letušku. „Zatím vás nebudeme potřebovat,“ řekl jí a v okamžiku, kdy se diskrétně vzdálila, zablokoval zámek na dveřích kabiny.

„Dostaneš do zubů,“ slibovala Eva. Když uslyšela hučení motorů a ucítila lehké chvění pod nohama, které oznamovalo blížící se odlet, vážně uvažovala o tom, že se na ten bezpečnostní pás vrhne zuby. „Já nechci,“ řekla rozhodně. „Já to nechci. Řekni, ať přistanou.“

„Pozdě.“ Ovinul ji pažemi a otřel se tváří o její šíji. „No tak už se uklidni, Evo. Mně můžeš věřit. Tohle je bezpečnější, než když ve městě řídíš auto.“

„Nech si ty kecy. Panebože.“ Motor se rozeřval a Eva pevně stiskla víčka. Raketoplán vystřelil vzhůru a její žaludek zůstal někde dole na startovní dráze. Tlak z přetížení ji přilepil k Roarkeovu tělu.

Docházel jí dech. Když se let stabilizoval a Eva se trochu uklidnila, uvědomila si, že tlak na hrudníku způsobila skutečnost, že zadržuje dech. Hlasitě vydechla a nasála vzduch jako potápěč, který se vynořil z velké hloubky.

Ještě jsem naživu, říkala si. A to je, panečku, něco. Ale teď, teď ho bude muset zabít. Teprve nyní si uvědomila, že už ji nesvírají

bezpečnostní pásy. Byly odepnuté a rozepnutou měla i košili, a pod ní cítila jeho ruce.

„Jestli sis představoval, že si to tu se mnou rozdáš…“ vypálila.

Jenom si obrátil k sobě její tvář. V jeho očích uviděla touhu i jiskřičky smíchu. Sklonil se nad její ňadra.

„Ty mizero.“ Ale smála se a pomalu se do ní vkrádal příjemný pocit.

Nikdy nepokládala za samozřejmé, co všechno dokázal s jejím tělem. Znovu vychutnávala divoký příval blaha i pozvolný, rozčilující příchod narůstající touhy. Přimkla se k němu a zapomněla na všechno.

Nakonec si ho sama přitáhla na tlustý, měkký koberec a vrhla se na jeho rty, sama z něj zuřivě rvala košili v touze dotknout se pevného těla s pružnými svaly.

„Času dost.“ Znovu se sklonil k jejím malým pevným prsům, zahřátým pod jeho dlaněmi. „Chci si tě ochutnat.“

A ochutnával dosytosti.

Nijak ji nešetřil. Vychutnával si ji něžně, s tichým soustředěním postupoval od hrdla k ramenům a dolů k pasu, tak, aby jejich potěšení bylo vzájemné.

Cítil, jak se pod jeho doteky začíná chvět.

Kůže jí zvlhla a on pokrýval polibky její bříško až dolů ke klínu. Znovu zaúpěla a vzepjala se proti němu boky. Když jazykem pronikl do jejích horkých hlubin, cítil, jak dosáhla prvního orgasmu.

„Ještě…“ zaprosila. Věděl, že se mu dává tak, jako se nedala ještě nikomu na světě.

Uchopil její rozechvělé, bezvládné tělo a vklouzl do ní. Milovali se.

Víčka se jí doširoka rozevřela, vpíjela se do jeho očí. Viděl v nich soustředění, absolutní kontrolu.

„Ještě,“ naléhala a zaklesla se mu nohama kolem pasu, aby mohl proniknout hlouběji. V jeho očích viděla rozechvělou, temnou touhu, sídlící kdesi hluboko. Přitáhla si jeho ústa, dokud neucítila zuby, drtící její hebké rty.

Křečovitě svíral prameny jejích vlasů, dech se mu zrychlil a narážel do ní stále chvatněji a náruživěji, až se mu zdálo, že se mu srdce rozletí na kusy. Přizpůsobila své pohyby jeho rytmu a zatínala nehty, krátké a nenalakované, do kůže na jeho zádech, ramenou a bocích.

Znovu vypjala tělo a blížila se k vrcholu. Z hrdla jí unikl dlouhý, hluboký sten. Zabořil tvář do jejích vlasů a v posledním výpadu i on dosáhl bouřlivého vyvrcholení.

Zhroutil se na ni s myslí zmámenou a s bušícím srdcem a cítil, jak její tělo změklo a stalo se bezvládným.

„Už dost," vypravila ze sebe po chvíli. „Nebo se zabijeme."

Vyčerpaně se zasmál. „To by byla krásná smrt. Původně jsem chtěl konec líbánek pojednat poněkud romantičtěji – při sklence vína a s hudbou." Zvedl hlavu a usmál se na ni. „Ale tohle také nebylo špatné."

„To ovšem neznamená, že už na tebe nejsem naštvaná."

„Přirozeně. Když jsi naštvaná, je to s tebou nejlepší." Lehce ji stiskl zuby špičku brady. „Zbožňuju tě."

Zatímco se s tím vyrovnávala, převalil se a bez námahy vstal. Nahý přikročil ke konzole mezi dvěma sedadly. Položil dlaň na destičku a vyklopila se dvířka. „Něco pro tebe mám."

S podezřením si měřila sametovou krabičku. „Nemusíš mi dávat dárky. Víš, že od tebe nic nechci."

„Vím. Uvádí tě to do rozpaků." Rozesmál se na celé kolo. „Právě proto to dělám." Sedl si vedle ní na koberec a podával jí krabičku. „Otevři to."

Asi nějaký šperk, představovala si. Přímo se vyžíval v tom, že ji zahrnoval dárky, jejichž účelem byla ozdoba těla: diamaty, smaragdy, celé řetězy zlata, které ji omračovaly a vyvolávaly v ní úžas. Ale když odklopila víčko, uviděla prostý bílý květ.

„To je květina!"

„Z tvé svatební kytice. Nechal jsem ji zakonzervovat."

„Petúnie." Do očí se jí tlačily slzy dojetí. Vyňala květ z krabičky. Vypadal tak prostě, jako by ho právě utrhl na zahradě. Dotkla se něžných, jemně orosených okvětních lístků.

„Jedna moje společnost vyvinula novou metodu konzervace. Základní struktura zůstává neporušena. Chci, abys ji měla u sebe." Přikryl její dlaň svou. „Chci, abychom ji měli oba, aby nám připomínala, že jsou věci, které přetrvají navěky."

Zvedla k němu zrak. Oba vyrostli v bídě a beznaději. Spojilo je násilí a tragické události, a to všechno pominulo. Kráčeli rozdílnými cestami, a našli jednu společnou.

Jsou věci, které přetrvají navěky, pomyslela si. Úplně obyčejné věci. Jako třeba láska.

Kapitola třetí

Za ty tři týdny se ve služebně nic nezměnilo. Kafe bylo stejně nepoživatelné, vládl tu stejně nesnesitelný kravál a vyhlídka z miniaturního okna v její kanceláři byla bezútěšná jako vždy.

Byla štěstím bez sebe, že je zpátky.

Na monitoru poblikávala uvítací zdravice od kolegů z oddělení. Za to bude muset zřejmě poděkovat Fenneymu, elektronickému mágovi, neboť jedině on se dokázal dostat přes její kód do počítače.

VÍTEJTE ZPÁTKY, PORUČÍKU LÍBÁNKU, JUPÍ! HEJÁ!

Jupí, hejá? Vyprskla. Není to trochu puberťácký humor? Ale měla pocit, že je zase doma.

Její pohled se svezl na nepořádek na stole. Od onoho okamžiku, kdy se tak nečekaně uzavřel poslední případ, neměla čas to tady uklidit. Všimla si pečlivě zabaleného disku, který si hověl na navršené hromadě nedodělané práce.

To vypadá na Peabodyovou, usoudila. Vložila disk do počítače a s kletbami na rtech musela do dýchavičného přístroje párkrát praštit pěstí, než se uráčil pracovat. Na Peabodyovou byl spoleh; pečlivě sepsala hlášení o zatčení a zařadila je do evidence.

Asi to pro ni nebylo jednoduché. Když navíc s obviněným spala.

Eva si znovu prošla nedodělané resty a nespokojeně se ušklíbla. V příštích dnech ji čeká celá řada jednání u soudu. Aby mohla vyhovět Roarkeovu přání a odjet na celé tři týdny, dalo jí dost práce přesunout všechny termíny. Ovšem nic není zadarmo a teď přišla chvíle účtování.

I on s tím jistě měl spoustu starostí. Teď však byla Eva zpátky uprostřed všedních dnů a čekala ji práce. Ale ještě než se začetla do

případů, ke kterým bude podávat svědeckou výpověď u soudu, za vydatné pomoci pěsti zapnula videotelefon a vyhlásila pátrání po strážníku Peabodyové.

Na monitoru se objevila důvěrně známá vážná tvář s přilbou tmavých vlasů. „Dobrý den, poručíku. Vítejte zpátky.“

„Děkuji, Peabodyová. Dostavte se ke mně do kanceláře.“

Nečekala na odpověď a ukončila přenos. Usmála se. Už se postarala o to, aby Peabodyovou přeložili sem, na oddělení vražd. Teď měla v úmyslu zajít ještě dál. Znovu zapnula videotelefon.

„Poručík Dallasová. Je tam inspektor?“

„Poručíku!“ Z obrazovky se na ni rozzářila tvář inspektorovy sekretářky. „Jaká byla svatební cesta?“

„Moc hezká.“ Pod pohledem té ženy se Evě nahrnula krev do tváří. „Dík za optání.“

„Tolik vám to na svatbě slušelo. Viděla jsem fotky a dávali to na některých kanálech. Také záběry z Paříže. To muselo být romantické.“

„No jo.“ *Cena za slávu*, pomyslela si Eva. *A za Roarkea*. „Bylo to hezké. Ale co inspektor, je tam?“

„Á, jistě. Momentíček.“

Jednotka zabzučela a Eva zakoulela očima. Dovedla pochopit, že se ocitne v ohnisku zájmu, ale asi si na to nikdy nezvykne.

„Zdravím vás, Dallasová.“ Na osmahlé tváři inspektora Whitneyho se táhl úsměv od ucha k uchu. „Vypadáte dobře.“

„Děkuji, pane.“

„Užila jste si líbánky?“

Ježíši, pomyslela si, kdypak se jí někdo zeptá, jak se jí líbilo rozdávat si to na všech místech zeměkoule a celého vesmíru? „Ano, pane. Děkuji za optání. Předpokládám, že už jste četl hlášení Peabodyové o uzavření případu Pandora.“

„Ano, jistě. Bylo to zcela vyčerpávající. Odvedla jste kus práce, poručíku.“

Moc dobře věděla, kolik toho udělala pro to, aby neprometškala svatební den, ale také zbytek života. „Jo, když je do toho zapletený policajt, je to dost ošemetná věc,“ řekla. „Měla jsem dost práce, inspektore. Poslala jsem vám doporučení o přeložení Peabodyové do našeho oddělení. Její pomoc je v mnoha ohledech neocenitelná.“

„Je to dobrá policistka," připustil Whitney.

„Souhlasím. Mám k vám jednu prosbu, inspektore."

Za pět minut, když Peabodyová vstoupila do její stísněné kanceláře, seděla už Eva neochvějně na své židli a pročítala data na monitoru. „Za hodinu mám soud," spustila bez úvodu. „Případ Salvatori. Co o tom víte, Peabodyová?"

„Vito Salvatori je stíhán za několikanásobnou vraždu a mučení. Je obviněn z distribuce nelegálních látek a čelí obvinění z vraždy tří dalších dealerů drogy Zeus a TRL. Oběti byly minulou zimu upáleny zaživa v malém penzionu na East Side – předtím jim byly vyřezány oči a jazyk."

Peabodyová ve vzorně nažehlené uniformě a stojíc v pozoru věcně odříkávala fakta.

„Velmi dobře. Četla jste moje hlášení o zatčení v souvislosti s tímto případem?"

„Ano, poručíku, četla."

Eva přikývla. Za okny zahřměl airbus a všechno v místnosti se rozvibrovalo. „Pak víte, že před tím, než jsem Salvatoriho zadržela, přivodila jsem mu zlomeninu levé ruky v lokti a zlomeninu čelisti a připravila jsem ho o několik zubů. Jeho právníci se mě budou snažit obvinit z použití nepřiměřené síly."

„To se jim asi nepovede, madam. Vždyť vás také málem upálil zaživa. Kdybyste mu v tom všemi prostředky nezabránila, usmažili byste se tam všichni. Podle mého názoru," dodala ještě.

„Tak jo, Peabodyová. Tohle a ještě pár věcí musím vyřídit do konce týdne. Chci mít pohromadě všechny podklady k soudnímu řízení. Dostavte se s požadovanými údaji za třicet minut ke vchodu."

„Madam. Mám své přidělení. Detektiv Crouch mě poslal, abych pracovala na registracích vozidel." Jen nepatrné zabarvení hlasu prozrazovalo, co si Peabodyová myslí o Crouchovi a jeho připitomělých úkolech.

„S Crouchem to zařídím. Inspektor přijal moji žádost. Jste přidělena ke mně. Takže všechnu tu práci pro usmrkance hoďte za hlavu a pořádně se obujte do tohohle."

Peabodyová zamžikala. „Přidělena k vám, madam?"

„Zhoršil se vám sluch, co jsem byla pryč?"

„Ne, madam, ale…“

„Tak toužíte snad po Crouchovi?“ Eva s pobavením sledovala, jak se ta vážná ústa otevřela údivem.

„Děláte si legraci? Vždyť je to…“ Zarazila se a vypjala hruď. „Není můj typ, poručíku. A pokud jde o citové vztahy na pracovišti, už jsem se dostatečně poučila.“

„Nemusíte se tím trápit. Já měla Casta také ráda. Odvedla jste pořádný kus práce.“

Hezky se to poslouchalo, ale rána byla ještě čerstvá. „Díky, poručíku.“

„Proto také chci, abyste mi byla přidělena jako stálý pomocník. Nebo snad netoužíte po odznaku detektiva, strážníku?“

Peabodyová věděla, že se jí tu nabízí jedinečná příležitost, přišlo to jako dar z nebes. Krátce zavřela oči, než ovládla hlas. „Ano, madam, toužím.“

„Dobře. Musíte si ho zasloužit. Sežeňte mi ty informace a hněte sebou.“

„Provedu.“ U dveří se Peabodyová obrátila. „Jsem vám velmi vděčná za příležitost.“

„Nemusíte. Zasloužila jste si to. A jestli to zvoráte, degraduji vás na dopravního strážníka,“ poznamenala Eva libým hláskem. „Vzdušná doprava.“

Svědectví u soudu je součástí mé práce, připomněla si Eva. A stejně tak k mé práci patří i kontakt s prvotřídními hajzlíky, jako je S. T. Fitzhugh, právní zástupce obhajoby. Člověk, který se ujímá záležitostí té nejnižší spodiny, drogových králů, vrahů a úchylláků, aby jim pomohl vyklouznout z rukou zákona. Jen díky tomu si může dovolit drahé obleky a ručně šité boty, na které si tolik potrpí.

V soudní síni působil znamenitým dojmem, jeho pleť barvy čokolády jemně kontrastovala s decentními odstíny luxusního obleku. Pokožka na jeho pohledné, protáhlé tváři byla hladká jako hedvábí jeho saka především díky péči pánského salonu *Adonis*, kam docházel třikrát týdně. Měl dokonalou postavu – úzké boky, široká ramena – a jeho hlas, to byl hluboký, bohatý baryton operního pěvce.

Předcházel si tisk, přátelil se se zločineckou smetánkou, vlastnil soukromý tryskový letoun.

Ignorovat ho bylo jedním z Eviných malých potěšení.

„Dovolte, abych nastínil situaci, poručíku.“ Fitzhugh před sebe zvedl dlaně a spojil palce. „Jasný obrázek situace, která vás vedla k útoku na mého klienta na jeho pracovišti.“

Prokurátor vznesl námitku. Fitzhugh s elegantní nevšímavostí opakoval: „Vy jste, poručíku Dallasová, dotyčné noci způsobila mému klientu těžké poranění.“

Ohlédl se na Salvatoriho, jenž si pro tuto příležitost vzal jednoduchý černý oblek. Na radu svého obhájce vynechal poslední tři měsíce kosmetický salon i omlazovací kúry. Vlasy mu prokvétaly, pleť měl povadlou. Vypadal staře a bezmocně.

Eva si dovedla představit, jak bude porota porovnávat ji, mladou policistku v plné síle, a křehkého stařík a.

„Pan Salvatori kladl odpor při zatýkání a hrozil, že zapálí plynovou bombu. Bylo nutné ho zneškodnit.“

„Zneškodnit?“ Fitzhugh se pomalu obrátil zpět, minul androida zapisujícího průběh jednání, přikročil k lavici porotců a položil ruku na Salvatoriho útlé ramínko, jako by ho chtěl ochránit. „Vy jste ho musela zneškodnit, a toto zneškodnění vyústilo ve frakturu čelisti a rozdrcenou paži.“

Eva mrkla na porotu. Ve tvářích některých porotců se zračil přímo soucit. „To je pravda. Pan Salvatori odmítal uposlechnout můj příkaz k opuštění budovy – a měl u sebe sekáček a acetylenovou lampu.“

„Byla jste ozbrojena, poručíku?“

„Ano.“

„A nosíte standardní zbraň, vydávanou příslušníkům newyorské policie.“

„Ano.“

„Jestliže, jak tvrdíte, byl pan Salvatori ozbrojen a kladl odpor, jak to, že jste ho nedokázala přiměřenou dávkou zneškodnit?“

„Netrefila jsem ho. Pan Salvatori byl toho večera velmi agilní.“

„Aha. Za deset let, co jste u policie, poručíku, kolikrát jste považovala za nezbytné použít maximální sílu? K usmrcení…?“

Eva ignorovala rozechvělý žaludek. „Třikrát.“

„Třikrát?“ Fitzhugh nechal to slovo viset ve vzduchu a popřál porotě dost času, aby si mohla tu ženu na svědecké lavici pořádně prohlédnout. Ženu, která už předtím několikrát zabíjela. „Není to poněkud vysoké číslo? Nemáte pocit, že takové procento nasvědčuje sklonu k agresi?“

Obžaloba vyskočila a zuřivě oponovala s tím, že svědek není z ničeho obviněn. Ale ovšemže je, pomyslela si trpce Eva. Policajti přece můžou za všechno.

„Pan Salvatori byl ozbrojen,“ pravila Eva chladně. „Měla jsem zatykač pro vraždu a mučení tří osob. Tří mužů, kterým byly vyřezány oči a jazyk, a poté byli upáleni, a kvůli tomuto zločinu tu pan Salvatori stojí. Odmítl spolupráci tím, že mě udeřil lampou do hlavy, a já nemohla zamířit. Pak mě srazil k zemi. Při tom říkal asi toto: ‚Vyříznu ti srdce, ty policajtská mrcho,‘ a nato jsme se začali rvát. Tehdy jsem mu zlomila čelist a vyrazila několik zubů, a když se po mně znovu rozehnal lampou, zlomila jsem mu ještě tu zatracenou ruku.“

„A líbilo se vám to, poručíku?“

Klidně se podívala Fitzhughovi do očí. „Ne, pane, nelíbilo. Ale líbilo se mi zůstat naživu.“

„Slizoun jeden,“ zavrčela Eva, když se soukala do vozu.

„Salvatoriho z toho nevyseká.“ Peabodyová se usadila a ve snaze trochu zmírnit výheň v kabině začala manipulovat s regulátorem teploty. „Důkazy jsou evidentní. A vy jste se nenechala rozházet.“

„To ne.“ Eva si prohrábla vlasy a vyjela v pozdním odpoledni do ulic. Ulice byly přecpané, že by nejraději skřípala zuby, navíc jim nad hlavou křižovaly oblohu airbusy, vyhlídkové letouny s turisty a prostředky hromadné dopravy. „K čemu to vůbec je? Honíme prevíty, jako je Salvatori, a lidi jako Fitzhugh vydělávají majlant tím, že je z toho tahají.“ Zakroutila hlavou. „Teda někdy mě to fakt štve.“

„Ať si je z toho tahá kdo chce, my po nich půjdeme a přitáhneme si je zase zpátky.“

Eva se usmála a podívala se na svou společnici. „Jste optimistka, Peabodyová. Jsem zvědavá, jak dlouho vám to vydrží. Než se vrátíme, musím se někde zastavit,“ řekla a náhle změnila směr. „Potřebuju ze sebe trochu dostat ten smrad ze soudní síně.“

„Poručíku? Dneska jste mě u soudu nepotřebovala. Proč jsem tam tedy byla?“

„Jestli si chcete vysloužit odznak detektiva, Peabodyová, musíte vědět, koho máte před sebou. Nejsou to jen zabijáci a chmatáci a vylízané mozky. Jsou to také právníci.“

Ani ji nepřekvapilo, když zjistila, že ulice jsou neprůjezdné a nikde místo k parkování. Stoicky rozsvítila maják a zamířila do zakázané zóny.

Když vystoupila z vozu, zpražila pohledem podezřelého mladíka vznášejícího se na airboardu. Zašklebil se, přátelsky na ni zamrkal a pak se stáhl do bezpečné vzdálenosti.

„Tady se to přímo hemží kriminálníky a dealery,“ prohodila Eva konverzačně. „Proto se mi tu tak líbí.“ Otevřela dveře do klubu s nápisem *Klub vyděděnců* a vešla do místnosti čpící lacinou kořalkou a chabým jídlem.

Privátní pokojíky podél jedné stěny byly otevřené a linul se z nich nasládlý pach sexu.

Byla to vážně díra – podnik, který si zakládal na své neútulnosti a jehož existence hraničila se zákonem. Holografičtí hudebníci na pódiu apaticky předváděli svou produkci zákazníkům, kteří o ni nejevili valný zájem.

Mavis Freestoneová s účesem připomínajícím červený vodotrysk a v šatech, které tvořily dva titěrné pruhy blýskavé látky důmyslně naaranžované kolem drobného, vyzývavého těla, seděla v boxu až docela vzadu. Podle toho, jak za skleněnou stěnou pohybovala ústy a pohupovala se v bocích, si byla Eva jista, že si právě opakuje text některé své písně.

Přistoupila ke sklu a čekala, až koulející se Mavisiny oči obkrouží místnost a spočinou na ní. Mavisina ústa, stejně purpurově rudá jako vlasy, nabyla tvaru širokého oválu s výrazem radostného ohromení. Mavis zakřepčila a odsunula skleněnou stěnu boxu. Evu udeřil do uší ohlušující řev řinčících kytar.

Mavis se vrhla Evě do náruče, a ačkoli křičela, Eva zachytila v rachotu hudby sotva každé druhé slovo.

„Cože?“ Eva se smíchem zasunula dveře a potřásla hlavou, aby jí odlehlo v uších. „Proboha, Mavis, co je to za příšerný řev?“

„Moje nový číslo. Z toho budou všichni paf.“

„To věřím.“

„Tak ty ses nám vrátila.“ Než Eva stačila uhnout, uštědřila jí Mavis dvě mlaskavé hubičky. „Sedni si u nás. Dáme si panáka. Musíš mi všechno dopodrobna vyprávět, ne abys něco vynechala! Nazdar, Peabodyová. Ta uniforma je ale šmrncovní.“

Zatáhla Evu k ulepenému stolečku, stiskla tlačítko a počkala, až vyjede jídelní lístek. „Tak co si dáte? Já to zatáhnu. Za těch pár štěků, co mám za tejden, mě Řacha fakt dobře platí. Toho bude mrzet, že tě propásnul. Páni, já jsem tak ráda, že tě zas vidím. Vypadáš skvěle. Šťastně. No, nevypadá báječně, Peabodyová? Jo, sex, to je nejlepší medicína.“

Eva se znovu zasmála. Právě kvůli tomu tady je. Na nic nemyslet a jen se bavit. „Jen minerálku, Mavis. Jsme ve službě.“

„No jo, někdo by to na tebe mohl prásknout, co vy na to, Peabodyová? Nechcete si trochu rozepnout tu uniformu? Dost mě rozčiluje, když se na vás musím koukat. Tak jak bylo v Paříži? A na tom ostrově? A co *Olympus!* Povídej, kde všude jste to dělali?“

„Nádherně, báječně, zajímavý, a všude. Jak se má Leonardo?“

Mavisiny oči se zasnily. Usmála se a poklepala stříbrně nalakovaným nehtem na jídelní lístek. „Je fantastickej. Jde nám to spolu líp, než bych myslela. Tyhle šaty mi navrhl on.“

Eva si zkoumavě prohlížela uzounký proužek stříbřité látky taktak zakrývající Mavisina pěkná prsa. „Tomu říkáš šaty?“

„Hele, mám nový číslo. Páni, musím ti toho tolik říct!“ Popadla sklenici s minerálkou, která se vynořila z dávkovače. „Ani nevím, kde začít. Je tu jeden chlápek, nějakej hudební inženýr. Děláme spolu na novým disku. Se vším všudy. On ho určitě dokáže prodat. Je skvělej, jmenuje se Jess Barrow. Možná už jsi o něm slyšela.“

„Ne.“ Eva věděla, že na ženu, která prožila většinu života na ulici, je Mavis stále v lecčems neuvěřitelně naivní. „Kolik mu platíš?“

„Náhodou, tak to není.“ Mavis našpulila rty. „Jasně že jsem musela něco vypláznout pro nahrávací studio. To je běžná praxe, a když to vyjde, bude první tři roky dostávat šedesát procent. A pak uzavřeme novou smlouvu.“

„Já jsem o něm slyšela,“ poznamenala Peabodyová. Rozepnula si knoflíček u košile – víc nebyla pro Mavis ochotná obětovat. „Loni měl pár velkých hitů a dělal s Cassandrou.“ Na Evin tázavý výraz pokrčila rameny. „S tou zpěvačkou, víte?“

„Vy jste fanda do muziky, Peabodyová? Nikdy mě nepřestanete překvapovat.“

„Mám prostě ráda hudbu,“ zamumlala Peabodyová do vody s bublinkami. „To snad všichni, ne?“

„No a Cassandru pustil k vodě,“ prohlásila Mavis vítězně. „Teď hledá novou vokalistku. A to jsem já.“

Eva uvažovala, co ještě ji čeká. „Co na to Leonardo?“

„Myslí, že je to bomba. Musíš se přijít podívat do studia, Evo, vidět nás v akci. Jess je naprostý génius.“

To se ví, že je chce vidět v akci. Seznam lidí, které Eva milovala, byl velmi krátký. A Mavis na něm byla.

Počkala, až zase seděly s Peabodyovou zpátky v autě na cestě do služebny. „Projděte mi záznamy o Jessi Barrowovi, Peabodyová.“

Bez známky překvapení Peabodyová vzala diář a zapsala si to. „Mavis se to nebude líbit.“

„Však to nemusí vědět.“

Eva zabočila kolem vozíku s mraženými ovocnými krémy a vjela na Desátou, kde automatické sbíječky už zase rvaly povrch vozovky. Z reklamní vzducholodi nad jejich hlavami sem doléhal chvalozpěv na specializovaný obchod Bloomingdale. Předsezonní výprodej zimních kabátů pánských i dámských, oddělení unisex, sleva dvacet procent. Nekupte to.

Uviděla chlápka v trenčkotu, jak se šourá naproti trojici děvčátek, a vzdychla si. „Hernajs. To je Clevis.“

„Clevis?“

„Jo. Tohle je jeho rajón,“ řekla Eva a zajela do přistávací zóny. „Jako strážník jsem tuhle ulici dělala. Poflakuje se tu už léta. Tak jdeme, Peabodyová, ušetříme ty maličké nepříjemného leknutí.“

Vykročila na chodník a minula dvojici mužů, kteří si hlasitě vyměňovali názory ohledně baseballu. Podle charakteristického pachu potu usoudila, že se v tom vedru hádají už pěknou chvilku. Vykřikla, ale rachot sbíječek její hlas pohltil. Rezignovaně zrychlila krok a lapla

Clevise za rameno dřív, než došel k nic netušícím růžolícím holčičkám. „Hej, Clevisi.“

Zamžoural na ni skrz nahnědlá skla slunečních brýlí. Podél obličeje, nevinného jako tvář cherubína, se mu kroutily prstýnky slámově žlutých vlasů. Mohlo mu být tak osmdesát. „Dallasová. Nazdáár, Dallasová. Vás už jsem neviděl věky.“ Při pohledu na Peabodyovou vycenil bělostný chrup: „A kerápak vy ste?“

„Peabodyová, to je Clevis. Clevisi, nehodláte, doufám, obtěžovat tamhleta děvčata?“

„Ale depák, co vás nemá. Já je vůbec nechci vobtěžovat,“ udiveně svraštil čelo. „Jen jsem jim chtěl něco vokázat, to je všecko.“

„To byste neměl dělat, Clevisi. A měl byste se před tím vedrem někam schovat.“

„Já mám rád horko,“ odporoval. Pak uznale hvízdl: „Fiú, tady jsou, krasotinky,“ řekl a zavzdychal, když trojice dívek se smíchem přeběhla ulici. „Tak dneska už jim asi nic neukážu. Nechcete se tedy kouknout aspoň vy?“

„Clevisi, ne abyste…“ Eva nedořekla a jen zasupěla. Clevis rozevřel kabát – byl pod ním nahý až na bleděmodrou stužku, obřadně uvázanou kolem povadlého údu. „Moc hezké, Clevisi. Dobrá barva, jde vám k očím.“ Vzala ho přátelsky za rameno. „Svezete se s námi, viďte?“

„Prima. Máte ráda modrou, Peabodyová?“

Peabodyová jako ve snách přikývla a otevřela zadní dveře vozu, aby mu pomohla nastoupit. „Modrou mám nejradši.“ Zabouchla dvířka a střetla se s Eviným pohledem. „Vítejte zpátky, poručíku.“

„Je to fajn, být zase zpátky, Peabodyová. Ať je to jak chce, je to fajn.“

Bylo fajn být také doma. Eva projela vysokou železnou bránou, střežící nedobytnou pevnost. Teď už neprožívala takový šok, když se vůz neslyšně sunul po cestě, klikatící se mezi pečlivě ošetřovanými trávníky a kvetoucími stromy, vstříc elegantnímu domu ze skla a kamene.

Kontrast místa, kde pracovala, a místa, kde žila, už ji přece jen tolik nevyváděl z míry. Tady byl klid – ten druh klidu, který si v

obrovském městě mohou dovolit jen velmi bohatí lidé. Slyšela zpěv ptáků, mohla se dívat do nebe a vnímat sladkou vůni čerstvě posečené trávy. Jen pár okamžiků odtud zůstal kypící, hlučný, upocený New York.

Tady nacházela azyl. Stejně jako Roarke.

Dvě ztracené duše. Tohle o nich dvou jednou řekl. Přestanou být ztracenci, teď když našli jeden druhého?

Schválně zastavila u hlavního vchodu, neboť dobře věděla, jak tím popudí Summerseta, Roarkeova sluhu s tváří hráče pokeru, když nechá svůj ošklivý vůz s omlácenou kapotou přímo před domem. Mohla by klidně přepnout na automatiku a poslat auto dozadu do garáže, ale pokud šlo o Summerseta, nikdy si nenechala ujít příležitost ho poškádlit.

Otevřela dveře a našla ho, jak stojí uprostřed rozlehlé haly s chvějícím se chřípím a úšklebkem na rtech.

„Poručíku, vaše vozidlo je nevzhledné."

„No a co? Je to majetek města, ne můj." Sklonila se a vzala do náruče tlustého, šilhavého kocoura, který ji přišel přivítat. „Jestli se vám nelíbí, odjeďte s ním jinam."

Odkudsi ze zadní části domu se ozval výbuch smíchu. Eva tázavě zvedla obočí: „My máme společnost?"

„Zajisté." Summerset si pohoršeně změřil její pomačkanou košili a kalhoty. „Dovolil bych si navrhnout, abyste se nejprve vykoupala a převlékla, než se přivítáte s hosty."

„A já vám navrhuji, abyste mi políbil šos," odvětila Eva zvesela a obrátila se k němu zády.

V hlavním salonu, kde byly shromážděny poklady, které Roarke posbíral po všech koutech vesmíru, právě probíhal malý přátelský večírek s chlebíčky na stříbrných podnosech a s nazlátlým vínem podávaným v křišťálových sklenicích. Roarke v neformálním obleku vyhlížel jako temný anděl. Černou hedvábnou košili měl nahoře rozepnutou, k ní zvolil černé, pečlivě nařasené kalhoty a pásek se stříbrnou přezkou. Vypadal neodolatelně, tak, jaký skutečně byl: bohatý, nádherný, nebezpečný.

V rozlehlé místnosti byl kromě Roarkea už jen jeden pár. Muž se zdál právě tak oslnivý jako Roarke temný. Dlouhé zlaté vlasy mu

spadaly přes límec modrého sáčka. Měl hezkou hranatou tvář s trochu úzkými rty, ale když se člověk zahleděl do uhrančivých, tmavě hnědých očí, ani si toho nevšiml.

Žena stojící vedle něho byla přímo úchvatná. Záplava temně rudých, pečlivě nakadeřených vlasů jí sahala až do pasu. Oči měla zelené a výrazné jako kočka, s vysoko se klenoucím, jako inkoust černým obočím. Její pleť byla jako alabastr, měla vysoko posazené lícní kosti a smyslná, velkorysá ústa.

Tomu odpovídala i její postava – dokonale vyplňovala přiléhavý sloup smaragdových šatů s odhalenými rameny a výstřihem až do pasu.

„Roarkeu." Žena s klokotavým smíchem zajela štíhlou rukou do Roarkeovy hřívy a lehounce ho políbila. „Strašně jsi mi chyběl."

Eva pomyslela na zbraň, kterou skrývala pod paží, a na to, jak by dobře mířená střela, a nemusela by být nastavena na nejslabší úroveň, přinutila tu rudovlasou dračici, aby vyskočila až ke stropu. Raději položila Galahada na zem, neboť se bála, že by kocourovi i přes ty vrstvy tuku mohla vzteky rozdrtit žebra.

„Tenkrát vám nechyběl," vmísila se jako by nic do hovoru. Roarke, ten zpropadený Roarke se na ni jen zazubil.

Ten blazeovaný výraz ti rychle vygumuju, kamaráde, pomyslela si. *A hodně brzo*. „Evo, neslyšeli jsme vás přicházet."

„Patrně." Popadla jeden chlebíček z mísy a nacpala si ho do pusy.

„Asi ještě neznáš naše hosty. To je Reeanna Ottová, William Shaffer. Eva Dallasová, má choť."

„Dej si bacha, Ree, je ozbrojená." William se na Evu usmál a napřáhl k ní ruku. Pohyboval se plavně jako kůň na pastvinách. „Je mi potěšením, Evo. Opravdu potěšením. Tolik nás s Ree mrzelo, že jsme vám nemohli přijít na svatbu."

„Strašně moc," usmála se Reeanna a zelené oči jí zajiskřily. „Velice jsme toužili setkat se tváří v tvář s ženou, která dostala Roarkea na kolena."

„Ještě pořád stojí na nohou," ohlédla se Eva po Roarkeovi, jenž jí podával sklenici s vínem. „Zatím."

„Ree a William pracovali na Tauru Tři, dělali tam pro mě na nějakém projektu. Zrovna se vrátili na planetu, aby tu strávili zaslouženou dovolenou.“

„Ach.“

„Práce na tom projektu byla nesmírně zajímavá,“ prohlásil William. „Do roka, nanejvýš do dvou, zavede Roarke Industries novou technologii, která bude znamenat revoluci ve světě zábavy.“

„Ve světě zábavy.“ Eva se sarkasticky usmála. „No, to bude pro svět opravdu bomba.“

„Abyste se nemýlila. Možná tomu tak opravdu bude.“ Reeanna usrkla víno a v duchu Evu hodnotila: atraktivní, provokativní, schopná. Tvrdá. „Snad to bude znamenat i průlom v oblasti medicíny.“

„To je Reein názor.“ William směrem k ní pozvedl sklenku a v očích mu zahořela vášeň. „Je expert na medicínu. Zatímco já si jen hraju.“

„Jsem si jista, že po dlouhém dni nemá Eva chuť poslouchat naše řeči o práci. To víte, my vědátoři,“ pronesla Reeanna s omluvným úsměvem, „s námi není žádná zábava. Ale vy jste se právě vrátila z *Olympu*.“ Hedvábí zašustilo, když Reeanna pohnula tím fascinujícím tělem. „Patřili jsme s Williamem k týmu, který navrhoval zábavní centrum a centrum zdraví. Měla jste čas se tam podívat?“

„Na chvilku.“ Eva si uvědomila, že není příliš zdvořilá. Měla by si zvyknout na to, že po návratu do tohoto domu tu bude nacházet elegantní společnost, že se bude muset dívat, jak se kolem jejího muže točí nádherné ženy. „Velmi působivé, i když to ještě nebylo dokončené. Centrum zdraví bude jistě lepší, až tam budou zaměstnanci. Ta holografická herna v hlavní hotelové budově je vaše dílo?“ zeptala se Eva Williama.

„Ano, to jsem spáchal já,“ přiznal se. „Já mám strašně rád hry. A vy?“

„Podle Evy to docela funguje. Když už jsme u toho, zrovna když jsme byli na Olympu, stala se tam nehoda,“ vmísil se do hovoru Roarke. „Jeden z autotronických techniků, myslím, že se jmenoval Mathias, spáchal sebevraždu.“

Williamovo čelo se zachmuřilo. „Mathias… Mladý, zrzavé vlasy… Měl pihy?“

„Ano.“

„Dobrý Bože.“ William v hlubokém pohnutí pokrčil rameny. „Sebevražda? Víte určitě, že to nebyla nehoda? Jak si vzpomínám, byl to takový nadšenec, měl bezvadné nápady. Takoví si neberou život.“

„Stalo se,“ řekla Eva krátce. „Oběsil se.“

„To je hrozné.“ Pobledlá Reeanna se posadila na opěrku pohovky. „Znala jsem ho, Williame?“

„Myslím, že ne. Mohlas ho zahlédnout někde v klubu, ale on, myslím, nechodil moc mezi lidi.“

„I tak je mi to strašně líto,“ řekla Reeanna. „Muselo to pro vás být strašné, zabývat se takovým neštěstím zrovna na svatební cestě. Už o tom nemluvme.“ Galahad vyskočil na pohovku a vlísal se pod Reeanninu ruku. „Radši nám vyprávějte, jaká byla svatba, když už jsme ji zmeškali.“

„Nechcete zůstat na večeři?“ Roarke stiskl Evě omluvně paži. „Jen počkejte, až vám to budeme vyprávět, dožene vás to k slzám.“

„Kéž bychom mohli.“ William pohladil Reeannu po rameni se stejnou něhou, s jakou ona hladila kočku. „Budeme ale na planetě ještě měsíc nebo dva a já bych nesmírně rád využil příležitost lépe vás poznat, Evo.“

„Jste u nás kdykoli vítáni. Takže se uvidíme zítra v kanceláři, až přijdete s úplnou zprávou,“ prohlásil Roarke.

„Tak nashledanou ráno.“ Reeanna odložila sklenku. „Možná bychom mohly zajít na oběd. Jen samy ženské.“ Oči jí zasršely, až si Eva připadala hloupě. „Můžeme si vyměnit zkušenosti, pokud jde o Roarkea.“

Pozvání bylo příliš přátelské, než aby je mohla odmítnout. Eva se přistihla, že se usmívá. „To by mohlo být zajímavé.“ Vyprovodila je s Roarkem ke dveřím a zamávala jim. „Kolikpak bychom si těch zkušeností asi tak mohly vyměnit?“ prohodila lehce, když se vracela.

„Ale jdi, vždyť je to tak dávno.“ Roarke ji objal kolem pasu, aby jí dal opožděný polibek na uvítanou. „Je to moc let. Celé věky.“

„To tělo si nejspíš koupila.“

„Já bych to nazval skvělou investicí.“

Eva vysunula bradu a zaškaredila se na něj. „Existuje vůbec nějaká krasavice, kterou jsi neměl v posteli?“

Roarke pohodil hlavou a přemýšlivě přivřel víčka. „Ne.“ Zasmál se, když se po něm rozehnala.

„Viď, že to nemyslíš vážně, jinak bys mě opravdu praštila.“ A vyhekl, když ho pěstí zasáhla do břicha.

„Tady máš lekci, ty milovníku.“ Přesto mu však dovolila, aby ji zvedl a přehodil si ji přes rameno.

„Máš hlad?“ zeptal se jí.

„Umírám hlady.“

„Já taky.“ Pustil se do schodů. „Najíme se v posteli.“

Kapitola čtvrtá

Eva se probudila s kocourem rozvaleným na hrudníku a s pípající linkou vedle postele. Teprve svítalo. Střešním oknem sem pronikalo matné světlo, neboť venku se toho rána schylovalo k bouřce. S očima napůl zavřenýma sáhla po tlačítku, aby přijala zprávu.

„Blokovat video. Jen audio,“ vydala příkaz a pomalu se probírala. „Dallasová.“

„Zpráva pro poručíka Dallasovou. Podezření z vraždy, Madison Avenue pět nula nula dvě, jednotka tři osm nula nula. Chtějte mluvit s Arthurem Foxxem, nájemníkem. Kód čtyři.“

„Zpráva přijata. Kontaktujte Peabodyovou. Bude mi asistovat.“

„Potvrzeno. Konec přenosu.“

„Kód čtyři?“ Roarke už přestěhoval kocoura, seděl v posteli a lenivě hladil zvíře, které předlo na vrcholu blaha.

„Znamená to, že mám čas se osprchovat a dát si kafe.“ Eva nikde neviděla župan, a tak zamířila do koupelny nahá. „Už je tam policie,“ zavolala ze sprchy. Vkročila do sprchovací jednotky a protírala si opuchlé oči. „Všechny trysky naplno, sto dva stupně,“ zavelela.

„Vždyť se uvaříš.“

„Já to tak mám ráda.“ Blaženě zavzdychala, když do jejího těla začaly tepat tryskající proudy vařící vody. Hrábla do skleněné

krychlové nádobky a nabrala si plnou dlaň tmavě zeleného tekutého mýdla. Ze sprchy vystoupila dokonale probuzená.

Zatvářila se tázavě, když ve dveřích uviděla Roarkea s hrnkem kávy. „Pro mě?“

„To patří k servisu.“

„Díky.“ Vzala si šálek do sušicího boxu, a zatímco kolem ní proudil teplý vzduch, usrkávala kávu. „Cos dělal, díval ses, jak se sprchuju?“

„Je na tebe hezký pohled. Taková dlouhá nohatá ženská, když je nahá a mokrá, má něco do sebe.“ Teď vkročil do sprchy Roarke a poručil si vodu o teplotě šedesát osm stupňů.

Eva se skoro otřásla. Nechápala, proč se někdo, kdo si může dovolit veškerý přepych, musí sprchovat tak studenou vodou. Vystoupila ze sušičky a prohrábla si rozčepýřené vlasy. Nanesla si na tvář krém, který jí kdysi vnutila Mavis, a vyčistila si zuby.

„Nemusíš vstávat jen kvůli mně.“

„Už jsem vstal,“ oznámil Roarke prostě a zvolil raději vyhřátý ručník než sušicí box. „Budeš mít čas se nasnídat?“

Eva sledovala v zrcadle jeho odraz: lesknoucí se vlasy, zářivou pleť. „Dám si něco později.“

Omotal si ručník kolem pasu, zvrátil hlavu a otřepal si vodu z vlasů. „Jo?“

„Na tebe je taky hezký pohled,“ zamumlala Eva a šla do ložnice, aby se oblékla na setkání se smrtí.

Provoz nebyl velký. Šumění deště občas přerušovalo houkání airbusů s vracejícími se nočními směnami a s denními směnami mířícími do práce. Billboardy byly tiché a všudypřítomné pouliční krámky s potravinami a nápoji všeho druhu se teprve chystaly k výjezdu. Ventilacemi vnikal do ulic kouř z podzemního světa transportu a obchodů. Vzduch byl plný výparů.

Eva vyrazila směrem do centra. Zatím to stíhala.

V té části Madison Avenue, kde na ni čekalo mrtvé tělo, byly jen exkluzivní obchody, nad nimiž se tyčily stříbrné jehlany budov, skýtajících domov těm, kteří si mohli dovolit tu nakupovat. Mezi budovami se táhly prosklené ochozy, oddělující luxusní klientelu od pouličních živlů a od hluku, který tak za hodinku nebo dvě vypukne.

Eva minula taxi, v němž seděl osamělý pasažér – elegantní blondýna v blýskavém, v mdlém jitřním světle všemi barvami hrajícím kabátku. *Koncesovaná společnice*, ušklíbla se Eva, *na cestě domů po noční šichtě.* S módním oblečením si pracháči mohou dovolit nakupovat i módní sex.

Eva plynule zajela do podzemní garáže a ukázala odznak čidlu na sloupku. Červená kontrolka zhasla a rozsvítilo se zelené světlo a spolu s ním číslo parkovacího stání, které jí bylo přiděleno.

Samozřejmě na nejvzdálenějším konci parkoviště, na opačné straně od výtahu. *Poldové*, pomyslela si rezignovaně, když zajížděla na místo, *nemají optimální prostor*.

Ve výtahu Eva odříkala do mikrofonu číslo apartmá a zdviž se dala do pohybu.

Bývaly doby, a není to tak dávno, kdy by ji ty nesmírné prostory chodeb v osmatřicátém poschodí, lány rudých ibišků a nekonečné řady bronzových soch ohromily. To bylo předtím, než vstoupila do Roarkeova světa. Zahleděla se na drobně zurčící vodotrysky u vchodu a uvědomila si, že její muž tuto budovu pravděpodobně vlastní.

Pak zahlédla uniformovanou policistku stojící na stráži u dveří číslo 3800, a ukázala jí odznak.

„Poručíku.“ Policistka se postavila do pozoru a zatáhla břicho. „Můj kolega je uvnitř se spolubydlícím mrtvého. Pan Foxx objevil tělo svého společníka a zavolal sanitku. Dostali jsme od nich hlášku, jak velí zavedený postup. Sanitka čeká, dokud nebudete hotova.“

„Zajistili jste stopy?“

„Teď už ano.“ Zalétla pohledem ke dveřím. „Od Foxxe jsme se toho moc nedozvěděli, madam. Chová se dost hystericky. Nevíme jistě, s čím tady hýbal – kromě těla.“

„On hýbal s tělem?“

„Ne, madam. Chci říct, že tělo je stále ve vaně, ale Foxx se pokoušel… ehm, mrtvého přivést k životu. Asi musel být v šoku. Je tam krve, že by se v ní dalo plavat. Podřezal si žíly,“ vysvětlovala. „Podle prvního ohledání byl mrtvý nejméně hodinu před tím, než jeho spolubydlící tělo objevil.“

Eva pevněji sevřela kufřík s nástroji. „Už jste uvědomili lékařskou službu?“

„Jsou na cestě, madam.“

„Fajn. Až dorazí strážník Peabodyová, pusťte ji za mnou a zůstaňte tady. Otevřete to,“ dodala a čekala, až policistka zasune univerzální klíč do štěrbiny. Dveře zajely do stěny a Eva okamžitě uslyšela zoufalé vzlyky, svědčící o nesmírném žalu.

„Takhle vyvádí od chvíle, co jsme dorazili,“ zamumlala policistka. „Třeba se vám povede nějak ho uklidnit.“

Eva neřekla nic a vešla dovnitř. Dveře se za ní s cvaknutím zavřely. Ocitla se ve vstupní hale, jejíž zařízení bylo z bílého a černého mramoru. Točité sloupy obtáčely šlahouny popínavého vína a na stropě se skvěl lustr z černého skla.

Sloupovou síní se vcházelo do obýváku, který byl zařízen v podobném duchu. Pohovky potažené černou kůží, bělostná podlaha, stolky z ebenového dřeva, bílé lampy. Černobíle pruhované závěsy byly zataženy, ale stropní i podlažní osvětlení bylo rozsvícené.

Zábavní obrazovka byla vypnuta, ale zůstala vysunuta ze skříňky ve zdi. Z místnosti vedly do patra schody s bílým zábradlím, poseté třpytivými bílými hvězdičkami. Zpod šikmého stropu visely dolů kaskády svěže zelených kapradin.

Tady to smrdí prachama, ušklíbla se, ale smrt nebere ohledy na nic. V tomhle klubu se na třídní systém nehledí.

Naříkavé zvuky ji přivedly do malého pokojíku, jehož stěny tvořily regály se starožitnými knihami a kde se nacházela hluboká, pohodlná křesla temně vínové barvy.

V jednom z nich seděl zhrouceně jakýsi muž. Jeho hezká tvář, nyní zpustošená pláčem, byla dozlatova opálená. I vlasy, teď rozcuchané a zpocené, měly zlatý odstín a leskly se jako nová mince. Muž byl oblečen do županu z bílého hedvábí, na kterém pomalu zasychaly skvrny od krve. Byl bos a prsty na rukou měl obtíženy prsteny, a jak se mu chvěly ruce, prsteny se mihotaly a házely třpytivé odlesky. Všimla si, že na levém kotníku má vytetovaný obrázek labutě.

Vedle něho seděl bezradně se tvářící policista. Vzhlédl k Evě a chystal se něco říct.

Eva rychle zavrtěla hlavou a jenom blýskla odznakem. Pak ukázala na strop a zatvářila se tázavě.

Přikývl, zvedl palec a potřásl hlavou.

Eva vyklouzla z pokojíku. Nebylo těžké najít cestu; stačilo sledovat krvavé stopy. Vešla do ložnice. Ta byla vyvedená v barvě zelené a modré, až měl člověk pocit, že se vznáší pod hladinou moře. Obdélníkové lůžko bylo potaženo modrým saténem a hověla si na něm celá hora polštářů.

I v téhle místnosti stály sochy, většinou různé obměny klasických nahých postav. Ve stěně byly vestavěné skříně, takže prostor vypadal prázdný – a Evě se zdál neobydlený. Koberec barvy oceánu, měkký jako obláček, byl potřísněn krví.

Sledovala stopy do koupelny. Smrt jí neotřásla, ale hluboce se jí dotýkala, a ona věděla, že tomu tak bude napořád: její marnost, krutost a násilí. Ale už se s ní potýkala dost dlouho na to, aby ji ještě mohla šokovat. Dokonce ani v tomto případě ne. Nablýskané smetanově bílé dlaždice se v krvi přímo koupaly. Krev potřísnila zrcadlo a rozlévala se na lesknoucí se podlahu z rozšklebené rány na zápěstí ruky, jež bezvládně visela přes okraj obrovské vany s průhlednými stěnami.

Voda ve vaně měla kalnou, špinavě růžovou barvu a vzduch byl nasycen kovově nasládlým pachem krve. Odkudsi zněla hudba; Eva rozeznala nějaký strunný nástroj – snad harfu. V hlavách i v nohách vany ještě stále hořely tlusté bílé svíce.

Mrtvý muž, jenž ležel v té růžově zakalené vodě, měl hlavu opřenu o koupací podušku se zlatým lemem a jeho zrak mířil vzhůru na střapaté šlahouny kapradiny, visící zpod zrcadlového stropu. Usmíval se, jako by mu pohled na vlastní zánik dělal neobyčejnou radost.

Evou to nijak neotřáslo, jen si s povzdechem nastříkala na ruce ochranný film, zapnula diktafon a přinesla si kufřík s nástroji.

Věděla, kdo to je. Ten nahý muž, který zde vykrvácel skoro do poslední kapky a jenž se na sebe usmíval do zrcadla na stropě, byl věhlasný advokát S. T. Fitzhugh.

„Salvatori bude velice zklamán, pane obhájce," zamumlala a pustila se do práce.

Odebrala vzorek zkrvavené vody, provedla první ohledání, aby mohla předběžně určit dobu smrti, vsunula ruce mrtvého do plastikových sáčků a videokamerou zaznamenala celou scénu, když se objevila trochu zadýchaná Peabodyová.

„Promiňte, madam, že jsem se zdržela. Uvízla jsem ve městě."

„To je v pořádku.“ Podala Peabodyové lovecký nůž se slonovinovou střenkou. „Zdá se, že si to udělal tímhle. Je to, myslím, starožitnost. Sběratelský předmět. Necháme sejmout otisky.“

Peabodyová vložila nůž do sáčku a přimhouřila oči. „Poručíku, není to náhodou…“

„Jo, je to Fitzhugh.“

„Proč ten by se zabíjel?“

„Nikdo neříká, že to udělal. Nedělejte předčasné závěry, strážníku,“ pravila Eva klidně. „První pravidlo. Zavolejte techniky, ať to tu prohlédnou. Tělo můžeme přenechat lékařům. Já jsem prozatím hotova.“ Eva ustoupila s rukama zamazanýma od krve. „Po vás budu chtít, abyste provedla předběžný výslech těch dvou policistů, a já zatím promluvím s Foxxem.“

Eva se znovu vrátila k tělu a zavrtěla hlavou. „Přesně takhle se šklebil u soudu, když věděl, že má někoho v hrsti. Neřád.“ Znovu si důkladně prohlédla mrtvé tělo a vytáhla z kufříku roztok na odebírání vzorků krve, otřela krev do hadříku a nacpala ho do sáčku. „Ať udělají toxikologickou zkoušku.“

Opustila Peabodyovou a vydala se po krvavé stezce zpátky do přízemí.

Foxx na konci sil teď už jen škytavě vzlykal. Když se Eva objevila, na strážníkově tváři se rozhostil výraz úlevy. „Můžete počkat na doktory venku, strážníku. Podejte mé pomocnici Peabodyové hlášení. Já si teď promluvím s panem Foxxem.“

„Ano, madam.“ Přímo s radostí se vyřítil z pokoje.

„Pane Foxxi, jsem poručík Dallasová. Je mi líto, co se vám přihodilo.“ Eva našla tlačítko pro ovládání závěsů a vpustila do místnosti vodnaté světlo. „Musím si s vámi promluvit. Řekněte mi, co se tu stalo.“

„Je mrtvý.“ Foxxův hlas byl příjemný a melodický, s mírným přízvukem. Libozvučný. „Fitz je mrtvý. Jak je to možné? Jak to všechno zvládnu?“

Každý to zvládne, pomyslela si Eva. *Není jiné volby*. Posadila se a položila diktafon na stůl, aby byl na očích. „Pane Foxxi, oběma by nám pomohlo, kdybyste se mi teď svěřil. Musím vám sdělit standardní formuli. Je to jen procedurální záležitost.“

Zatímco mu odříkávala poučení o jeho právech, vzlyky ustaly. Zvedl hlavu a upřel na ni žlutohnědé oči, zarudlé pláčem.

„To jako chcete říct, že já ho zabil? Copak si myslíte, že bych mu mohl ublížit?“

„Pane Foxxi…“

„Já ho *miloval*. Byli jsme spolu dvanáct let. On byl celý můj život.“

Ty máš svůj život pořád, pomyslela si. *Jenom to ještě nevíš*. „Pak mi jistě rád pomůžete. Povězte mi, jak to bylo.“

„On… on poslední dobou špatně spal. Nerad bral prášky na uklidnění. Obyčejně si četl, poslouchal hudbu nebo hrál videohry, aby se uvolnil. Dělal mu starosti ten nový případ.“

„Případ Salvatori?“

„Ano, myslím, že ano.“ Foxx si utřel oči rukávem vlhkým od krve. „Moc jsme se o těch kauzách nebavili. Byly to důvěrné věci a já nejsem právník. Jsem expert na výživu. Tak jsme se seznámili. Před dvanácti lety za mnou Fitz přišel, abych mu pomohl s dietou. Spřátelili jsme se, začali jsme spolu žít a od té doby jsme prostě pohromadě.“

To všechno Evu zajímalo, ale nejdřív chtěla znát události, které předcházely oné poslední koupeli. „Takže měl problémy se spaním,“ připomněla mu.

„Ano. Často ho trápily noční můry. Svým klientům dával všechno. Oni z něj vysávali duši. Už jsem si zvykl, že vstane uprostřed noci a jde do jiného pokoje, aby si naprogramoval hru, nebo že usne před obrazovkou. Někdy si taky dal horkou koupel.“ Foxxův zničený obličej zbělel ještě víc. „Ach, můj Bože.“

Z očí se mu znovu začaly řinout slzy a kutálely se po tvářích. Eva se rychle rozhlédla; v rohu pokoje uviděla malého domácího androida. „Přines panu Foxxovi trochu vody,“ poručila mu a androidek poslušně odcupital.

„Takže takhle to bylo?“ pokračovala. „Vstal uprostřed noci?“

„Já si nevzpomínám.“ Foxx rozhodil ruce a zase je nechal klesnout. „Já spím jako pařez, nikdy jsem se spaním neměl žádné potíže. Šli jsme si lehnout těsně před půlnocí, podívali jsme se na noční zprávy a dali si trochu brandy. Musel jsem brzy vstávat. Alespoň jsem to měl v úmyslu.“

„V kolik hodin?“

„Asi v pět, ve čtvrt na šest. Oba rádi pracujeme hned od rána a já mám ve zvyku osobně dohlížet na snídani. Viděl jsem, že Fitz není v posteli, a tak jsem si myslel, že měl zase špatnou noc a že ho najdu dole nebo v některém pokoji. Pak jsem šel do koupelny a uviděl jsem to. Ach, Bože. Ach, Bože, Fitzi! Všechna ta krev! Bylo to jako noční můra.“

Přitiskl si dlaň k ústům a všechny jeho prsteny se rozehrály duhovými odlesky. „Utíkal jsem k němu, uhodil jsem ho hrudníku, snažil jsem se ho přivést k životu. Asi to byla pitomost. Byl mrtvý. Viděl jsem, že je mrtvý, a přesto jsem se ho snažil vytáhnout z vody, ale on je vazba a já byl celý rozklepaný. Udělalo se mi špatně.“ Ruka se mu svezla z úst na žaludek. „A pak jsem zavolal sanitku.“

Musela pokračovat, dokud z něho nedostane fakta. „Vím, že je to pro vás těžké, pane Foxxi. Je mi líto, že to musíme teď udělat, ale bude lepší, věřte mi, když mi to všechno dopovíte.“

„Už jsem v pořádku.“ Sáhl po sklenici vody, kterou přinesl android. „Chci to mít za sebou.“

„Můžete mi říct, v jakém rozpoložení byl pan Fitzhugh včera večer? Zmiňoval jste se, že měl starosti s nějakým případem.“

„Starosti, to jo, ale že by ho to ničilo, to zase ne. Myslím, že ho štvala nějaká policajtka.“ Polkl doušek vody, a pak ještě jeden.

Eva usoudila, že bude lépe nezmiňovat se o tom, že tou policajtkou je právě ona.

„A pak tu bylo ještě pár případů, pro které připravoval obhajobu. Kolikrát toho měl až nad hlavu, proto nemohl spát.“

„Přijal nějaké hovory, volal někam?“

„No jasně, obojí. Často si bral práci domů. Včera večer zůstal ještě pár hodin v kanceláři. Domů přijel asi v půl šesté a pracoval skoro do osmi. Pak jsme se navečeřeli.“

„Zmínil se o něčem, co by ho trápilo, kromě Salvatoriho případu?“

„Jeho váha,“ Foxx se trošinku usmál. „Fitz nesnášel, když měl třeba jen deko navíc. Bavili jsme se o tom, že rozšíří program cvičení a možná si nechá upravit postavu, až bude mít čas. Díval se v obýváku na nějakou komedii a pak šel spát, jak už jsem vám řekl.“

„Pohádali jste se?“

„Pohádali?“

„Máte na ruce modřiny, pane Foxxi. Nepopřáli jste se večer?“

„Ne.“ Foxx zbledl ještě víc a lesk v očích hrozil dalším výbuchem pláče. „Nikdy jsme se spolu neprali. Jistě, občas jsme se pohádali. Jako každý. Já… já myslím, že ty modřiny mám z toho, jak jsem se praštil o vanu, když jsem… když jsem se ho snažil…“

„Měl pan Fitzhugh vztah ještě s někým jiným?“

Opuchlé oči najednou zledověly. „Jestli myslíte, jako že měl milence, tak to tedy ne. My jsme si byli věrni.“

„Komu patří tenhle byt?“

Foxxův obličej zkameněl a hlas měl chladný. „Před deseti lety byl převeden do našeho společného vlastnictví. Patříval Fitzovi.“

A teď patří tobě, pomyslela si Eva. „Zdá se, že pan Fitzhugh byl majetný člověk. Víte, kdo po něm bude dědit?“

„Kromě různých nadací a charitativních společností jsem dědicem já. Snad si nemyslíte, že bych ho zabil pro peníze?“ V jeho hlase bylo slyšet spíš znechucení než strach. „Jakým právem si dovolujete klást mi tak odporné otázky?“

„Musím znát odpovědi, pane Foxxi. Kdybych se neptala tady, musela bych vám ty otázky položit na stanici. Myslím, že tady je to pro vás pohodlnější. Sbíral pan Fitzhugh nože?“

„Ne.“ Foxx zamžikal a znovu pobledl. „To já. Mám velkou sbírku starožitných čepelí. Registrovaných,“ dodal rychle. „Všechny jsou řádně registrované.“

„Máte ve své sbírce nůž se slonovinovou střenkou, s rovnou čepelí, asi šest palců dlouhý?“

„Ano, pochází z devatenáctého stolení, z Anglie.“ Dech se mu zadrhl. „Tím to udělal? Vzal si na to můj nůž? To jsem netušil. Já neviděl nic než jeho. On si vzal můj nůž?“

„Zabavila jsem ho jako předmět doličný, pane Foxxi, aby v laboratoři mohli provést testy. Dám vám na něj potvrzení.“

„Já už ho nechci. Nechci ho ani vidět.“ Zabořil hlavu do dlaní. „Fitzi! Jaks mi to mohl udělat? A zrovna mým nožem?“

Znovu se rozeštkal. Podle hlasů a hluku, který se ozýval z vedlejšího pokoje, Eva poznala, že dorazili technici. „Pane Foxxi,“

vstala, „řeknu někomu, aby vám donesl šaty. Musím vás požádat, abyste tu ještě chvíli zůstal. Chcete, abych někomu zavolala?“

„Ne, nechci. Nic nechci.“

„Nějak se mi to nelíbí, Peabodyová,“ zamumlala Eva, když sjížděly zdviží dolů k parkovišti. „Fitzhugh si vstane uprostřed noci, vezme si starožitný nůž, napustí si vanu, zapálí svíčky, pustí hudbu a pak si podřeže zápěstí. Aniž by k tomu měl nějaký zvláštní důvod. Člověk na vrcholu kariéry, který se topí v penězích, má luxusní kvartýr a klienti stojí ve frontě, aby mu zaplatili, a on si prostě řekne: „Co kdybych si spáchal jednu sebevraždičku?“

„Já stejně nechápu, jak si někdo vůbec může vzít život. Asi jsem na tom ještě nikdy nebyla tak zle, aby mě takové věci napadaly.“

Zato Eva to chápala. Dokonce o tom krátce uvažovala, tenkrát, když se dostala do ústavu – a ještě předtím, v temném období svého života, kdy se smrt zdála být vysvobozením z pekla.

A právě proto se s tím nemohla smířit u Fitzhugha. „Není tu žádný motiv, alespoň jak to zatím vypadá. Ale máme milence, který sbírá nože, který je celý od krve a který zdědí značné jmění.“

„Myslíte, že ho zabil Foxx?“ pravila Peabodyová zadumaně, když výtah zastavil v suterénu s garážemi. „Fitzhugh byl nejméně dvakrát větší. Nevzdal by se bez boje, a tam nikde žádné známky zápasu nebyly.“

„Stopy se dají odstranit,“ zamumlala Eva. „Foxx měl modřiny. A jestli byl Fitzhugh pod vlivem drog nebo nějakých léků, možná se ani nevzmohl na nějaký odpor. Uvidíme, jak dopadnou toxikologické zkoušky.“

„Proč chcete, aby to byla vražda?“

„Nevím. Chci, aby to dávalo smysl, a sebevražda mi prostě žádný nedává. Možná že Fitzhugh nemohl spát, možná že vstal. Někdo používal relaxační pokoj. Nebo to tak aspoň mělo vypadat.“

„Něco takového jsem ještě neviděla,“ řekla hloubavě Peabodyová. „Všechny ty věci na hraní. To velké křeslo s ovladači, obrazovka přes celou stěnu, autobar, videostanice, regulace psychiky. Už jste někdy vyzkoušela regulátor psychiky?“

„Roarke jeden má. Mně se to nelíbí. Naprogramovat si náladu, to mi připadá nepřirozené.“ Eva zahlédla postavu ukrývající se v kabině jednoho vozu a sykla: „Jako třeba teď. Cítím, jak se mé psychické rozpoložení mění. Řekla bych, že právě teď mě někdo pěkně naštval.“

„A hele, Dallasová a Peabodyová zase pospolu.“ S grácií sobě vlastní se z vozu vynořila Nadine Furstová, známá reportérka z Kanálu 75. „Tak jaké byly líbánky?“

„Privátní,“ vyštěkla Eva.

„Jéje, a já myslela, že jsme kamarádky,“ Nadine mrkla na Peabodyovou.

„Ty si nikdy nemůžeš odpustit, abys mi nepřipomněla ten náš úchvatný poslední mejdan, co?“

„Dallasová.“ Nadine rozpřáhla náruč. „Když někdo dopadne zabijáka a uzavře sledovaný a důležitý případ na vlastním předsvatebním večírku, to je přece událost. Veřejnost má právo to vědět, a nejen to. Sledovanost vyletěla jako raketa. A sotva se vrátíš, už jsi zase až po uši v něčem velkém. Copak se přihodilo Fitzhughovi?“

„Je to mrtvý muž. A já na tom mám dělat, Nadine.“

„No tak, Evo.“ Nadine zatahala Evu za rukáv. „Po tom všem, co jsme prožily. Prozraď aspoň maličko.“

„Fitzhughovi klienti by se měli začít ohlížet po jiném právníkovi. To je všechno, co ti můžu říct.“

„Ale prosím tě. Byla to nehoda, vražda, nebo co?“

„To právě vyšetřujeme,“ odbyla ji Eva a odkódovala zámek.

„A co vy, Peabodyová?“ dorážela Nadine. Peabodyová se ale jen ušklíbla a pokrčila rameny. Nadine si ovšem nedala pokoj. „A jestlipak víš, že není žádným tajemstvím, že ty a drahý zesnulý jste se neměli zrovna dvakrát v lásce?“ útočila zase na Evu. „Po tom včerejším stání dal k lepšímu, že jsi policistka se sklony k násilí, která používá odznaku jako jiní tupého předmětu.“

„Smůla, dalších bonmotů už se od něj nedočkáš.“

Když Eva zabouchla dvířka, Nadine neodbytně strčila hlavu do okénka. „Tak mi nějaký řekni aspoň ty.“

„S. T. Fitzhugh je mrtvý. Policie to vyšetřuje. Uhni.“ Eva nastartovala a prudce vyrazila ze stání, až Nadine komicky poskočila,

aby nepřišla o palce u nohou. Peabodyová se uchichtla a Eva si ji s kamenným výrazem změřila: „Je tu něco k smíchu?“

„Já ji mám docela ráda.“ Peabodyová nemohla odolat, aby se neohlédla, a všimla si, že Nadine se zubí. „A vy taky.“

Eva potlačila smích. „Proti gustu žádný dišputát,“ pravila moudře a vyjela do deštivého rána.

Vycházelo to dokonale. Absolutně perfektně. Jak vzrušující, úžasný pocit je vědět, že to má pod kontrolou. Zprávy přicházející z různých zpravodajských agentur byly zaznamenány a řádně zařazeny. Taková záležitost vyžaduje pečlivou organizaci. Malá hromádka disků zaplněných daty utěšeně rostla.

Byla to taková zábava, a to bylo překvapivé. Zábava totiž nebyla prvotním motivem téhle akce. Ale byl to příjemný vedlejší efekt.

Kdo bude další?

Po stisknutí tlačítka se na monitoru objevil Evin obličej a vedle veškeré údaje o ní. Fantastická ženská. Rodiče a místo narození neznámé. Jako malou ji našli někde na ulici v texaském Dallasu, zřejmě ji někdo bil a zneužíval, na nic si nevzpomínala. Žena, která se nepamatuje na první roky života. Na roky, které formují duši. Roky, kdy byla bita, znásilňována a mučena.

Co takový život udělal s její duší? S jejím srdcem? S jejím charakterem?

Udělal z Evy Dallasové ženu, která se stala policistkou. Policistkou proslulou tím, že dokáže jít až na dřeň věci, a která se dostala do povědomí veřejnosti minulou zimu, kdy vyšetřovala zvlášť odporný a choulostivý zločin.

Tehdy potkala Roarkea.

Počítač zavrněl a na monitoru se objevila Roarkeova tvář. Pozoruhodná dvojice. Roarkeova minulost nebyla o mnoho lepší než té policajtky. Jenomže on se rozhodl, alespoň ze začátku, pro druhou stranu zákona a udělal si jméno. A dosáhl bohatství.

Nyní je z nich pár. Pár, který lze zničit v jediném okamžiku.

Ale ještě ne. Ještě je čas.

Vždyť hra teprve začíná.

Kapitola pátá

„Tak tohle nikomu nezbaštím," mumlala si Eva, když vyhledávala data o Fitzhughovi. Pozorně si prohlížela na monitoru tu nestoudnou tvář a vrtěla hlavou. „Tohle prostě nespolknu," opakovala.

Promítla si datum a místo narození a zjistila, že se narodil ve Filadelfii v posledním desetiletí minulého století. Od roku 2033 do roku 2036 ženatý s Milicent Barrowsovou. Rozvedený, bezdětný.

V roce, kdy se rozvedl, se přestěhoval do New Yorku a zavedl si praxi v trestním právu. Do minulosti se neohlížel.

„Roční příjem," požádala počítač.

FITZHUGH, ROČNÍ PŘÍJEM ZA MINULÝ DAŇOVÝ ROK. DVA MILIONY SEDM SET USD.

„Pijavice," zamumlala. „Počítači, vyhledej údaje o případném zatčení."

PROBÍHÁ HLEDÁNÍ. V SOUBORU NEJSOU ŽÁDNÉ POLICEJNÍ ZÁZNAMY.

„Dobrá, takže je čistý. A co tohle? Najdi všechny občanské žaloby vedené proti jmenovanému."

Získala krátký seznam jmen a vyžádala si výjezd z tiskárny. Dál požadovala seznam případů, které Fitzhugh za posledních deset let prohrál, a poznamenala si jména, která se v žalobách proti němu opakovaně objevovala. Vzdychla si. Nic převratného, běžné případy. Váš advokát vás nevyseká z průšvihu, a tak ho zažalujete. Další rána její teorii o vydírání, v niž tak doufala.

„Dobrá, takže na to půjdeme jinak. Nový subjekt: Foxx, Arthur, bydliště Madison Avenue pět nula nula dvě, New York."

Počítač začal být zase dýchavičný, takže mu Eva musela pomoct pěstí. Ani se nenamáhala s vymýšlením nadávek.

Na obrazovce se objevila Foxxova tvář, trochu rozkolísaná, dokud Eva neuštědřila počítači další ránu. Je hezčí, zaznamenala, když se usmívá. Foxx byl o patnáct let mladší než Fitzhugh, narodil se ve východním Washingtonu, oba rodiče vojáci z povolání, žil na různých místech zeměkoule, dokud se neusadil v New Yorku, kde pracoval jako poradce u firmy Výživa pro život.

Jeho roční příjem mírně překračoval šestimístné číslo. Nebyly tu žádné záznamy o manželství, jenom údaj o registrovaném partnerství s Fitzhughem.

„Najdi údaje o zatčení."

V přístroji to zachrčelo, jako by byl unaven neustálým odpovídáním na otázky, ale seznam se nakonec objevil. Jedno zadržení za nepřístojné chování, dva útoky, jednou rušení veřejného klidu.

„Dobrá, takže někam jsme se dostali. Oba subjekty, všechny záznamy o léčení na psychiatrii."

U Fitzhugha nebylo nic, zato Foxx ji nezklamal. Eva si vyžádala jeden výtisk a vzhlédla, neboť do kanceláře vstoupila Peabodyová.

„Máte zprávu ze soudního? A z toxikologie?"

„Ze soudního ještě nic, ale máme výsledky toxikologických zkoušek." Peabodyová podala Evě disk. „Nízká hladina alkoholu, identifikováno jako pařížská brandy ročník 2045. Ani zdaleka to nemohlo snížit jeho schopnost vnímání. Jinak žádné stopy po drogách."

„Kruci." Až doteď si dělala naděje. „Ale možná přece něco mám. Náš přítel Foxx strávil značnou část dětství na pohovce psychoterapeuta. Před dvěma lety pobýval měsíc v Delroyově ústavu. A párkrát bručel. Ne moc dlouho, ale v base byl. Devadesát dní za napadení. A šest měsíců musel nosit náramek. Náš hoch má násilnické sklony."

Peabodyová se svraštělým čelem četla údaje. „Lampasácká rodina. Těm homosexualita ještě pořád vadí. Vsadím se, že ho chtěli mermomocí převychovat na hetero."

„Možná. Má tu záznamy o psychických problémech a o kriminální činnosti. Uvidíme, co zjistili policisté na místě. A promluvíme si s Fitzhughovými spolupracovníky.“

„Vám ta sebevražda vážně nejde pod fousy, co?“

„Já Fitzhugha znala. Byl to arogantní, nadutý, samolibý ješita.“ Eva potřásla hlavou. „Ješitný muž by nepřipustil, aby ho našli, jak se koupe ve vlastní krvi.“

„Byl to vynikající člověk.“ Leanore Bastwicková půvabně usedla do koženého křesla v prosklené kanceláři společnosti Fitzhugh, Bastwick & Stern. Desku psacího stolu tvořila rozměrná skleněná plocha, na níž nebylo jediné smítko prachu. *Hodí se*, pomyslela si Eva, *k té její ledové omračující kráse*. „Byl to přítel a velkodušný muž,“ dodala Leanore a sepnula ruce s perfektně upravenými nehty nad okrajem stolu. „Všichni jsme tím otřeseni, poručíku.“

V jejím dokonalém zevnějšku bylo těžké vypátrat projev jakéhokoli otřesu. Za Leanořinými zády se tyčil blyštivý ocelový prales newyorských mrakodrapů – vypadalo to, jako by vládla nad celým městem. Celá kancelář byla zařízena v bledě růžovém a šedém tónu a působila velmi decentně a dokonale, jako žena sama.

„Víte o nějakém důvodu, proč by si Fitzhugh vzal život?“

„Absolutně o žádném.“ Leanořiny ruce byly naprosto klidné a pohled vyrovnaný. „On miloval život. Svůj život, svou práci. Dokázal využít každý okamžik dne, jako nikdo jiný. Opravdu netuším, proč by se rozhodl se vším skoncovat.“

„Kdy jste s ním mluvila naposledy?“

Zaváhala. Eva přímo viděla, jak se za těma hustě obrvenýma očima otáčejí kolečka. „Popravdě, krátce jsme se sešlí včera večer. Nesla jsem mu nějaké dokumenty a chtěli jsme se domluvit kvůli jednomu případu. Samozřejmě šlo o důvěrné informace.“ Hladká ústa se mírně zvlnila: „Ale musím říct, že se choval jako obvykle a velice se těšil na bitvu, kterou s vámi svede u soudu.“

„Bitvu?“

„Takhle Fitz mluvil, když ho čekal křížový výslech expertů a svědků z řad policie.“ Na tváři se jí mihl úsměv. „On to považoval za

zápas, boj inteligence a nervů. Za profesionální hru pro zasvěcené hráče. Nic ho nepotěšilo víc, než když mohl jít k soudu.“

„V kolik jste se za ním s těmi papíry včera večer zastavila?“

„Řekla bych tak v deset. Ano, myslím, že to bylo kolem desáté. Pracovala jsem až do večera a zastavila jsem se tam cestou domů.“

„Bylo obvyklé, paní Bastwicková, že jste se u něj stavovala?“

„Nebylo to neobvyklé. Byli jsme přece partneři a naše případy se někdy překrývaly.“

„Víc mezi vámi nebylo? Jen profesionální vztah?“

„Předpokládáte snad, poručíku, že jenom proto, že nějaký muž a žena jsou tělesně přitažliví a přátelsky spolu vycházejí, se jejich vztah neobejde bez sexu?“

„Já nic nepředpokládám. Jak dlouho jste tam byla? Mluvili jste o tom případu?“

„Dvacet minut, půl hodinky. Neměřila jsem to. Ale když jsem odcházela, byl v pořádku.“

„Nevšimla jste si, že by mu něco dělalo zvláštní starosti?“

„Zabýval se do určité míry tou záležitostí se Salvatorim a ještě dalšími případy. Nic neobvyklého. Nesvěřoval se.“

„A mimo práci? V osobním styku?“

„Zachovával si soukromí.“

„Arthura Foxxe znáte?“

„Ovšem. Ve firmě se setkáváme i s partnery a přáteli. Arthur a Fitz byli oddáni jeden druhému.“

„Tedy žádné… rozmíšky?“

Leanore zvedla obočí. „Copak já vím?“

Jasně že to víš, pomyslela si Eva. „Byli jste s panem Fitzhughem partneři, měli jste k sobě blízko z profesionálního a nepochybně i z osobního hlediska. Určitě občas mluvil o svém soukromí.“

„Žili s Arthurem šťastně.“ Leanore poprvé dala najevo známky podráždění a nervózně poklepala korálově rudým nehtem o okraj sklenice. „I šťastné páry se občas pohádají. Vy se také určitě občas s manželem chytnete.“

„Mého manžela nenašli mrtvého ve vaně,“ opáčila Eva. „Kvůli čemu se Foxx s Fitzhughem hádali?“

Leanore si podrážděně odfrkla. Vstala, vyťukala kód na AutoChefovi a odebrala si z něj kouřící šálek kávy. Evě nenabídla. „Arthur měl často deprese. Neoplývá právě velkým sebevědomím. Má sklony k žárlivosti a Fitze to popouzelo."

Nakrčila čelo. „Možná víte, že Fitz byl už předtím ženatý. Jeho bisexualita představovala pro Arthura značný problém, a když ho chytly deprese, měl sklon podezírat všechny muže a ženy, se kterými Fitz přišel v práci do styku. Málokdy se hádali, ale když už k tomu došlo, bylo to hlavně kvůli Arthurově žárlivosti."

„Měl důvod být žárlivý?"

„Pokud vím, Fitz zachovával naprostou věrnost. Není to vždycky snadné, poručíku, při svém životním stylu byl vždycky středem zájmu. Dokonce i dnes jsou lidé, které, řekněme, znepokojují ne zrovna tradiční sexuální preference. Ale Fitz nedával Arthurovi důvod k nespokojenosti."

„Přesto to tak bylo. Děkuji vám," vstala Eva. „Velmi jste mi pomohla."

„Poručíku," ozvala se Leanore, když Eva s mlčící Peabodyovou zamířila ke dveřím. „Kdybych si jen na okamžik myslela, že s tím má Arthur Foxx něco společného…" Zmlkla a pomalu se nadechla. „Ne, něco takového prostě není myslitelné."

„Je to ještě méně myslitelné než to, že si Fitzhugh prostě podřezal zápěstí a vykrvácel?" odpověděla jí na to Eva a vyšla z kanceláře.

Peabodyová počkala, dokud nedošly do nadzemního koridoru, vinoucího se jako stuha kolem celé budovy. „Tak nevím, házela jste návnadu, nebo vyhrabávala červy?"

„Obojí." Eva se podívala ven skleněnou stěnou tunelu. Viděla odtud Roarkeovu kancelářskou budovu, která se vypínala mezi ostatními mrakodrapy jako ebenově se lesknoucí střela. Ještě že Roarke s tímhle případem nemá nic společného. Nemusí se bát, že odhalí jeho staré hříchy nebo že narazí na někoho, kdo ho zná až příliš dobře. „Leanore Bastwicková znala oběť i podezřelého. Foxx se vůbec nezmínil o tom, že by u nich včera večer byla."

„Takže jste pasovala Foxxe ze svědka na podezřelého?"

Eva pozorovala kolemjdoucího muže v drahém obleku, který cosi vztekle ječel do palmtopu v ruce. Pak zvolna pronesla: „Dokud

neprokážeme, že to byla sebevražda, je Foxx prvním a jediným podezřelým. Měl k tomu prostředky. Ten nůž byl jeho. Měl příležitost. Byli v bytě sami. Měl motiv: peníze. Také víme, že ho trápily deprese, má záznamy v trestním rejstříku a je to žárlivec.“

„Můžu se na něco zeptat?“ Peabodyová čekala, až Eva přikývne. „Proč vás nezajímá Fitzhugh z profesionálního a osobního hlediska?“

„Nesnáším ty jeho hnusné móresy. A co?“ Eva vyšla z koridoru na ulici, kde předtím naštěstí našla místo k parkování. Vypátrala nejbližší pojízdný gril s kouřícími sójovými párky a pečenými bramborami a skrze davy lidí na chodníku si razila cestu přímo k němu. „Myslíte, že ho teď budu milovat, když je z něj mrtvola? Dejte mi dva párky a jedny brambory. A dvě plechovky pepsi.“

„Pro mě dietní,“ vpadla Peabodyová a objela očima Evinu vytáhlou, štíhlou postavu. „Někdo na rozdíl od jiných holt na váhu dbát musí.“

„Dietní párek, dietní pepsi.“ Žena za vozíkem měla uprostřed horního rtu zašlý piercing a na hrudi vytetovanou mapu podzemní dráhy. Linka A vycházela a zase mizela pod řídkou látkou živůtku. „Normál párek, normál pepsi, horký brambory. Hotově, nebo kredity?“

Eva vrazila papírový tácek Peabodyové a hrábla do kabelky pro kredity. „Kolik to dělá?“

Žena stiskla umouněným prstem s fialovým nehtem tlačítko na pultě. Ozvalo se pípnutí. „Dvacet pět.“

„Krucinál. Sotva se člověk otočí, už je to dražší.“ Eva nacpala kredity do ženiny nastavené ruky a popadla dva ubrousky.

Prodrala se davem zpátky a plácla sebou na lavičku u vodotrysku před soudní budovou. Vedle sedící žebrák k ní s nadějí vzhlédl. Eva si poklepala na odznak; zazubil se a poklepal si na tabulku s licencí k žebrání, kterou měl zavěšenou u krku.

Rezignovaně vylovila pětikreditovou kartu a podala mu ji. „Najděte si nějaké jiné místo,“ poručila mu, „nebo se na tu vaši licenci pořádně kouknu, jestli náhodou není prošlá.“

Otrhanec zamumlal cosi nezdvořilého o náplni její práce, ale strčil kredity do kapsy a odtáhl, aby tak udělal místo Peabodyové.

„Leanore nemá Arthura Foxxe zrovna moc v lásce.“

Peabodyová statečně žvýkala pokrm. Dietní párky měly dost tuhou konzistenci.

„Myslíte?“

„Prvotřídní právník ti neřekne nic, pokud nechce. Snažila se nám namluvit, že Foxx byl žárlivec a že se hádali.“ Eva nabídla Peabodyové tácek s omaštěnými brambory. Po krátkém vnitřním boji se do nich Peabodyová pustila. „Ona chtěla, abychom to věděly.“

„Moc toho nemáme. Ve Fitzhughových záznamech není nic, co by na Foxxe ukazovalo. Ani v jeho diáři, záznamníku, záznamech hovorů na lince. Nic. Ale nic také nenaznačuje sebevražedné sklony.“

Eva zadumaně upila trochu pepsicoly a pozorovala nikdy nekončící newyorský shon. „Musíme Foxxe znovu vyslechnout. Vy se teď vrátíte do centrály, shromáždíte všechna hlášení a popoženete doktory, ať si pospíší s pitvou. Proč jim to tak trvá? Do konce šichty chci mít výsledky. Do tří budu na soudě. Ještě jednou prohlédneme Fitzhughův byt a zjistíme, proč se Foxx nezmínil o návštěvě madam Bastwickové.“

Peabodyová nemotorně manipulovala s táckem, aby si zároveň mohla naprogramovat úkoly do diáře. „To, jak jsem se prve ptala, jako že nemáte ráda Fitzhugha… Jen mě zajímalo, jestli je těžké jít do takové akce, když nemáte o oběti nejlepší mínění.“

„Policajti nemají mínění.“ Pak vzdychla. „Kecy. Pocity prostě musejí jít stranou. Je to jen práce. A pokud si náhodou myslím, že chlap jako Fitzhugh si zasloužil, aby skončil ve vaně ve vlastní krvi, neznamená to, že neudělám všechno, co je nebytné, abych zjistila, jak se tam dostal.“

Peabodyová přikývla. „Jiný policista by to uzavřel jako sebevraždu a hotovo.“

„Já nejsem jiný policista a vy taky ne, Peabodyová.“ Eva se rozhlédla, když uslyšela plechový třesk do sebe narážejících vozů. Provoz na chodníku i na vozovce se nakratičko zastavil a nad ulicí se objevil dým. Z pomačkaných taxíků vyletěli jako korkové špunty rozezlení řidiči.

Zatímco Eva do sebe soukala zbytek nevalného oběda, oba muži se častovali vynalézavými obscénními urážkami. Alespoň předpokládala, že jsou obscénní, protože anglicky to nebylo. Vzhlédla k obloze.

Žádné policejní vrtulníky na obzoru. Usmála se, zmačkala plechovky od nápojů a podala je Peabodyové.

„Běžte to hodit do recyklátoru. Pak za mnou přijďte, pomůžete mi s těmi dvěma idioty.“

„Poručíku, jeden právě vytáhl pálku! Nemám zavolat posilu?“

„Ale ne.“ Eva si nedočkavě zamnula ruce a vstala. „To zvládnu.“

Když o několik hodin později vycházela ze soudní budovy, rameno ji ještě bolelo. Taxikáře už asi propustili. Nikoli ovšem ženu, co zavraždila dítě, a proti které Eva právě svědčila. Zůstane v base minimálně dalších padesát let. Eva cítila jisté uspokojení.

Třela si pohmožděné rameno. Je fakt, že řidič se ve skutečnosti nerozehnal po ní, uvažovala. Jenom se snažil rozrazit lebku svému protivníkovi a ona se mu připletla do cesty. Ovšem to, že jim na tři měsíce pozastavili licenci, jí nijak proti mysli nebylo.

Nastoupila do vozu a nastavila automatické řízení na směr policejní centrála. Seshora k ní z turistického vznášedla doléhaly tradiční výkřiky o vahách v rukou spravedlnosti.

Jo, řekla si zadumaně, *někdy jsou v rovnováze. I když jen na chvíli.* Její linka pípla.

„Dallasová.“

„Tady doktor Morris.“ Patolog měl ostražitý pohled, hranatou bradu zarostlou hustým strniskem a dozadu ulízané uhlově černé vlasy. Evě se líbil. Ačkoli ji někdy rozčilovala jeho rozšafnost, dovedla ocenit jeho důkladnost.

„Dokončil jste zprávu o Fitzhughovi?“

„Mám tu problém.“

„Problémy si strčte za klobouk, já potřebuju zprávu. Můžete mi ji poslat na linku do kanceláře? Jsem právě na cestě tam.“

„Nikoli, poručíku, vy jste na cestě sem ke mně. Chci vám něco ukázat.“

„Nemám čas jezdit do márnice.“

„Udělejte si ho,“ doporučil jí doktor a ukončil přenos.

Eva zaskřípala zuby. Tihle vědátoři ale dovedou být otravní, pomyslela si a přesměrovala trasu.

Zvenku připomínala manhattanská márnice okolní úřední budovy, vyhlížející jako včelí úly. Splývala s nimi, což byl také účel. Nikomu se nelíbí pomyšlení na smrt, nikdo si přece nechce kazit chuť cestou na oběd. Představa těl označených visačkami a uložených v lednici není nic, co by povzbuzovalo apetit.

Eva si vzpomněla na okamžik, kdy poprvé prošla černými ocelovými vraty v zadní části budovy. Tehdy tu stála jako nováček v řadě stejných zelenáčů v policejní uniformě. Na rozdíl od některých kolegů věděla, jak smrt vypadá zblízka, ale ještě nikdy ji neviděla takto vystavenou na odiv, vypreparovanou, rozebranou na částečky.

V jednom z pitevních sálů byla galerie, odkud mohli studenti, nováčci a novináři či spisovatelé, měli-li příslušné doporučení, sledovat práci soudních patologů z první ruky.

Ti, kteří na to měli žaludek, mohli sledovat detailní záběry na monitorech.

Většina z nich se už podruhé nevrátila. Mnohé z nich dokonce museli vynést.

Eva se tam byla podívat ještě několikrát z vlastní iniciativy, ale nikdy se na tyto návštěvy netěšila.

Tentokrát nebyla jejím cílem pitevna, ale laboratoř C, kde Morris dělal většinu práce. Kráčela bíle vykachlíkovanou chodbou s hráškově zelenou podlahou a ve vzduchu cítila smrt. Přes všechna opatření, kterými se snažili pach smrti eliminovat, pronikal neodbytně skulinami a spárami kolem dveří, a ve vzduchu se stále vznášela chmurná připomínka zmaru.

Lékařská věda už dokázala vymýtit epidemie i řadu nemocí a prodloužila průměrnou délku života na sto padesát let. Díky kosmetickým technologiím si může každá lidská bytost zachovat přitažlivost na půl druhého století.

Lidé se mohli dožít smrti bez jediné vrásky, bez stařeckých skvrn, bez bolestí a rozpadajících se kostí. Umřít však, dříve nebo později, museli.

Pro mnohé, které sem dopravili, platilo to první.

Zastavila se u dveří do laboratoře C, ukázala odznak čidlu bezpečnostní kamery a nahlásila do reproduktoru svoje jméno a

identifikační číslo. Po analýze její dlaně ji čidlo shledalo přijatelnou a dveře se zasunuly do stěny.

Místnost byla malá, bez oken a působila tísnivým dojmem. Všude kolem stěn stála různá zařízení a pípaly počítače. Nástroje úhledně vyrovnané na operačních podnosech by dokázaly osobu se slabšími nervy dost vyděsit a leckdo by se otřásl hrůzou. Pilky, lasery, lesklé čepele skalpelů, gumové hadice.

Uprostřed místnosti stál stůl se žlábky po okrajích, sloužícími k zachycování tělních tekutin, které se pak odváděly do sterilizovaných vzduchotěsných nádob pro další analýzu. A na stole ležel Fitzhuhg s tělem poznamenaným jizvami po pitvě.

Morris seděl na otáčecí stoličce před monitorem s nosem v obrazovce. Na sobě měl bílý laboratorní plášť, tak dlouhý, že málem zametal podlahu. To byla jedna z jeho menších úchylek; když se řítil chodbami prosektury, plášť za ním důstojně vlál jako hábit panovníka. Černé hladké vlasy měl stažené do dlouhého culíku.

Eva věděla, že se děje něco neobvyklého, když si ji pozval sem do laboratoře – jinak by ji přenechal jednomu ze svých asistentů.

„Doktore Morrisi?“

„Hmm. Poručíku,“ zamručel, ani se neotočil. „Něco takového jsem ještě neviděl. Za celých třicet let, co se hrabu v mrtvolách.“ Prudce se otočil, až mu plášť zavířil kolem boků. Pod ním měl křiklavé rourovité kalhoty a tričko. „Vypadáte dobře, poručíku.“

Obdařil ji rychlým šarmantním úsměvem, a také Evě zahrál úsměv na rtech. „Vy taky vypadáte skvěle. Kam jste dal vousy?“

Promnul si strniště na bradě. Ještě donedávna nosil apartní kozí bradku. „Neslušelo mi to. Ale když já se tak strašně nerad holím. Jaká byla svatební cesta?“

Automaticky si vrazila ruce do kapes. „Hezká. Dneska už toho mám plné zuby, Morrisi. Tak co máte, že se to nedalo poslat po síti?“

„Některé věci musíte vidět na vlastní oči.“ Zajel se stoličkou k pitevnímu stolu a prudce zabrzdil u Fitzhughovy hlavy, až kolečka zakvílela. „Co vidíte?“

Podívala se dolů. „Mrtvého chlápka.“

Morris pokýval hlavou, jako by mu to udělalo radost. „Mohli bychom říct normální mrtvý chlápek, který zesnul z důvodu nadměrné ztráty krve, možná vlastním přičiněním.“

„Možná?“ Přímo po tom slovíčku skočila.

„Na první pohled by se sebevražda mohla jevit jako logický závěr. Neměl v sobě drogy, jen velmi malé množství alkoholu, žádné stopy nenaznačují, že by se bránil, nejsou tu zranění ani pohmožděniny, sedimentace krve odpovídala jeho poloze ve vaně, neutopil se, úhel řezu na zápěstí rovněž hovoří o tom, že to udělal sám. Byl to pravák.“

Morris se přisunul blíž a uchopil Fitzhughovu bezvládnou, pěstěnou dlaň se zápěstím poznamenaným řeznými ranami připomínajícími starověké písmo. Naznačil směr řezu imaginárním nožem. „Rychlá, přesně mířená říznutí, která zasáhla tepnu.“

Ačkoli už sama důkladně prozkoumala rány i jejich fotografie, přistoupila blíž a podívala se znovu.

„A nemohl by k němu někdo přistoupit zezadu a říznout ve stejném úhlu?“

„Úplně nemožné to není, ale v tom případě bych předpokládal, že najdu zranění způsobená při obraně. Kdyby se vám někdo vplížil do koupelny a pořezal vám zápěstí, asi by vás to nenechalo v klidu.“ Obdařil ji zářivým úsměvem. „Nemyslím, že byste se jen tak rozvalila ve vaně a vykrvácela.“

„Takže vy se přikláníte k sebevraždě?“

„Původně jsem soudil, že to tak bylo.“ Zamyšleně si poklepal na spodní ret. „Provedl jsem standardní analýzu mozku, tak jak se požaduje v případě sebevraždy nebo při podezření na sebevraždu. A něco jsem objevil. Je to skutečná hádanka.“

Poodjel se stoličkou k pracovní stanici a přes rameno ji gestem ruky přivolal. „To je jeho mozek,“ poklepal prstem na orgán vznášející se v čiré tekutině a zapojil tenké drátky do počítače. „Abb Normal.“

„Prosím?“

Moris se zasmál a potřásl hlavou. „Chápu, asi nemáte čas sledovat na videu klasické filmy. Tohle je z parodie na *Frankensteina.* To není jméno, ta slova znamenají, že mozek je nenormální.“

„Měl poškozený mozek?“

„Poškozený… no, to je možná příliš silné slovo. Tady, koukněte se, co jsem objevil.“ Stiskl pár kláves a na obrazovce se ukázala zvětšenina Fitzhughova mozku. „Na povrchu vypadá naprosto normálně. Ale podíváme se na snímek řezu.“ Stiskl další klávesy a mozek se úhledně rozpůlil. „Kolik se toho vejde do tak malé hmoty,“ zamumlal Morris. „Myšlenky, ideály, hudba, touha, poezie, vztek, nenávist. Lidé hovoří o srdci, poručíku, ale je to mozek, ve kterém se skrývá tajemství lidského druhu. Pozdvihuje nás, odlišuje nás, definuje jako individuality. A jeho tajemství – je ve hvězdách, zda se je někdy dozvíme. Podívejte se sem.“

Eva se naklonila blíž a snažila se rozeznat, co jí ukazoval prstem. „Připadá mi to jako mozek. Nevypadá moc hezky, ale asi se bez něj neobejdeme.“

„Nelamte si s tím hlavu, já to taky málem přehlédl. Při tomhle zobrazení,“ pokračoval, zatímco se monitor rozzářil barvami, „mají tkáně modrou barvu, od světlemodré až po tmavou, a kosti jsou bílé. Krevní řečiště je červené. Jak vidíte, nejsou tu žádné sraženiny nebo nádory, které by ukazovaly na neurologickou poruchu. Zvětšit kvadrant B, část třicet pět až čtyřicet, třicet procent.“

Na obrazovce naskočil zvětšený obraz vybrané části. Eva se netrpělivě zavrtěla a pak se naklonila blíž. „Co je tohle? Vypadá to jako… jako flek.“

„Vypadá, viďte?“ Rozzářeně se zahleděl na nepatrný stín, hyzdící mozek. „Úplně jako otisk prstu, upatlaného prstíčku nějakého dítěte. A co když to ještě zvětšíme?“ Vydal několik dalších příkazů a obraz se rázem zvětšil. „Teď to vypadá spíš… jako nepatrná spálenina.“

„Jak by se ocitla spálenina v mozku?“

„No právě.“ Očividně fascinován se Morris otočil k mozku plovoucímu v roztoku. „Nikdy jsem nic podobného tomuhle mrňavému flíčku neviděl. Nemohlo to způsobit krvácení, mrtvice ani aneurysma. Prošel jsem si všechny standardní programy týkající se zobrazení mozku a nenašel jsem žádný neurologický případ, který by to vysvětloval.“

„Jenže to tam je.“

„Pravda. Možná jde jen o nepatrnou abnormalitu, která vyvolávala občasné bolesti hlavy nebo závratě. Určitě by nemohla mít fatální

následky. Ale je to divné. Nechal jsem si poslat všechny Fitzhughovy lékařské záznamy a podívám se, zda tam něco nenajdu.“

„Mohlo to vyvolávat deprese, pocity strachu?“

„To netuším. Nachází se to v levém frontálním laloku pravé cerebrální hemisféry. Podle současných lékařských názorů jsou určité aspekty, jako je třeba osobnost, lokalizovány právě v této oblasti. Takže se to nachází v části mozku, kde podle našeho přesvědčení probíhá vlastní myšlení.“ Pokrčil rameny. „Nicméně do dokumentace nemohu uvést, že tahle skvrnka způsobila jeho smrt. V tomto okamžiku je skutečností, Dallasová, že jsem z toho tumpachový. Rozhodně nemám v úmyslu váš případ pustit, dokud nenajdu nějakou odpověď.“

Spálenina v mozku, hloubala Eva, zatímco odkódovávala zámek Fitzhughova apartmá. Přišla sem sama, protože doufala, že v tichu a prostoru prázdného bytu začne její mozek pracovat na plné obrátky. Foxx zatím obýval jiný byt, než bude policie hotova s vyšetřováním.

Znovu se vydala nahoru po schodech a důkladně si prohlédla koupelnu, dějiště hrůzy.

Spálenina v mozku, pomyslela si znovu. Nejlogičtější odpovědí se jí zdály drogy. I když toxikologická zkouška žádné neprokázala, mohl to být nový typ, který ještě není registrován.

Vešla do relaxační místnosti. Nebylo tu nic než nákladné hračky majetného člověka, který se ve volném čase rád bavil.

Nemohl usnout, přemítala. *Šel sem, aby se uvolnil, nalil si trochu brandy. Natáhl se do křesla a díval se na video.* Sevřela rty a zvedla virtuální brýle, které ležely vedle křesla. *Rozhodl se pro rychlý trip. Nechtělo se mu použít virtuální kabinu, jen se chtěl nakrátko uvolnit.*

Zvědavě si brýle nasadila a nechala si přehrát poslední scénu. Ocitla se v bílé, houpající se loďce na chladivé zelené řece. Nad hlavou jí poletovali ptáci, z vody tu a tam vyskočila rybka, zatřpytila se ve slunečním světle a znovu zmizela pod hladinou. Na březích obsypaných květy rostly vysoké stinné stromy. Cítila, jak ji unáší mírný proud; ruka jí klesla do vody a zanechávala po sobě úzkou vlnu. Slunce se chýlilo k západu, obloha růžověla a postupně přešla do

nachová. Kolem se ozýval bzukot včel a veselé vyhrávání cvrčků. Loďka se houpala jako kolébka.

Eva potlačila zívnutí a sňala brýle. Neškodná, uklidňující scéna, usoudila a brýle odložila. Nic, co by navodilo náhlé nutkání podřezat si zápěstí. Ale voda snad mohla vyvolat touhu po horké lázni, a tak si vlezl do vany. A kdyby se Foxx dostatečně tiše vplížil dovnitř a byl dost rychlý, mohl to udělat.

To je asi tak všechno, řekla si Eva a vytáhla mobilní videotelefon, aby vydala příkaz k druhému výslechu Arthura Foxxe.

Kapitola šestá

Eva pročítala hlášení uniformovaných policistů, kteří vyslýchali obyvatele domu. Tušila, co se v nich dočte. Fitzhugh a Foxx žili pokojně a nenápadně, k sousedům se chovali přátelsky. V jedné zprávě však narazila na výpověď androida, který zde sloužil jako vrátný a prohlašoval, že Foxx opustil budovu v půl jedenácté a vrátil se v jedenáct hodin.

„Nezmiňoval se, že by šel ven, viďte, Peabodyová? Ani slovo o nějakém výletu.“

„Ne, nic takového neříkal.“

„Máme k dispozici disky z bezpečnostních kamer ve výtahu a na chodbách?“

„Nahrála jsem je. Máte je v počítači jako soubor Fitzhugh 10501.“

„Tak se na to podíváme.“ Eva nastartovala počítač a zaklonila se v židli.

Peabodyová za jejími zády sledovala monitor a neodvažovala se upozornit, že obě jsou teď už oficiálně mimo službu. Je přece tak vzrušující pracovat po boku nejlepšího detektiva oddělení vražd. Dallasová by se na to asi šklebila, pomyslela si Peabodyová, ale je to pravda. Sledovala kariéru Evy Dallasové už mnoho let a nebylo člověka, který by ji obdivoval tak jako ona.

Největší událostí, která otřásla jejím životem, bylo, že řízením osudu se z nich během několika málo měsíců staly kamarádky.

„Stop.“ Obraz záznamu znehybněl a Eva vypjala záda. Pozorně se zahleděla na elegantní blondýnu vcházející do budovy ve 22.15. „Tak tady máme naši krásnou Leanore, jak se vkrádá dovnitř.“

„S časem se docela trefila. Čtvrt na jedenáct.“

„Jo, nebyla daleko od pravdy.“ Eva si přejela jazykem po zubech. „Co myslíte, Peabodyová? Jde tam kvůli práci, nebo za zábavou?“

„No, podle oblečení pracovně.“ Peabodyová pohodila hlavou a neubránila se lehkému pocitu závisti nad kostýmkem, který měla Leanore na sobě. „Nese kufřík.“

„Kufřík – a láhev vína. Zvětšit kvadrant D, třicet až třicet dva. Drahého vína,“ zamumlala Eva, když se obraz zvětšil a ona viděla dobře etiketu. „Roarke má pár těchhle láhví ve sklepě. Přijde tak na dvě stovky.“

„Jedna flaška? Těbůh!“

„Sklenička,“ opravila ji Eva pobaveně. „Něco tady nesedí. Zpátky na normální velikost, přepnout na kameru ve výtahu. Hmm. Ta se ale hodila do gala,“ mumlala si pro sebe a sledovala, jak Leanore vytahuje z kabelky s plastickým vzorem zlaté pouzdro, pudruje si nos a přejíždí rty růží. „Hele, rozepnula si tři knoflíčky u halenky.“

„Jde na rande s chlapem,“ poznamenala Peabodyová a pokrčila rameny, když se k ní Eva obrátila. „Řekla bych.“

„Jo, já taky.“ Společně sledovaly, jak si Leanore energicky vykračuje chodbou v osmatřicátém poschodí a ohlašuje se bzučákem u Fitzhughova bytu. Eva posunula nahrávku dopředu, kdy o patnáct minut později vyšel z bytu Foxx. „Nevypadá zrovna nadšeně, co?“

„Ne.“ Peabodyová přimhouřila oči. „Řekla bych, že je pěkně namíchnutý.“ Povytáhla obočí, když Foxx popuzeně nakopl výtahové dveře. „Pořádně nakrknutý.“

Čekaly, jak celé drama dopadne. Leanore odešla po dalších dvaadvaceti minutách, tváře zardělé, v očích lesk. Energicky stiskla tlačítko výtahu a hodila si kufřík ležérně přes rameno. Po chvilce se vrátil Foxx s malým balíčkem.

„Nezůstala tam dvacet nebo třicet minut, ale déle než tři čtvrtě hodiny. Copak se tam přihodilo?“ hloubala Eva. „A co to nesl Foxx? Spoj se s právní kanceláří. Předvoláme Leanore k výslechu. Foxx tu

bude v půl desáté. Chci, aby tu Leanore byla ve stejnou dobu. Trochu si s nimi pohrajeme.“

„Chcete, abych provedla výslech?“

Eva vypnula počítač a zakroužila rameny. „Pro začátek je to dobrý start. Sejdeme se v půl deváté. Nebo ne, přijďte v osm ke mně domů. Získáme víc času.“ Ohlédla se na pípající videotelefon, chvilku zvažovala, jestli se na to nemá vykašlat, ale pak to vzala.

„Dallasová.“

„Ahoj!“ Na obrazovce zazářila Mavis. „Doufala jsem, že tě chytnu, než vypadneš. Tak jak?“

„Fajn. Zrovna se chystám ven. Co se děje?“

„Bezva, to je akorát načasovaný. Hele, jsem právě ve studiu u Jesse. Dneska budeme nahrávat, Leonardo je tady taky. Chystáme mejdan, tak tě zvu.“

„Poslouchej, Mavis, mám za sebou perný den. Teď chci jenom…“

„Ale jdi někam!“ Mavisin hlas zněl nadšeně a naléhavě. „Bude tam hromada žrádla a Jess sehnal pořádnej chlast. V minutě tě to položí. Fakt bych moc chtěla, abys přišla. Chápeš, morální podpora. Takže za chvilku tě čekám.“

„No, tak uvidíme.“ *Běž do háje. Nemáš žádnou páteř*, spílala si v duchu Eva. „Řeknu Roarkeovi, že se zdržím. Ale dlouho nezůstanu.“

„Jo, Roarkeovi už jsem dala hlášku.“

„Cože jsi?“

„Zrovínka před chviličkou jsem ho měla na obrazovce. Teda řeknu ti, ten jeho kanci je super. Fakt, senzace. Musela jsem ty jeho kovboje ukecat, aby mě do tý jeho svatyně přepojili. Řekla jsem, že jsem vaše kámoška,“ švitořila Mavis, nedbajíc Eviných vzdechů. „No, a pak jsem mu řekla, co se chystá, a on řek, že se po schůzi nebo po zasedání, či kterého čerta to vlastně má, staví.“

„Takže je všechno zařízeno, jak se zdá.“ Eva už v duchu viděla, jak se její představa o vířivé koupeli, skleničce vína a pořádném steaku zvolna rozplývá.

„Jasně, dokonale. Jé, ahoj, to je Peabodyová? Přijďte taky. Takže brzy nashle, jo?“

„Mavis.“ Eva ji zadržela jen okamžik před tím, než se stačila odpojit. „Kde sakra vůbec jsi?“

„Jé, já ti to neřekla? Studio na Avenue B číslo 8, přízemí. Stačí zabouchat na dveře. Někdo tě už pustí dál. Tak já už musím," zakřičela, protože za ní se rozeřvalo něco jako hudba. „Hele, ve studiu už ladí. Tak já padám."

Eva pomalu vypustila zadržený dech, odhrnula si vlasy z očí a ohlédla se přes rameno. „Co tomu říkáte, Peabodyová? Chcete se podívat do nahrávacího studia? Láká vás představa, že ohluchnete, zkazíte si žaludek nějakým blivajzem a opijete se pořádnými patoky?"

Peabodyová se dvakrát nerozmýšlela. „Abych pravdu řekla, poručíku, strašně."

Do šedých ocelových vrat musela bušit dlouho. Ranní déšť se proměnil v mlhu čpící benzinem a smradem z recyklátorů, které v této části města asi nikdy nebyly v pořádku.

Eva spíš rezignovaně než energicky sledovala dva dealery uzavírající kšefty v mdlém světle pouliční lampy. Uniforma Peabodyové je ani trochu nevyváděla z míry. Když si jeden bezostyšně šlehnul sotva pět stop od nich, Eva se obrátila.

„Hergot, to je ale drzost. Sbalte ho."

Peabodyová k němu rezignovaně zamířila. Feťák ji zahlédl, se zaklením spolkl papírek, ve kterém byla droga předtím zabalena, a udělal čelem vzad, aby se dal na útěk. Na mokrém chodníku uklouzl a narazil obličejem do sloupu osvětlení. Když ho Peabodyová dostihla, ležel na zádech rozpláclý jako žába a z nosu mu crčela krev.

„Je knokaut!" zavolala na Evu.

„To je debil! Zavolejte na centrálu. Ať si pro něj přijede hlídka. Chcete obojek?"

Peabodyová to chvilku zvažovala a pak zavrtěla hlavou. „Nestojí to za to. Hlídka to zvládne." Vytáhla svůj mobilní videotelefon, nahlásila svoji pozici a pak se vracela k Evě. „Ten dealer je na protějším chodníku," poznamenala. „Má airboard, ale mohla bych ho zkusit chytnout."

„Čichám nedostatek horlivosti." Eva přivřela víčka a měřila si hromotlouka s airboardem, ze kterého se kouřilo. „Hej, nevidíš uniformu, hajzlíku?" křikla a ukázala palcem na Peabodyovou. „Odpal

s těmi svými kšefty někam jinam, nebo jí řeknu, aby si naládovala zbraň na trojku, a budu se dívat, jak si naděláš do kalhot.“

„Píčo!“ vrátil jí to a odsvištěl na airboardu.

„Teda, umění konverzace zvládáte dokonale, Dallasová.“

„Jo, na to musí mít člověk buňky.“ Eva se obrátila, připravena znovu zabušit na vrata, a div se netrefila do tváře ženy proporcí více než monumentálních. Měřila skoro dva metry a měla neuvěřitelně široká ramena. Paže v kožené vestě byly samý sval a tetování. Pod vestou měla přiléhavý trikot barvy, jakou mívají hojící se modřiny. V nose se jí skvěl měděný kroužek a krátké vlasy měla upravené do pevného lesklého účesu z černých kudrn.

„Zasraný feťáci!“ Její hlas zazněl jako dělová salva. „Všechno tu zaneřáděj. Vy ste ten fízl od Mavis?“

„Správně, a mám s sebou ještě jednoho fízla.“

Žena si měřila Peabodyovou mléčně modrýma očima. „Ujde. Mavis říkala, že ste oukej. Já jsem Velká Mary.“

Eva zaklonila hlavu. „No, to teda jste,“ poznamenala.

Trvalo asi deset sekund, než Maryinu tvář, kulatou jako měsíc, přeťal úsměv od ucha k uchu. „Pojďte dál. Jess už to valí na plný pecky.“ Vzala Evu za paži a vlekla ji krátkou chodbičkou, že se málem nedotýkala podlahy. Všechny tři vstoupily do vyčalouněného výtahu. Mačkaly se jako sardinky. Mary kabině přikázala, aby je vyvezla o poschodí výš. „Jess říkal, abych vás vzala nahoru. Máte prachy?“

Bylo těžké zachovat si důstojnost, když měla Eva nos zabořený do Maryina podpaží. „Na co?“

„Donesou jídlo. Každej si může zaplatit, kolik dlabance chce.“

„Jo tak. Je tam už Roarke?“

„Žádnýho takovýho jsem neviděla. Mavis říkala, že ho těžko přehlídnu. Je to přej fešák.“

Polstrované dveře se otevřely a Eva vypustila vzduch zadržovaný v plicích. Když se opět nadechovala, udeřil ji do uší ohlušující řev. To Mavis začala zpívat a její vysoký, živelný hlas doprovázela řinčivá hudba.

„Začíná to mít grády.“

Jenom hluboká náklonnost k Mavis zabránila Evě, aby skočila zpátky do odhlučněné zdviže. „Zdá se.“

„Skočim vám pro pití. Jess přines nějakej chlast.“

Mary oddusala a nechala Evu a Peabodyovou v kabině se skleněnou stěnou nahoře nad pódiem, na kterém Mavis zpívala jako o život. Eva s úsměvem přistoupila ke sklu, aby lépe viděla.

Mavis si stáhla vlasy do vysokého ohonu, který jí padal na ramena jako purpurový vodotrysk. Na sobě měla značně modifikovaný overal sešitý z pásků černé kůže, protínajících se na nahém hrudníku. Zbytek tvořilo cosi lesklého a barevného, co začínalo kdesi u bránice a končilo těsně pod rozkrokem. Vlnila se do rytmu na deseticentimetrových podpatcích úžasně moderních botiček, které na noze drželo pár řemínků snad jen zázrakem.

Eva nepochybovala, že tento úbor navrhl její milenec. Leonarda, zářícího jako sluníčko, zahlédla v koutě studia. Byl oblečený do upnuté kombinézy a vypadal v nijako uhlazený grizzly.

„To je páreček,“ zamumlala a zaklesla palce za zadní kapsy obnošených džin. Otočila hlavu a chtěla něco poznamenat k Peabodyové, ale všimla si, že pohled její společnice míří kamsi na druhou stranu a že se v její tváři zračí, jak si Eva s jistým údivem povšimla, kombinace úžasu, obdivu a touhy.

Sledovala směr jejího pohledu a pak uviděla – poprvé – Jesse Barrowa. Byl to nádherný mužský. Jako by vystoupil z nějakého obrazu. Jeho bujná hříva se leskla jako právě vyloupnutý kaštan. Světlé, jakoby stříbrné oči s hustými řasami pozorně upíral na ovládací pult s nespočetnými tlačítky a kontrolkami. Jeho do bronzova opálená tvář s oblými lícemi a pevnou bradou neměla chybu. Ruce, které poletovaly nad mixážním pultem, jako by byly vytesané z mramoru.

„Schovejte ten jazyk, Peabodyová,“ poradila jí Eva, „než si na něj šlápnete.“

„Páni! Ve skutečnosti je ještě krásnější. Nemáte chuť se na něj vrhnout?“

„Ani ne. Ale poslužte si.“

Peabodyová se trochu vzpamatovala a zarděla se až po kořínky vlasů. Uvědomila si, že je tu se svou nadřízenou. „Když on má takový talent. Já ho tak obdivuju.“

„Ale Peabodyová, vy neobdivujete talent, nýbrž jeho hrudník. I když nemůžu nic namítat, fakt stojí za to.“

„Kdyby tak…“ zamumlala a odkašlala si, neboť se zrovna přiřítila Velká Mary se dvěma láhvemi z hnědého skla. „Tohle sehnal Jess od příbuzných někde na Jihu,“ oznamovala. „Bude vám to šmakovat.“

Jelikož na láhvích nebyla žádná etiketa, připravila se Eva na to, že bude muset obětovat několik vrstev žaludeční sliznice. Když jí pak do hrdla vklouzla lahodná tekutina, byla příjemně překvapena. „Opravdu je to dobré. Díky.“

„Když přidáte do kasičky, dostanete ještě. Já musim jít dolů čekat na Roarkea. Prej je to chlápek, co se topí v penězích. Proč se herdek trochu neoháknete, když chodíte s takovým pracháčem?“

Eva se rozhodla, že se nebude zmiňovat o diamantu zvíci dětské pěstičky, který spočívá pod košilí mezi jejími prsy. „Víte, já si potrpím na prádlo z ryzího zlata. Trochu mě to dře, ale cítím se tak bezpečnější,“ vysvětlila s kamennou tváří.

Po kratičké pauze, než informaci zpracovala, se Mary rozřehtala na celé kolo, praštila Evu do zad, divže hlavou neprorazila sklo, a odkráčela krokem, při kterém pukaly skály.

„Tu bychom mohli zaměstnat u nás,“ řekla potichu Eva. „Nepotřebovala by zbraň ani vestu.“

Muzika vy gradovala do uširvoucího crescenda a pak umlkla jako když utne. Mavis dole pod nimi zavřískla a vrhla se do Leonardovy otevřené náruče.

„Bylo to bezva, zlato.“ Melodický Jessův hlas s jižanským přízvukem se táhl jako sladká smetana. „Dej si pauzu a šetři si to zlaté hrdlo pro mě.“

Mavisina představa, jak šetřit zlaté hrdlo, spočívala v tom, že znovu zavřeštěla a zuřivě zamávala na Evu. „Dallasová, ty seš tady! Že to bylo senzační? Jdu nahoru, nikam nechoď!“ Zavrávorala na svých supermódních jehlách a vrhla se ke dveřím.

„Tak to jste vy.“ Jess se odtrhl od pultu. Na sobě měl džíny stejně obnošené jako Eva a k tomu obyčejně vypadající bavlněnou košili, na

kterou by ale ve skutečnosti padl měsíční plat policisty. V uchu se mu leskl diamant, který při chůzi házel duhové odlesky, a zápěstí mu zdobil proplétaný zlatý řetěz, jehož články se přelévaly, jako by byly tekuté, kdykoli pohnul svou krásně tvarovanou rukou. „Mavis nás neustále oblažuje historkami o té své policistce."

„Mavis oblažuje kdekoho. Je to součástí jejího kouzla."

„To jo. Já jsem Jess a těší mě, že vás konečně poznávám." Stále třímaje Evinu ruku se obrátil s blazeovaným, srdcervoucím úsměvem k Peabodyová. „A zdá se, že za jedny peníze tu máme policistky dvě."

„Já… já jsem vaše velká fanynka," vypravila ze sebe Peabodyová, bojujíc s vlastní nervozitou. „Mám všechny vaše disky. A viděla jsem vás na koncertě."

„Fanoušci jsou vždycky vítáni." Pustil Evinu ruku, aby uchopil její. „Nechcete se podívat na mou oblíbenou mašinku?" navrhl jí a vedl ji k pultu. Než je Eva mohla následovat, vtrhla dovnitř Mavis.

„Tak co tomu říkáte? Líbilo se vám to? To jsem napsala já. Jess k tomu složil hudbu, ale slova jsem napsala já. Jess říká, že to bude pecka."

„Jsem na tebe opravdu pyšná. Skvělá muzika." Eva opětovala Mavisino nadšené objetí a přes její rameno se zeširoka usmála na Leonarda. „Jaké to je, chodit s budoucí hudební legendou?"

„Je skvělá." Naklonil se a jednou rukou Evu objal. „Vypadáte báječně. Všiml jsem si v televizi, že máte na sobě moje modely. To je od vás hezké a já jsem vám za to vděčný."

„Já také," řekla Eva a myslela to doopravdy. Leonardo měl velký talent a jeho hvězda právě začala stoupat. „Alespoň jsem nevypadala jako Roarkeova chudá příbuzná."

„Roarkeova? Vy jste vždycky a jedině svá," opravil ji Leonardo, ale pak přimhouřil oči a hrábl jí do neupraveného účesu. „Musíte něco udělat s těmi vlasy. Každých pár týdnů to chce ke kadeřníkovi, jinak ztratí fazónu."

„Chtěla jsem si je trochu přistřihnout, ale zrovna jsem…"

„Nenene, to ne!" Vážně zavrtěl hlavou, ale přitom na ni mrkl. „Časy, kdy jste se opižlávala sama, už definitivně skončily. Zavolejte Trině, ona vás ostříhá."

„To ji tam budeme muset odvlíct,“ zazubila se na všechny Mavis. „Nebo se bude pořád vymlouvat, a jak jí to poleze do očí, ušmikne si to kuchyňskejma nůžkama.“ Když Leonardo pokrčil rameny, zahuhňala se. „Nasadíme na ni Roarkea.“

„Bude mi potěšením.“ Roarke vystoupil z výtahu a zamířil k Evě. Vzal její tvář do dlaní a políbil ji. „A na co že to mám být nasazen?“

„Ale na nic. Na, lokni si,“ podala mu svou láhev.

Místo aby se napil, políbil na uvítanou Mavis. „Díky za pozvání. Vypadá to skvěle.“

„Není to senzace? Zvuk je špičkový a Jess s tou svou mašinou dělá přímo zázraky. Má tam naprogramovanejch milion nástrojů. Taky na všechny umí hrát. On umí všechno. Ten večer, kdy přišel do *Klubu vyděděnců*, změnil můj život. Bylo to jako zázrak.“

„Ty jsi zázrak, Mavis.“ Jess nenápadně přivedl Peabodyovou zpátky ke skupince. Jenom hořela a oči se jí leskly. Eva přímo cítila, jak jí srdce tluče až v hrdle.

„Klid, holka,“ řekla jí tiše, ale Peabodyová jen zakoulela očima.

„Dallasovou a Peabodyovou už znáš, ne? A tohle je Roarke.“ Mavis se zhoupla na podpatcích. „Mí nejlepší kámoši.“

„Je mi skutečným potěšením,“ napřáhl Jess hezky utvářenou dlaň. „Vaše úspěchy a váš vkus, pokud jde o ženy, jsou obdivuhodné.“

„Díky. Snažím se o dokonalost v obou případech.“ Roarke se rozhlédl kolem a pravil: „Vaše studio na mě udělalo ohromný dojem.“

„Je to moje pýcha. Zatím bylo všechno ve stadiu příprav. Mavis je kromě mě vlastně první, kdo ho používá. Nechcete se podívat na moje nejnovější dílo, než donesou jídlo a než se Mavis zase pustí do práce?“

Zavedl je zpátky k pultu a postavil se za něj jako kapitán ke kormidlu. „Jednotlivé nástroje jsou samozřejmě naprogramovány. Můžu zvolit jakýkoli počet kombinací a měnit intenzitu a rychlost. Všechno se dá ovládat i hlasovými příkazy, ale to používám málokdy. Odvádí mě to od hudby.“

Stisknutím několika kláves a tlačítek naprogramoval jednoduchý hudební doprovod. „Teď přidám vokály.“ Znovu přeběhl prsty po klávesnici a vzduch proťal Mavisin hlas, překvapivě plný a energický. Na monitoru se zobrazil zvuk v podobě barevných grafů. „Používám

to pro počítačovou analýzu. My muzikologové," obdařil je šarmantním úsměvem s předstíranou skromností, „si prostě nedáme říct. Ale to je o něčem jiném."

„Zní to dobře," podotkla Eva.

„A bude ještě líp. Dublovat záznam." Mavisin hlas se rozdvojil a oba hlasy se nyní harmonicky doplňovaly. „Další nástroje." Zatímco Jessovy ruce tančily nad klávesnicí, postupně se přidávaly kytary, žestě, údery tamburíny i dojímavé saxofony. „Zvolnit." Melodie zpomalila a zvláčněla. „Víc šťávy." Hudba se zrychlila a dostala říz.

„Tohle je úplný základ. Mavis si takhle může zazpívat s dávnými muzikanty. Musíte si poslechnout její verzi „Perného dne" s Beatles. Kterýkoli zvuk můžu zakódovat." Na rtech mu hrál vyzývavý úsměv a jeho prsty se znovu zakmitaly nad klávesami. Uslyšeli šeptající hlas, který patřil Evě.

„Klid, holka." Slova se prolnula do Mavisina zpěvu, opakovala se, vracela se jako ozvěna a znovu odezněla doztracena.

„Jak to děláte?" vyzvídala Eva.

„Mám na sobě mikrofon," vysvětlil jí. „Napojený na tuhle mašinku. Teď mám v programu i váš hlas a můžu ho prohodit s Mavis." Znovu pohnul ovladači a Eva jen zamrkala, když uslyšela zpívat samu sebe.

„Nechte toho," poručila mu a Jess ji se smíchem poslechl.

„Promiňte. Jsem to ale hračička, co? A vy byste se nechtěla slyšet, slečno Peabodyová?"

„Ne." Odsekla Peabodyová. Pak ohrnula ret. „Anebo jo."

„Třeba nějakou klasiku? Něco hodně romantického." Chvilku se činil a pak si spokojeně založil ruce. Peabodyová jen obrátila oči v sloup, když uslyšela svůj naléhavý hlas, jak zpívá: „Dostal ses mi pod kůži."

„To je vaše písnička?" zeptala se. „Tuhle neznám."

Jess se zasmál. „Ne, to je ještě z doby, než jsem začal dělat muziku. Máte silný hlas, strážníku. Dobře ovládáte dech. Nechcete dát výpověď a začít dělat s námi?"

Celá červená zavrtěla hlavou. Jess stáhl vokály a naladil bluesovou instrumentálku. „Kdysi jsem dělal s technikem, který navrhoval autotroniku pro Disney-Universe. Na tomhle jsem pracoval tři roky." Poplácal pult jako milované dítě. „Doufám, že teď, když je hotový

prototyp a pracovní jednotka, začnou se vyrábět ve větším množství. Funguje to taky na dálkové ovládání. Můžu se na to napojit odkudkoli. Mám v plánu vyrábět menší přenosné typy.“

Pak, jako by si na něco vzpomněl, potřásl hlavou. „Ale to už moc mluvím. Můj agent začíná remcat, že strávím víc času hraním s počítači než samotným nahráváním.“

„Jídlo je tu!“ zahřímala Velká Mary.

„Takže.“ Jess se usmál a přehlédl obecenstvo. „Chutě do jídla. Musíš doplnit energii, Mavis.“

„Mám hlad jako vlk.“ Mavis popadla za ruku Leonarda a zamířila ke dveřím. Dole Mary přivážela vozík s papírovými sáčky a krabicemi.

„Nechte si chutnat,“ řekl jim Jess. „Musím si ještě něco zařídit. Hned budu u vás.“

„Co si o něm myslíš?“ zašeptala Eva Roarkeovi, když vycházeli z kabiny s Peabodyovou v patách.

„Řekl bych, že hledá investora.“

Eva vzdychla a přikývla. „Jo, to mě taky napadlo. Promiň.“

„Žádný problém. Je to zajímavý produkt.“

„Požádala jsem Peabodyovou, ať ho prověří. Nic na něho nenašla. Ale moc se mi to nezdá. Nelíbí se mi, že by tě měl využívat – nebo Mavis.“

„To se ještě uvidí.“ Objal ji kolem boků a společně sešli dolů do studia. „Stýskalo se mi. Chybíš mi, když nejsi se mnou.“

Pocítila hřejivé teplo mezi stehny, „naléhavější, než se pro tuto chvíli hodilo. I bradavky jí ztuhly touhou. „Taky jsi mi chyběl. Co kdybychom to tu zabalili, jeli domů a pořádně se pomilovali?“

Byl vzrušený na nejvyšší míru. Když se k ní sklonil a chtěl ji políbit na ucho, musel bojovat sám se sebou, aby z ní nestrhal šaty. „Dobrý nápad. Strašně po tobě toužím.“

Kašlu na všechno, pomyslel si Roarke, zvrátil jí hlavu a vrhl se na její ústa.

Nahoře u ovládacího pultu je s úsměvem sledoval Jess. Ještě pár minut, uvažoval, a začnou se mi tu na zemi milovat jako zběsilí. Raději ne. Zručnými prsty stiskl pár kláves a tlačítek a změnil program. Nadmíru spokojen vstal a vydal se po schodech dolů.

Na cestě domů nočními ulicemi, zářícími barvami blikajících billboardů, hnala Eva policejní vůz rychlostí notně překračující povolený limit, štvána touhou tepající mezi stehny, nepřekonatelným vzrušením, které musela stůj co stůj ukojit.

„Porušujete zákon, poručíku," řekl Roarke tiše. I on byl vzrušený do krajnosti a připadal si jako puberťák zmítaný hormony.

A ta žena, která byla tak hrdá na to, že se nikdy nezpronevěřila svému odznaku policisty, zamumlala: „Ale ne, jen si ho trochu přizpůsobuju."

Položil jí ruce na prsa. „Tak si ho přizpůsob ještě víc."

„Ach, Ježíši." Přímo cítila, co se v něm děje. Šlápla na plyn a jako střela proletěla Central Parkem.

Obsluha pojízdného stánku vztyčila prostředníček v neslušném gestu, když Eva s kvílením zabočila kolem obrubníku a zamířila na východ. S kletbou na rtech zapnula maják.

„Nemůžu věřit tomu, že to opravdu dělám. Tohle jsem ještě nikdy neudělala."

Roarkeova ruka jí sklouzla na stehno. „Jestlipak víš, co s tebou teď budu provádět?"

Chraplavě se zasmála a těžce polkla. „Neříkej mi to, proboha, mlč, nebo se zabijeme."

Ruce se jí lepily k volantu a třásly se, tělo se jí napínalo jako struna před prasknutím. Namáhavě dýchala, skoro supěla. Z měsíce odpluly mraky a uvolnily cestu jeho paprskům.

„Zapni otvírání brány," vydechla. „Zmáčkni ten ovladač. Nechci zpomalovat."

Rychle vyťukal kód. Železná brána se majestátně otevřela a vůz minul křídla jen o vlásek. „Skvělá práce. Zastav."

„Ještě chvilku, ještě chvilku." Raketovou rychlostí projela příjezdovou cestou, proletěla kolem nádherných stromů a hrajících fontán.

„Zastav!" požádal ji znovu a vtiskl jí dlaň do klína.

Udělala se okamžitě, divoce, a jen taktak se vyhnula mohutnému dubu. Lapajíc po dechu zběsile kličkovala po cestě, až konečně zastavila vůz napříč silnice.

Vrhla se na něj. Rvali ze sebe šaty a sápali se po sobě v tom malém prostoru jako šílení. Zahryzla se mu do ramene a zoufale škubala zipem u jeho kalhot. Láteřil, ona se smála, a pak ji vyvlekl z vozu. Padli do trávy uprostřed rozházených šatů v jediné změti těl.

„Dělej, dělej.“ To bylo jediné, na co se v tom nesnesitelném puzení vzmohla. Přes roztrhanou košili se přisál na její ňadra a zahryzl se jí do kůže. Konečně se mu dostala do kalhot a zaryla prsty do jeho boků.

Prudce oddychoval a primitivní touha se do něj zarývala stejně jako její nehty. Krev mu hučela v žilách jako žhavá láva. Drsně jí roztáhl nohy a pronikl hluboko do ní.

Se zuby zaťatými do jeho ramene zaskučela. Cítila, jak do ní naráží, cítila, jak se dostavil palčivý orgasmus, který však tu nesmírnou touhu nijak neumenšil.

Zvlhlá a rozpálená jej při každém pohybu boků sevřela rukama i nohama jako do kleští. Nedokázal přestat, nedokázal myslet, jen dorážel znovu a znovu jako hřebec obskakující klisnu. Neviděl na ni, neboť zrak mu zahalila rudá mlha, jen cítil její tělo pohybující se ve stejném rytmu. V uších mu šuměl její přerývaný hlas, vzlykání a vzdechy.

Každý zvuk mu zněl jako chorál počátku života.

Opadlo to náhle, bez varování, mimo jeho kontrolu. Jeho tělo dosáhlo vrcholu, tak jako motor jedoucí nejvyšší rychlostí, narazil do ní a pak vybuchl. Zalila jej horká vlna úlevy, pohltila ho a zavalila. Bylo to poprvé, co se nestaral, zda i ona dosáhla vyvrcholení.

Zhroutil se a zesláble se odvalil, aby si mohl naplnit vyčerpané plíce vzduchem. Ve svitu měsíce se natáhli do trávy, zpocení, polonazí, třesoucí se, jako ti, kdo přežili po nelítostném boji.

Se zaúpěním se převalila na břicho a chladila si horké líce o trávu. „Ježíši, co to bylo?“

„Za jiných okolností bych tomu říkal sex.“ Dokázal otevřít oči. „Ale pro tohle nenalézám slov.“

„Nepokousala jsem tě?“

Podle palčivé bolesti na několika místech pocítil, že má zase tělo. Obrátil hlavu k rameni a prohlížel si otisky jejích zubů. „Jo, někdo mě pokousal. Že bys to byla ty?“

Díval se, jak padá hvězda a zanechává za sebou stříbrnou stopu. „Jseš v pořádku?“

„Nevím. Musím si to rozmyslet.“ Hlava se jí pořád točila. „Ležíme na trávě,“ řekla zvolna. „Máme roztrhané šaty. A vím docela jistě, že mám na zadku tvoje otisky prstů.“

„Dělal jsem co jsem mohl,“ zamumlal.

Eva se uchichtla, pak se zasmála trochu víc a nakonec vybuchla v nevázaný řehot. „Ježíši, Roarkeu, my vypadáme, jen se podívej.“

„Za chvilku. Ještě jsem napůl slepý.“ Ale usmíval se a pomalu se zvedal. Stále se otřásala smíchem. Vlasy jí trčely do všech stran, oči se jí divoce leskly a na hezkém zadečku měla modřiny a skvrny od trávy. „Nevypadáte moc jako policistka, poručíku.“

S námahou se posadila a zaklonila hlavu. „A ty zase nevypadáš jako prachatej chlápek, Roarkeu.“ Zatahala ho za rukáv – to jediné zbylo z jeho košile. „Ale je to zajímavý pohled. Jak to hodláš vysvětlit Summersetovi?“

„Co by? Řeknu, že moje žena je zvíře.“

Zafuněla. „K tomuto závěru už jistě došel sám.“ Dlouze vydechla a zadívala se k domu. Světla v přízemí přívětivě zářila. „Jak se dostaneme do domu?“

„No.“ Roarke dohledal, co zbylo z její košile, a uvázal jí cár kolem hrudi. Bezmocně se rozhihňala. Nějak se jim podařilo shromáždit zbytky šatstva a pak si sedli a dívali se na sebe. „Já tě do auta neponesu,“ řekl jí. „Doufám totiž, že odneseš ty mě.“

„Napřed se musíme zvednout.“

„Tak jo.“

Ani jeden se nepohnul. Znovu vybuchli smíchy a potácivě se vztyčili, podpírajíce se navzájem jako opilci. „Kašlem na auto,“ rozhodl Roarke.

„Uf.“ Klopýtali k domu a mávali rukama. „A co oblečení? Boty?“

„Na ty taky kašlem.“

„Dobrý plán.“

Provinile jako děti, které nepřišly včas domů, vystoupali po schodech a vzájemně se okřikujíce vpadli do dveří.

„Pane Roarkeu!“ uslyšeli šokovaný výkřik a kvapně se blížící kroky.

„Já to věděla,“ zavrčela Eva zarputile. „Vždyť jsem to věděla.“

Odkudsi ze šera se přiřítil Summerset a na jeho jindy zcela vyrovnané tváři se zračilo zděšení a obavy. Všiml si roztrhaných šatů, modřin, viděl zdivočelé oči. „Stala se vám nehoda?“

Roarke se napřímil a vzal Evu kolem ramen, zčásti také proto, aby udržel rovnováhu. „Ne. To my jen tak. Běžte si lehnout, Summersete.“

Poskytujíce si vzájemnou oporu začali stoupat do schodů. Eva se ohlédla přes rameno. Summerset stál pod schody s otevřenými ústy. Ten pohled jí udělal takovou radost, že se řehtala celou cestu až do ložnice.

Tak jak byli, padli do postele a usnuli jako nemluvňata.

Kapitola sedmá

Na druhý den krátce před osmou už Eva seděla za psacím stolem ve své domácí kanceláři, i když byla ještě trochu rozlámaná a hlava se jí motala. Tenhle malý byteček, který nechal Roarke zařídit ve svém domě jenom pro ni, považovala spíš za útočiště než za pracovnu. Byl zařízen stejně jako její někdejší byt, kterého se tak nerada vzdávala, když odešla za Roarkem.

Díky jemu měla svůj vlastní prostor jenom pro sebe. Byli s Roarkem už dlouho spolu, ale když nebyl doma, skoro nikdy nespala v jejich společné posteli. Místo toho se raději schoulila do relaxačního křesla a tam si zdřímla.

Noční můry už nepřicházely tak často, ale zato se do jejích snů dovedly vplížit ve chvílích, kdy je nečekala.

Mohla tu pracovat, když se jí to hodilo, zamknout dveře, zatoužila-li po soukromí. A když byla v domě sama, často dala před Summersetovými službami přednost AutoChefovi, protože tu měla i plně funkční automatickou kuchyni.

Se sluncem hřejícím do zad znovu zhodnotila dosavadní vývoj případu a výsledky pracného vyšetřování. Věděla, že si nemůže dovolit zaměřit se výhradně na případ Fitzhugh, zvlášť když byl označován jako pravděpodobná sebevražda. Jestli do zítřka nebo do

pozítřka nepřijde s pádným důkazem, nezbude jí nic jiného, než případ odsunout na vedlejší kolej.

Ozvalo se energické zaklepání na dveře.

„Pojďte dál, Peabodyová.“

„Já si tady nikdy nezvyknu,“ prohlásila Peabodyová, když vcházela. „Je to jako v nějakém starém filmu.“

„Můžete říct Summersetovi, aby vás provedl po domě,“ podotkla Eva nepřítomně. „Vím docela jistě, že tu jsou ještě místnosti, které jsem nikdy neviděla. Tam je káva.“ Eva pokynula směrem ke kuchyňce a dál se mračila do svého deníku.

Peabodyová se odloudala a přitom si prohlížela zábavní zařízení u stěny. Jaké to asi je, moci si dovolit kteroukoli myslitelnou kratochvíli: hudbu, umění, video, hologramy, virtuální realitu, meditační komory, hry. Zahrát si tenis s posledním vítězem Wimbledonu, zatančit si s holografickým Fredem Astairem nebo se vydat do paláců slasti na Regis Tři.

V zasnění zabočila do kuchyňky. AutoChef už byl naprogramován, a tak načepovala dvě kávy a donesla kouřící hrnky do kanceláře. Trpělivě čekala, zatímco Eva si neustále pro sebe něco mumlala.

Napila se kávy. „Bože. Ach, Bože!“ vyrazila. „Je pravá.“ Překvapeně zamrkala a s úctou objala hrnek dlaněmi. „To je opravdové kafe.“

„Jo, člověk si brzy zvykne. Teď už tu bryndu na centrále těžko spolknu.“ Eva vzhlédla, všimla si zasněného výrazu své podřízené a ušklíbla se. Není to tak dávno, co na Roarkeovu kávu reagovala úplně stejně. A na Roarkea. „Báječná, co?“

„Ještě nikdy jsem nepila opravdické kafe.“ Počínala si, jako by upíjela tekutého zlata – a vzhledem k úbytku deštných pralesů a kávovníkových plantáží to vlastně byla svým způsobem pravda. „Je to fantastické.“

„Máte půl hodiny na to, abyste se mohla předávkovat, než naplánujeme dnešní postup.“

„To si jako můžu dolít?!“ Peabodyová zavřela oči a jen vdechovala tu vůni. „Vy jste božská, Dallasová.“

Eva si odfrkla a sáhla po pípajícím videotelefonu. „Dallasová,“ ohlásila se a tvář jí roztála úsměvem. „Feeney!“

„Tak jaký to je, bejt vdaná panička?“

„Dá se to vydržet. Není na tebe trochu brzo?“

„Máme tu horko. Šéfova kancelář je vzhůru nohama. Nějakej šprýmař se napíchl do jeho počítače a celý systém šel málem do háje.“

„Cože? Dostali se do systému?“ Oči se jí rozšířily překvapením. Vždyť do bezpečnostního systému v kanceláři policejního ředitele by se i Feeney se svými magickými schopnostmi dostával jen těžko.

„Vypadá to tak. Je to pěkně zamotaná záležitost. Právě to rozmotávám,“ odvětil vesele. „Napadlo mě brnknout, co je nového.“

„Nevím, kam dřív skočit.“

„Jinak tě ani neznám. Děláš na Fitzhughovi?“

„Přesně tak. Je snad něco, co bych měla vědět?“

„Ne. Nahrabal si spoustu prachů a sotva po něm bude někdo truchlit. Ten slizoun byl nejradši, když mohl zmáčknout poldu. Ale víš, co je divný? To je už druhá sebevražda za měsíc.“

Eva nastražila uši. „Druhá?“

„Jo. Aha, vždyť tys byla na svatební cestě.“ Pozvedl huňaté zrzavé obočí. „Senátor ve Východním Washingtonu, před pár týdny. Vyskočil z okna Kapitolu. Politikové a právníci, všechno je to jedna pakáž.“

„No. Mohl bys mi poslat nějaké údaje, až budeš mít čas? Hoď mi to do počítače v kanclu.“

„Copak, hodláš si založit výstřižkovou službu?“

„Jen mě to zajímá.“ Zase ucítila ten divný tlak v břiše. „Máš u mě oběd v kantýně.“

„S tím si nedělej hlavu. Hned jak rozšmodrchám ten uzel v systému, pošlu ti to. Vždyť mě znáš,“ ujistil ji a odpojil se.

Peabodyová ještě pořád uchváceně upíjela kávu. „Myslíte, že mezi Fitzhughem a tím senátorem, co skočil po hlavě dolů, existuje nějaká spojitost?“

„Právníci a politikové,“ zamumlala Eva. „A experti na autotroniku.“

„Cože?“

Eva potřásla hlavou. „Nevím. Vypnout počítač,“ přikázala a hodila si tašku přes rameno. „Jdeme.“

Peabodyová musela další šálek kávy s těžkým srdcem oželet. „Dvě sebevraždy ve dvou různých městech za měsíc není zase nic tak divného.“ Musela natahovala nohy, aby Evě stačila.

„Tři. Když jsme byli v *Olympu*, oběsil se tam nějaký kluk. Drew Mathias. Teď po vás chci, abyste zkusila najít nějakou souvislost, něco, co je všechny spojuje. Lidi, místa, zvyky, vzdělání, záliby.“ Rozběhla se dolů po schodech a ještě zrychlila.

„Nevím, jak se ten politik jmenuje. Nesledovala jsem zprávy o vraždách ve Východním Washingtonu.“ Peabodyová vytáhla osobní palmtop a začala prohledávat údaje.

„Mathiasovi bylo něco přes dvacet, pracoval jako autotronik pro Roarkea. Sakra.“ Eva měla najednou nepříjemný pocit, že bude znovu nucena zapojit Roarkea do své práce. „Když narazíte na nějakou překážku, obraťte se na Feeneyho. Dokáže vydolovat data i z jalové krávy.“

Eva rázně otevřela dveře a zamračila se, když neviděla na cestě své auto. „Zpropadený Summerset. Řekla jsem mu, aby nechal moje auto tam, kde ho zaparkuju.“

„Myslím, že právě to udělal.“ Peabodyová si nasadila sluneční brýle a ukázala prstem. „Stojí tamhle na cestě, vidíte?“

„A jo.“ Eva si odkašlala. Auto bylo právě tam, kde ho včera večer napříč silnice nechala, a kolem povlávaly ve větru cáry roztrhaného šatstva. „Na nic se mě neptejte,“ zamumlala a vyrazila vpřed.

„To jsem ani neměla v úmyslu.“ Hlas Peabodyová se táhl hladce jako hedvábí. „Stačí, když si to budu představovat.“

„Mlčte!“

„Rozkaz, poručíku.“ Peabodyová se zaculila a nasedla do auta.

Arthur Foxx se potil. Byly to jen nepatrné krůpěje nad horním rtem, ale Eva cítila uspokojení. Nepřekvapilo ji, jakého si vybral právního zástupce. Byl to Fitzhughův společník, mladý horlivý advokát v drahém obleku s klopami lemovanými módními medailonkovými ozdobami.

„Můj klient je ve stavu značného rozrušení, což je pochopitelné.“ Advokát nasadil melancholický výraz. „V jednu odpoledne se má

konat rozloučení s panem Fitzhughem. Zvolila jste nevhodnou dobu k výslechu.“

„Smrt si čas nevybírá, pane Ridgewayi. A obvykle sama bývá nevhodná. Výslech Arthura Foxxe ve věci Fizthugh, případ číslo 30091. Vyšetřující: Eva Dallasová, poručík. Dvacátého čtvrtého srpna, 2058, čas devět třicet šest. Mohl byste uvést své jméno?“

„Arthur Foxx.“

„Pane Foxxi, jste si vědom, že rozhovor je nahráván?“

„Ano.“

„Využil jste svého práva na zastoupení právním poradcem? Znáte své práva a povinnosti?“

„Je to tak.“

„Pane Foxxi, už dříve jste uvedl, co jste dělal onoho večera, kdy pan Fitzhugh zemřel. Chcete si poslechnout nahrávku tohoto prohlášení?“

„To není nutné. Řekl jsem vám, co se stalo. Nevím, co ode mě ještě chcete slyšet.“

„Pro začátek mi řekněte, kde jste byl inkriminovaného večera mezi desátou hodinou třicátou minutou a jedenáctou.“

„Už jsem vám to řekl. Večeřeli jsme. Dívali jsme se na nějakou veselohru a šli jsme spát. Ještě jsme se koukli na kousek nočních zpráv.“

„Zůstal jste doma celý večer?“

„To jsem už řekl.“

„Ano, pane Foxxi, to jste nám řekl, je to na záznamu. Ale nebylo to tak.“

„Poručíku, můj klient sem přišel dobrovolně. Nevidím žádný…“ vložil se do toho advokát.

„Vy mlčte,“ navrhla mu Eva. „Pane Foxxi, opustil jste večer budovu přibližně v půl jedenácté a vrátil jste se asi za půl hodiny. Kde jste byl?“

„Já…“ Fox se zatahal za stříbrnou šňůrku pod krkem. „Na chvilku jsem si odskočil. Asi jsem na to zapomněl.“

„Vy jste zapomněl?“

„Byl jsem celý zmatený. Byl jsem v šoku.“ Šňůrka pod jeho prsty lehounce šustila. „Nevzpomněl jsem si na něco tak nedůležitého, jako je krátká procházka.“

„Ale teď už si na ni vzpomínáte, ne? Kam jste šel?“

„Jen tak se projít. Několikrát jsem obešel blok.“

„Vrátil jste se s balíčkem. Co v něm bylo?“

Teprve teď si uvědomil, že ho zachytily bezpečnostní kamery. Uhnul pohledem a prsty se mu začaly pohybovat nervózněji. „Stavil jsem se pro něco ve večerce. Bylinkové cigarety. Někdy na ně dostanu chuť.“

„Nebude těžké prověřit ten obchod a zjistit přesně, co jste kupoval.“

„Něco na uklidnění,“ šeptl. „Potřeboval jsem se trochu uklidnit. Chtěl jsem si zakouřit. To není proti zákonu.“

„Ne, ale je proti zákonu uvádět při policejním vyšetřování nepravdivé údaje.“

„Poručíku Dallasová.“ Stále uhlazený právníkův hlas se zachvíval vztekem. Evě to prozradilo, že Foxx byl ke svému zástupci sdílný právě tak málo jako k policii. „Skutečnost, že pan Foxx nakrátko opustil byt, není pro vaše vyšetřování relevantní. A nález mrtvého těla milované osoby je víc než rozumný důvod k vysvětlení, že si nepamatuje nepodstatné detaily.“

„Možná jeden nepodstatný detail. Vy jste se však, pane Foxxi, nezmínil ani o tom, že vy a pan Fitzhugh jste onoho večera měli návštěvu.“

„Leanore není žádná návštěva,“ prohlásil Foxx zdušeně. „Ona je – byla Fitzovou společnicí. Nejspíš řešili pracovní záležitost. Proto jsem taky na chvilku vypadl. Chtěl jsem jim dát pár minut soukromí, aby mohli případ probrat.“ Trochu se nadechl. „To by jistě ocenil každý.“

„Aha. Takže vy nyní tvrdíte, že jste odešel z bytu, abyste svému druhovi a jeho společnici poskytl soukromí. Proč jste se o návštěvě paní Bastwickové nezmínil při předchozím prohlášení?“

„Nenapadlo mě to.“

„Tak vás to nenapadlo. Tvrdil jste, že jste večeřeli, shlédli film a pak jste šli spát, ale zapomněl jste se zmínit o dalších událostech. O čem jste se ještě zapomněl zmínit, pane Foxxi?“

„Nemám k tomu co říct.“

„Proč jste se hněval, když jste opouštěl budovu, pane Foxxi? Rozzlobilo vás, že k vám pozdě večer přišla krásná žena, žena, se kterou pan Fitzhugh úzce spolupracoval?“

„Poručíku, nemáte právo na takové dohady…“ vyletěl právník.

Nestál jí ani za pohled. „Já se nic nedohaduji, pane zástupce, já se ptám zcela přímo, zda se pan Foxx zlobil a zda žárlil, když se vyřítil z budovy.“

„Odnikud jsem se nevyřítil, normálně jsem šel.“ Foxx zaťal pěst na stole. „A neměl jsem absolutně žádný důvod ke vzteku nebo k žárlivosti na Leanore. I když Fitze uháněla, v tomto směru ho vůbec nezajímala.“

„Paní Bastwicková pana Fitzhugha *uháněla?*“ Eva zvedla obočí. „A vás to nehnětlo, Arthure? Věděl jste, že váš druh nedělá rozdíl mezi muži a ženami, pokud jde o sex, a věděl jste, že spolu tráví denně několik hodin. Navštěvovala váš byt, předváděla se před ním přímo u vás doma. Není divu, že jste byl rozzlobený. Já bych měla chuť srazit ji k zemi.“

„Myslel si, že je to kdovíjaká legrace,“ vybuchl Foxx. „Lichotilo mu, že o něj stojí o tolik mladší přitažlivá žena. A když jsem si na ni stěžoval, tak se mi smál.“

„On se vám *smál?*“ Eva dovedla rozehrát hru. Z jejích slov přímo kapal soucit. „To vás muselo ale rozlítostnit. Bylo to tak, ne? Užíral jste se, viďte, Arthure, představoval jste si je spolu, jak se ho dotýká, jak se vám smějí.“

„Klidně bych ji mohl zabít.“ Foxx přímo vybuchl. Do tváří se mu vhrnula krev a zlostně odmrštil advokátovy ruce, které se zvedly v obranném gestu. „Ona si myslela, že mi ho může přebrat. Bylo jí úplně jedno, že jsme s Fitzem manželé, že jsme si věrni. Šlo jí jenom o to, aby vyhrála. Zasraná advokátka!“

„Vy si právníků asi moc nevážíte, že ne?“

Přerývaně dýchal. Uvědomil si to a snažil se zůstat klidný. „Ne, zpravidla ne. Ale Fitze jsem jako právníka nebral. Pro mě to byl partner. A kdybych měl v úmyslu ten večer někoho zabít, zavraždil bych Leanore.“

Povolil zaťaté pěsti a sepnul dlaně. „A teď už nemám co dodat.“

To by mohlo prozatím stačit, odhadla Eva a ukončila výslech. Vstala. „Dobrá, ještě si promluvíme, pane Foxxi.“

„Chci vědět, kdy vydáte Fitzovo tělo,“ řekl a ztěžka se postavil. „Rozhodl jsem se, že nebudu mši odkládat, i když se to zdá nepatřičné, když je tělo dosud u vás.“

„To je rozhodnutí soudního lékaře. Ještě nemá hotové všechny testy.“

„Nestačí snad, že je mrtvý?“ Foxxovi se třásl hlas. „Nestačí, že se sám zabil?“

„Ne.“ Šla ke dveřím a dekódovala zámek. „Ne, to nestačí.“ Zaváhala a pak se rozhodla zkusit to naslepo. „Řekla bych, že pan Fitzhugh byl velmi otřesen nedávnou sebevraždou senátora Pearlye.“

Foxx jen trhl hlavou a přikývl. „Ovšem, i když se sotva znali.“ Na tváři mu přeskočil sval. „Vyvozujete z toho, že Fitz si vzal příklad z Pearlye? To je absurdní. Znali se jen povrchně. Zřídkakdy spolu mluvili.“

„Aha. Díky za váš čas.“ Vyprovodila je ven a v chodbě se ohlédla k sousední výslechové místnosti. Leanore už tam určitě čeká.

Eva beze spěchu kráčela chodbou k prodejnímu automatu. Vyštrachala v kapse nějaké kredity a poručila si sladkou tyčinku a poloviční pepsicolu. Automat vydal žádané zboží, zachrchlal standardní připomínku, že odpad je třeba odložit do recyklátoru, a vyjádřil mírné obavy, pokud jde o konzumaci cukru.

„Hleď si svého,“ poradila mu Eva. Opřela se o stěnu, v poklidu spořádala svačinu, nacpala odpadky do recyklátoru a pak zvolna vykročila do haly.

Dvacet minut. Leanore se už určitě dusí ve vlastní šťávě, pomyslela si. Nemýlila se.

Leanore přecházela po místnosti jako rozlícená kočka. Dlouhé štíhlé nohy odměřovaly odřené lino rychlými kroky. V okamžiku, kdy Eva otevřela, se prudce otočila.

„Poručíku Dallasová, můj čas je velmi drahý. I když váš zřejmě ne.“

„To záleží na tom, jak se na to díváte,“ prohodila nezávazně Eva.

Peabodyová si odkašlala. „Záznam z výslechu: Poručík Eva Dallasová vstoupila do výslechové místnosti C s cílem získat doplňující informace k výpovědi svědka. Předvolaná byla

informována o svých právech a rozhodla se zastupovat se sama. Všechny údaje jsou uvedeny v záznamech.“

„Tak fajn.“ Eva si sedla a ukázala na židli naproti sobě. „Až vás přestane bavit tu takhle pobíhat, paní Bastwicková, můžeme se do toho pustit.“

„Já tu byla včas.“ Leanore se posadila a přehodila přes sebe saténově hebké nohy. „Na jednání s vámi, poručíku, ne s vaší podřízenou.“

„Slyšíte to, Peabodyová, jste moje podřízená.“

„Rozumím, madam,“ pravila Peabodyová suše.

„Považuji to za urážející a zbytečné.“ Leanore si smetla smítko z manžety apartního černého kostýmku. „Za několik hodin se mám zúčastnit shromáždění k uctění Fitzovy památky.“

„Nebyla byste tu, kdybyste bývala při předchozím prohlášení nelhala.“

Leanořiny oči zledověly. „Předpokládám, že toto nařčení můžete něčím doložit, poručíku.“

„Tvrdila jste, že jste bydliště zesnulého navštívila z ryze pracovních důvodů. A že jste tam zůstala asi dvacet až třicet minut, abyste probrali nějaký případ.“

„Tak nějak,“ řekla Leanore a její hlas zněl mrazivě.

„Řekněte mi, paní Bastwicková, vždycky si na obchodní schůzky nosíte láhev značkového vína? Pokaždé se ve výtahu tak pečlivě upravujete, jako byste se chystala na maturitní ples?“

„Není proti zákonu dobře vypadat, poručíku.“ Změřila si Evu od hlavy k patě, od neupraveného účesu až k ošoupaným botám. „Mohla byste to taky zkusit.“

„Ach, to jste se mě dotkla. Takže jste se pečlivě upravila, rozepnula jste si tři knoflíčky u blůzy a s sebou jste nesla víno. Já mám spíš dojem, jako byste se chystala někoho svést, Leanore.“ Eva se přisunula blíž. „Tak co, jak to bylo?“

Leanore si dala načas a dlouho zírala na drobátko ulomený nehet. Stále se tvářila ledově. Na rozdíl od Foxxe jí nevyrazila ani kapka potu. „Stavila jsem se toho večera, abych s Fitzem projednala jistou pracovní záležitost. Byla to krátká schůzka a já pak odešla.“

„Byla jste s ním celou dobu sama?“

„Ano. Arthurovi zase hráblo a šel ven.“

„Hráblo?“

„To byl celý on.“ V jejím hlase zazněl přezíravý tón. „Šíleně na mě žárlil a vzal si do hlavy, že mu chci Fitze přebrat.“

„A chtěla jste?“

Leanořiny rty rozvlnil lišácký úsměv. „Nemyslíte, poručíku, že kdybych o to opravdu usilovala, uspěla bych?“

„Myslím, že jste o to usilovala. A to, že jste neuspěla, vás dost mrzelo.“

Leanora pokrčila jedním ramenem. „Přiznám se, napadlo mě to. Fitz se s Arturem zahazoval. Měli jsme s Fitzem dost společného a on mě docela přitahoval. Měla jsem ho opravdu ráda.“

„A ten večer, chovala jste se podle toho?“

„Řekněme, že jsem mu dala najevo, že by mi nebyl proti mysli důvěrnější vztah. Netvářil se na to hned vstřícně, ale to byla jen otázka času.“ Trhla rameny. „Arthur to možná věděl.“ Oči měla opět chladné jako led. „A proto jsem si jista, že Fitze zabil.“

„To je síla.“ zamumlala Eva, když výslech skončil. „Ta dáma nevidí nic zlého na tom svést muže k cizoložství a zpřetrhat dlouhodobý vztah. A navíc je přesvědčena, že na světě není muž, který by jí odolal.“ Těžce vzdychla. „Mrcha.“

„Vznesete proti ní obvinění?“ otázala se Peabodyová.

„Za to, že je mrcha?“ Eva se musela usmát. Zavrtěla hlavou: „Mohla bych ji zašít za křivé svědectví a ona by z toho s pomocí svých kamarádíčků vyklouzla jako úhoř. Ztráta času. Nemáme ji na místě činu v době smrti, nemáme motiv. A těžko si dokážu představit, že by se ta do sebe zahleděná potvora dokázala připlížit ke stokilovému chlapovi a podřezat mu zápěstí. Mohla by si při tom umazat ten svůj fajnový kostýmek.“

„Takže zpátky k Foxxovi?“

„Foxx žárlil, měl vztek a zdědí celý krám.“ Eva vstala a procházela se sem a tam. „A my nemáme nic.“ Přitiskla si prsty na oči. „Musím vycházet z toho, co řekl při výslechu. Zabil by Leanore, ne Fitzhugha. Musím si znovu projít údaje o těch dvou předchozích sebevraždách.“

„Moc toho zatím nemám," začala Peabodyová, když vycházela za Evou z výslechové místnosti. „Nebyl čas."

„Teď ho budete mít. A taky se už možná ozval Feeney. Dejte mi všechno, co máte, a pak mi dodáte zbytek," řekla Eva a vklouzla do své kanceláře. „Zapnout počítač," poručila a ztěžka dosedla na židli. „Nové zprávy."

Na obrazovce se vyhoupla Roarkeova tvář. „Předpokládám, že někde honíš kriminálníky. Já jsem na cestě do Londýna. Je to jen na skok, musím to vyřídit osobně, ale snad se brzy vrátím. Určitě to stihnu do osmi, takže nám zbude dost času, abychom si mohli zaletět na tu premiéru do New Los Angeles."

„Hernajs, já zapomněla!"

Tvář na obrazovce se usmála. „Dal bych krk, žes na to zapomněla, takže tohle chápej jako jemnou připomínku. Opatrujte se, poručíku."

Letět do Kalifornie, aby tam strávila večer s nabubřelými konzumenty videa, krmila se vegetariánskými atrapami jídla, musela vystát reportéry, kteří jí budou strkat mikrofony do obličeje a klást pitomé otázky – to nebyla zrovna její představa příjemně stráveného večera.

Druhá zpráva byla od inspektora Whitneyho, který od ní žádal prohlášení pro média k několika probíhajícím případům. *Zatracená práce*, pomyslela si. *Zatracení novináři.*

Pak na obrazovce naskočily údaje, které jí poslal Feeney. Eva zacvičila rameny, udělala pár dřepů a dala se do práce.

Ve dvě hodiny vstoupila do bistra jménem *Village*. Košile se jí lepila na záda, jelikož regulátor teploty v autě zase stávkoval. Uvnitř supermoderní restaurace ji přivítal chladivý mořský vánek, který jako konejšivý zefýr škádlil vršky palem v rozměrných nádobách z bílého porcelánu. Stolky se skleněnými deskami obklopovaly bazének s tmavou vodou a další stály ve zvýšené úrovni před širokoúhlou obrazovkou s bílou pláží. Mezi stoly kmitali číšníci v tropických uniformách a roznášeli podnosy s pestrobarevnými nápoji a lákavými pokrmy.

Vrchním číšníkem byl android v dlouhém bělostném hábitu; v hlase měl naprogramovaný francouzský přízvuk. Změřil si Eviny obnošené džíny a zplihlou blůzu a nakrčil nápadný nos.

„Madam, obávám se, že nemáme volný stůl. Snad byste ocenila výbornou kuchyni v restauraci, která je jen o jeden blok dál na sever.“

„Jo, to bych ocenila.“ Rozhněvaná takovým přístupem mu blýskla odznakem před očima. „Ale já se chci najíst tady. A kašlu na to, jestli ti z toho přeskočí čipy v té tvé elektronické palici, kamaráde. Kde sedí doktorka Mirová?“

„Schovejte to!“ zasyčel android a rozčileně zamával rukama. „Chcete, aby hosty přešla chuť?“

„Docela určitě je přejde, až vytáhnu zbraň, což učiním, pokud mi neukážete stůl doktorky Mirové a nepostaráte se o to, aby mi do dvaceti sekund donesli sklenici ledové minerálky. Máte to v programu?“

Sklapl pusu a přikývl. Se strnulými zády šel napřed po kamenných schodech do zvýšeného patra a pak do malého salonku, kde jste měli pocit, že sedíte na terase čnící nad oceánem.

„Evo!“ Doktorka Mirová se okamžitě zvedla od stolku a podala Evě obě ruce. „Vám to tak sluší.“ K Evinu mírnému překvapení ji doktorka Mirová lehýnce políbila na tvář. „Vypadáte tak odpočinutě. Šťastně.“

„To bych řekla.“ Po krátkém zaváhání se Eva předklonila a na oplátku se dotkla rty tváře doktorky Mirové.

Android už lusknutím prstů přivolal číšníka. „Minerálku pro společnici doktorky Mirové.“

„S ledem,“ dodala Eva povzneseně.

„Díky, Armande.“ Doktorka Mirová zamžikala modrýma očima. „Objednáme si až potom.“

Eva znovu přelétla pohledem restaurant a obědvající hosty v letních pastelových šatech z drahé bavlny. Poposedla na čalouněné židli. „Mohly jsme se klidně se jít ve vaší kanceláři.“

„Chtěla jsem vás pozvat na oběd. Tohle je mé oblíbené místo.“

„Ten android je imbecil.“

„Nu, Armand je možná trochu přeprogramovaný, ale jídlo je tu báječné. Měla byste zkusit ústřice *à la Maurice*. Nebudete litovat.“ Pohodlně se opřela a Evě přinesli vodu. „Vyprávějte, jaká byla svatební cesta?“

Eva jedním lokem vypila půl sklenice a zase se cítila jako člověk. „Řekněte, jak dlouho ještě se mě na to všichni budou ptát?“

Doktorka Mirová se zasmála. Byla to hezká černovlasá žena. Jemné vlasy měla zčesané dozadu, aby vynikla klidná, přitažlivá tvář. Na sobě měla jako obvykle elegantní kostým, tentokrát bledě žlutý. Vypadala úpravně, přímo dokonale. Doktorka Mirová byla proslulá jako jeden z předních behaviorálních psychiatrů a policie se na ni často obracela o radu v případě brutálních zločinů.

I když si to Eva neuvědomovala, doktorka Mirová k ní chovala hluboké mateřské city.

„Je vám to trapné?“ zeptala se.

„Divíte se? Líbánky. Sex. A tak dál.“ Eva obrátila oči ke stropu. „Je to tak hloupé. Nejspíš jsem si ještě nezvykla. Být vdaná. Za Roarkea. Na to všechno.“

„Milujete jeden druhého a jste spolu šťastni. Na to si přece nemusíte zvykat. Radujte se z toho. Spíte dobře?“

„Většinou ano.“ A protože doktorka Mirová znala všechna její nejtemnější tajemství, Eva polevila v opatrnosti. „Ještě stále mám ty zlé sny, ale teď už ne tak často. Vzpomínky přicházejí a odcházejí. Nic z toho není tak hrozné, abych se s tím nevypořádala.“

„A vypořádala jste se s tím?“

„Otec mě znásilňoval, zneužíval mě, bil mě,“ řekla Eva bezbarvým hlasem. „Zabila jsem ho. Bylo mi osm. Přežila jsem. Ať jsem byla kdo jsem byla, než mě našli na té ulici, je to jedno. Teď jsem Eva Dallasová a jsem dobrá policistka. Vypracovala jsem se.“

„Správně.“ *Mělo by toho být víc*, pomyslela si doktorka Mirová. Traumata, kterými si Eva prošla, se budou stále vracet jako ozvěna a nikdy nezmizí. „Stále stavíte na první místo roli policistky.“

„Jsem v první řadě polda.“

„Jistě.“ Doktorka Mirová se pousmála. „Předpokládám, že to tak bude i nadále. Tak co, objednáme si? Pak mi můžete říct, co jste mi chtěla.“

Kapitola osmá

Eva dala na doporučení doktorky Mirové a objednala si ústřice. K nim si dopřála opravdový chléb z kynutého těsta ze stříbrného košíčku na stole. Zatímco jedla, popsala doktorce Fitzhughovy vlastnosti a podrobnosti jeho smrti.

„Vy chcete, abych vám řekla, zda byl schopen sáhnout si na život? Jestli k tomu měl nějaké sklony?“

Eva lehce zvedla obočí. „Přesně tak.“

„Tak to bohužel nemůžu udělat. Musím konstatovat, že toho je schopen každý, za určitých okolností a v určitém citovém rozpoložení.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásila Eva tak pevně a rozhodně, že se doktorka Mirová musela usmát.

„Jste silná žena, Evo. Teď. Stala jste se silným, racionálním, nezlomným člověkem. Jste vítěz. Ale nezapomínejte, co je to zoufalství. Bezmoc. Beznaděj.“

Pamatovala si to moc dobře a jasně. Zavrtěla se na židli. „Fitzhugh přece nebyl bezmocný.“

„To, co se děje uvnitř, může zůstat na povrchu skryto.“ Doktorka Mirová pozvedla ruku dřív, než ji Eva stihla přerušit. „Ale já s vámi souhlasím. Pokud jde o jeho profil, jeho minulost, životní styl, neřekla bych, že je to kandidát na sebevraždu – určitě ne na sebevraždu takovým nečekaným a impulsivním způsobem.“

„Bylo to nečekané,“ souhlasila Eva. „Mluvila jsem s ním u soudu těsně před tím, než se to stalo. Byl stejný jako vždycky, kluzký jako úhoř, arogantní, vědomý si vlastní důležitosti.“

„To vám věřím. Můžu říct jen to, že někteří z nás – mnozí z nás – ocitnou-li se v krizi, dojde-li u nich k nějakému duševnímu převratu, se rozhodnou raději všechno skončit, než aby žili dál a něco změnili. Ani vy, ani já nemůžeme vědět, co se Fitzhughovi toho večera přihodilo.“

„To jste mi tedy moc nepomohla,“ zamumlala Eva. „Dobře, řekněte mi tedy ještě něco o těch dalších dvou.“ Stručně a s odstupem policistky ji seznámila se skutečnostmi v případě dalších sebevražd. „Vidíte v tom nějaký model?“

„Co měli ti tři společného?“ Doktorka Mirová zádumčivě pokývala hlavou. „Právník, politik a technik.“

„Ruplo jim v bedně. Možná.“ Eva zabubnovala prsty po ubruse a zamračila se. „Mám ještě jedno železko v ohni, a to může být příčina. Důvod, který je za tím vším, může být spíš fyziologický než psychologický. Pokud tu existuje souvislost. To musím ještě zjistit.“

„To je už trochu mimo můj obor, ale pokud přijdete na něco, co ty tři případy spojuje, velmi ráda vám pomohu.“

Eva se usmála. „S tím jsem počítala. Nemám moc času. Fitzhughův případ nemůže zůstat rozdělaný příliš dlouho. Jestli hodně brzo s něčím nepřijdu a nepřesvědčím šéfa, aby nechal případ otevřený, budu muset jít od toho. Ale prozatím…“

„Evo?“ U stolku se vynořila Reeanna. Měla na sobě neobyčejně krásné šaty, jejichž barvy se rozpíjely jako duha. „To je milé setkání. Jsem tu s někým na obědě, a tak si říkám, jestli to nejste vy?“

„Dobrý den, Reeanno.“ Eva se nuceně usmála. Bylo jí jedno, že vedle té fascinující rudovlásky vypadá jako šmudla, ale vadilo jí, že Reeana přerušila jejich rozhovor. „Tohle je doktorka Mirová, Reeanna Ottová.“

„Doktorko Ottová.“ Mirová jí elegantním obloukem podala ruku. „Slyšela jsem o vaší práci. Je to obdivuhodné.“

„Děkuji, nápodobně. Jaká čest, setkat se s jedním z nejlepších psychiatrů u nás. Znám vaše knihy a musím říct, že mě fascinují.“

„Lichotíte mi. Neposadíte se? Dáme si zákusek.“

„Moc ráda.“ Reeana tázavě pohlédla na Evu. „Pokud ovšem neruším. Asi tu mluvíte o práci, ne?“

„Já myslím, že s touto částí programu jsme skončily.“ Eva zvedla oči k číšníkovi, který přiběhl, když mu doktorka Mirová nenápadně pokynula. „Já jenom kávu. Černou.“

„A mně to samé,“ prohlásila doktorka Mirová. „A borůvkový pohár. Potřebuju něco na posilněnou.“

„Já taky.“ Reeanna se zářivě usmála na číšníka. „Dvojitý, s plátečkem Čokoládového hříchu. Už mě to náhražkové jídlo začíná štvát,“ přiznala se doktorce Mirové. „Chci si v New Yorku dát trochu do nosu.“

„Jak dlouho se tu zdržíte?“

„To záleží do značné míry na Roarkeovi,“ usmála se na Evu. „Jak dlouho mě tu bude chtít. Myslím, že nás chce s Williamem poslat za pár týdnů na *Olympus*.“

„*Olympus* musí být úžasný,“ podotkla doktorka Mirová. „Podle toho, co jsem stačila zahlédnout ve zprávách, to tam musí být fantastické.“

„Chtěl by to zprovoznit do příštího jara.“ Reeanna si pohrávala s trojicí zlatých řetízků kolem krku. „Uvidíme. Roarke obvykle dostane, co chce. Neníliž pravda, Evo?“

„Dostane vždycky, co chce, protože se nezastaví před žádnou překážkou.“

„To tedy ne. Vy jste byla na *Olympu* docela nedávno, viďte? Ukázal vám autotronickou pasáž?“

„Zčásti.“ Eviny rty se mírně zvlnily. „My měli… moc málo času, nestačili jsme to všechno projít.“

Reeanna se vláčně usmála a zatvářila se zasvěceně. „To si dovedu představit. Ale snad jste si pár prográmků vyzkoušela. William je na své hry moc pyšný. A nezmínila jste se ani o holografické jednotce v prezidentském apartmá. Tu jste viděla?“

„Viděla. Párkrát jsem ji vyzkoušela. Velmi působivé.“

„To je většinou Williamova práce – on to projektoval – ovšem i já z toho budu mít částečně prospěch. Chceme uplatnit nový systém pro léčbu závislostí a některých duševních chorob.“ Když jim přinesli kávu a dezert, nedočkavě se zavrtěla na židli. „To by vás mohlo zajímat, doktorko Mirová.“

„Ovšem! Zní to fantasticky.“

„Je to fantastické. Zatím je to nestydatě drahé, ale doufáme, že to ještě propracujeme a snížíme náklady. Roarke chtěl mít na *Olympu* jen to nejlepší – a má to mít. Stejně jako Lisu.“

„Jo.“ Eva se upamatovala na neobyčejně krásnou androidku se smyslným hlasem. „Tu jsem viděla.“

„Bude v oddělení služeb zákazníkům. Je to úplně nejnovější model. Trvalo nám pár měsíců, než jsme ji přivedli k dokonalosti. Její inteligenční čipy nelze srovnat s ničím na trhu. Svou schopností rozhodování a vůbec osobitostí o mnoho předčí současné jednotky. S

Williamem jsme…“ Zmlkla a zasmála se. „No, tak to vidíte. Pořád mluvím jen o práci.“

„Mě to ale opravdu zajímá.“ Doktorka Mirová se labužnicky pustila do poháru. „Vaše studie modelů myšlení a genetického přenosu a jeho využití v elektronice jsou skutečně pozoruhodné, dokonce i pro psychiatry zabývající se hlubinnou terapií, jako jsem já.“ Odmlčela se a podívala se na Evu. „A mimo to, vaše zkušenost může vrhnout nové světlo na jeden případ, o kterém jsme s Evou právě mluvily.“

„Ach.“ Reeanna nabrala na lžičku čokoládu a jenom předla.

„Hypoteticky,“ rozhodila doktorka Mirová ruce, protože si dobře uvědomovala, že oficiálně je zakázáno radit se s laiky.

„Přirozeně.“

Eva znovu zabubnovala prsty po stole. Dávala přednost názorům doktorky Mirové, ale když zvážila možnosti, rozhodla se zajít dál. „Na první pohled jde o sebevraždu. Není znám motiv, žádné predispozice, žádný vliv chemikálií, nic v minulosti. Vzorce chování až do smrti byly normální. Žádné výrazné známky depresí nebo výkyvů osobnosti. Subjekt je dvaatřicetiletý muž, vysokoškolské vzdělání, úspěšný, solventní, bisexuál. Žil dlouhodobě v manželství s osobou stejného pohlaví.“

„Tělesný handicap?“

„Žádný. Ve zdravotních záznamech nic zvláštního.“

Reeanna soustředěně přivřela víčka a chvíli dumala, možná nad právě zjištěnými údaji, nebo nad dezertem, který pomalu pojídala. „Nějaké duševní poruchy, léčba?“

„Nic.“

„Zajímavé. Ráda bych viděla vzorec jeho mozkových vln. Je to možné?“

„Právě se vyhodnocují.“

„Hm.“ Reeanna se zamyšleně napila kávy. „Pokud tedy nejsou známy žádné tělesné ani duševní abnormality, žádné sklony k užívání drog, přikláněla bych se k poškození mozku. Možná nádor. Předpokládám, že při pitvě se nic neobjevilo.“

Eva si vzpomněla na nepatrnou skvrnku, ale zavrtěla hlavou. „Žádný nádor, nic.“

„Existují případy predispozice, které při genetickém hodnocení uniknou pozornosti. Mozek je složitý orgán. Stále nás něčím překvapuje. Kdybych tak znala jeho rodinou anamnézu. Nu, možná bychom mohli říct, že váš člověk měl v sobě genetickou časovanou bombu, která při běžné analýze nebyla odhalena. Dospěl v životě k okamžiku, kdy došlo k odjištění."

Eva nakrčila čelo. „Takže jen tak vyletěl do povětří?"

„Dá se to tak říct." Reeanna se předklonila. „Všichni v sobě máme určitý kód, Evo, už když jsme v matčině lůně. Jsme to, co jsme. Je to nejen barva našich očí, naše postava, barva naší pleti, ale i naše osobnost, naše sklony, náš intelekt a emoce. Genetický kód je nám vtisknut v okamžiku početí. Dá se do jisté míry pozměnit, ale základ toho, čím jsme, zůstává. Ten nemůže změnit nic."

„Jsme tím, čím jsme se narodili?" Eva si v duchu vybavila špinavý pokoj, blikající rudé světlo a v koutě schoulenou holčičku se zakrváceným nožem v ruce.

„Přesně tak." Reeannin úsměv pohasl.

„Neberete v potaz prostředí, svobodnou vůli, to, co člověka žene dál, aby byl lepší?" namítla doktorka Mirová. „Když se budete dívat na člověka jako na pouhého fyzického tvora bez srdce, duše a možností volby, stavíte ho na úroveň zvířete."

„Jímž také jsme," zamávala Reeanna lžičkou. „Chápu vaše hledisko terapeuta, doktorko Mirová, ale já jako fyziolog se na to dívám jinak. Rozhodnutí, která celý život činíme, to, co děláme, jak žijeme a čím se stáváme, nám byla vtištěna do mozku, už když jsme plavali v plodové vodě. Váš subjekt, Evo, byl předurčen k tomu, aby si v určitý čas vzal život, na určitém místě, a způsobem, pro který se rozhodl. Okolnosti to mohou změnit, ale výsledek by byl nakonec vždy stejný. Byl to v podstatě jeho osud."

Osud? Pomyslela si Eva. Bylo snad jejím osudem být znásilňována a zneužívána vlastním otcem? Být méně než člověkem a vybojovat si z oné propasti cestu?"

Doktorka Mirová potřásla hlavou. „S tím já nesouhlasím. Když vezmete novorozence z bídných podmínek někde na předměstí Budapešti, odeberete ho matce a vychováte v rodině, kde se mu dostane láskyplné péče a kde bude žít v dostatku, musí se to na něm

odrazit. Musíme brát v úvahu základní emoce a touhu člověka po dokonalosti.“

„V tom jsem s vámi zajedno,“ připustila Reeanna. „Ale otisk genetického kódu – to, co nás předurčuje k úspěchu či neúspěchu, k dobru či ke zlu, je nad tím vším. Dokonce i v láskyplném prostředí se rodí monstra. Jsme to, co jsme – zbytek je jen fasáda.“

„Kdybych zastávala vaši teorii,“ vstoupila Eva do hovoru, „pak byl dotyčný předurčen k tomu, aby si vzal život. Žádné okolnosti, žádné změny prostředí by tomu nezabránily.“

„Přesně tak. Ta predispozice tu byla, čekala v záloze. Během nějaké situace pravděpodobně došlo ke spuštění – mohla to být i úplná maličkost, něco, co by u jiného myšlenkového modelu prošlo bez povšimnutí. Podle výzkumu, který probíhá v Bowersově ústavu, existují pádné důkazy o vzorcích myšlení a jejich nezvratném vlivu na chování. Kdybyste chtěla, můžu vám věnovat disk na toto téma.“

„Zkoumání mozku přenechám raději vám a doktorce Mirové.“ Eva odstrčila šálek. „Musím se vrátit do služebny. Díky za váš čas, doktorko Mirová,“ vstala. „A za vaše teorie, Reeanno.“

„Moc ráda bych si o tom ještě promluvila. Kdykoli.“ Reeanna srdečně potřásla Evě rukou. „Pozdravujte ode mě Roarkea.“

„Budu.“ Eva se obrátila k doktorce Mirové, která vstala a políbila ji na tvář. „Ještě se vám ozvu.“

„To doufám, a nebude to snad jen kvůli nějakému případu. A vyřiďte pozdravy Mavis, až ji uvidíte.“

„Určitě jí to vyřídím.“ Eva si hodila kabelu přes rameno a odcházela.

„Ta ženská mě fascinuje.“ Reeanna dlouze olízla lžičku od zmrzliny. „Dovede se ovládat, jde vždycky přímo na věc a není zvyklá projevovat city.“ Když doktorka Mirová tázavě zvedla obočí, lehce se zasmála. „Promiňte, profesionální deformace. William z toho šílí. Nemyslela jsem to jako urážku.“

„Jsem si jista, že ne.“ Rty doktorky Mirové se zvlnily úsměvem a v očích se jí objevilo porozumění. „Často se přistihnu, že to dělám také. A máte pravdu. Eva je fascinující. Vypracovala se úplně sama, což, jak se obávám, může trochu narušit vaši teorii a genetickém předurčení.“

„Opravdu?“ Reeanna se zaujatě naklonila blíž. „Znáte ji dobře?“

„Tak dobře, jak jen to lze. Eva je… hodně uzavřená.“

„Vy ji máte ráda, viďte?“ poznamenala Reeanna. „Snad vám nebude vadit, když vám řeknu, že takhle jsem si Roarkeovu ženu nepředstavovala. Už jenom to, že se chce ženit, byla pro nás rána. Já čekala, že jeho nevěsta bude kultivovaná, dokonalá žena. Ale že si vybere detektiva z oddělení vražd, ženu, která nosí pod paží pouzdro se zbraní jako jiné ženy drahocenný náhrdelník… Ale asi jim to klape, zdá se. Člověk by řekl,“ dodala s úsměvem, „že jsou si souzeni.“

„S tím můžu jen souhlasit.“

„Řekněte mi, doktorko Mirová, jaký je váš názor na poslední poznatky z výzkumů DNA?“

Doktorka Mirová se živě pustila do diskuse.

Eva seděla u počítače v kanceláři a pročítala shromážděné údaje o Fitzhughovi, Mathiasovi a Pearlyovi. Nenacházela žádné styčné body, žádný společný základ. Jediné, co všechny tři spojovalo, byla skutečnost, že ani jeden z nich nejevil sebevražedné tendence.

„Pravděpodobnost souvislosti uvedených případů?“ zadala Eva otázku počítači.

ZPRACOVÁVÁ SE. PRAVDĚPODOBNOST 5,2 PROCENTA.

„Jinými slovy, prd.“ Eva si odfrkla a nevědomky se zamračila, když kolem přeletěl hřmící airbus a zašlé sklo v okně se rozdrnčelo. „Pravděpodobnost vraždy v případě Fitzhugh při použití současně známých dat,“ zadala další příkaz.

PODLE DOSAVADNÍCH DAT JE PRAVDĚPODOBNOST VRAŽDY 8,3 PROCENTA.

„Vzdej to, Dallasová,“ řekla si tiše. „Vykašli se na to.“

Obrátila se s židlí k oknu a pozorovala rušnou dopravu ve vzduchu. Předurčení. Osud. Genetický otisk. Pokud by měla něčemu takovému věřit, jaký by pak měla její práce smysl? Anebo její život? Neexistuje-

li žádná volba, žádná možnost změny, proč bojovat za záchranu životů nebo hájit mrtvé, když je to marný boj?

Jestliže je vše fyziologicky zakódováno, může snad nějaký vzorec za to, že přišla do New Yorku, aby si vybojovala cestu z temnoty a stala se něčím lepším? A stalo se něco s tím kódem, že první roky života se jí vymazaly z mysli a ještě dnes se jí vracejí střípky z mlhy?

Mohl by se snad ten kód v jediném okamžiku projevit tak, že z ní udělá kopii monstra, které bývalo jejím otcem?

Nevěděla o žádném pokrevním příbuzném. Není známo, kdo byla její matka. Pokud měla sourozence, tety, strýce nebo prarodiče, ztratili se v černé propasti její paměti. Neměla nikoho, na kom by mohla založit svůj genetický kód, kromě muže, který ji v dětství bil a zneužíval až do doby, než mu to ve své hrůze a bolesti vrátila.

Než ho zabila.

Krev na rukou ve věku osmi let. Snad proto se stala policistkou? Snaží se snad smýt tu krev pomocí zákonů a předpisů a pomocí toho, čemu někteří ještě pořád říkají spravedlnost?

„Madam? Dallasová?“ Peabodyová položila Evě ruku na rameno a nadskočila, když sebou Eva trhla. „Promiňte. Jste v pořádku?“

„Ne.“ Eva si přitiskla prsty na oči. Ten rozhovor, který vedla nad zákuskem, ji trýznil víc, než si uvědomila. „Jen mě bolí hlava.“

„V lékárničce budou nějaké prášky.“

„Ne.“ Eva se bála léků, dokonce i těch oficiálně posvěcených. „To přejde. Přemýšlím o Fitzhughově případu. Feeney mi poslal všechny údaje o tom klukovi z *Olympu*. Nemůžu najít žádnou spojitost mezi ním, Fitzhughem a senátorem. Nemám nic než lehce vyvratitelné podezření na Leanore a Arthura. Můžu požádat o detektor lži, ale nedostanu ho. Nebudu schopna udržet případ otevřený déle než čtyřiadvacet hodin.“

„A vy si pořád myslíte, že ty případy mají něco společného?“

„Já chci, aby tomu tak bylo, a to je něco jiného. Tohle pro vás asi není ten nejlepší začátek.“

„To, že jsem váš pomocník, je nejlepší věc, jaká se mi kdy v životě stala.“ Peabodyová se trochu začervenala. „Byla bych vděčná, i kdybychom s tím nepohnuly třeba půl roku. Pořád se od vás učím.

Eva se opřela. „Vy se spokojíte s málem, Peabodyová.“

Peabodyová zvedla zrak a jejich pohledy se setkaly. „Ne, to ne. Když nedosáhnu nejlepšího, tak mě to fakt štve.“

Eva se zasmála a prohrábla si vlasy. „Chcete si šplhnout, strážníku?“

„Ne, madam. Kdybych si chtěla šplhnout, šla bych na to trochu jinak. Byla bych osobnější, například bych vám řekla, že vám manželství nepochybně svědčí. Nikdy vám to tak neslušelo jako teď.“ Eva si odfrkla a Peabodyová se pousmála. „Tak co, zalichotila jsem vám?“

„Budu si to pamatovat.“ Eva chvilku zauvažovala a pak pohodila hlavou. „Neříkala jste náhodou, že vaši patřili k těm ekologickým nadšencům, vyznavačům prostoty a návratu k přírodě?“

Peabodyová málem zakoulela očima. „Ano, madam.“

„Z takových rodin se obvykle nerekrutují policisté. Tam bývají z dětí především umělci, farmáři, řemeslníci, vědci.“

„Nemám chuť se tu zpovídat.“

„Copak? Rodinka vás štvala a vy jste se rozhodla porušit tradice a dát se na obor na hony vzdálený?“

„Ne, madam.“ Peabodyová pokrčila rameny. „Naši jsou fajn. Stýkáme se pořád. Sice moc nechápou, proč tohle dělám, ale nikdy mi v tom nebránili. Prostě jsem chtěla k policii, zrovna tak jako můj bratr chtěl být tesařem a moje sestra farmářkou. Jedním z nejzákladnějších principů těchhle lidí je možnost sebevyjádření.“

„Ale to se neslučuje s genetickým kódem,“ zamumlala si Eva pod fousy a zabubnovala prsty o stůl. „Vždyť nikam nezapadáte. Dědičnost a prostředí, genové vzorce – to všechno by vás mělo ovlivnit úplně jinak.“

„Lumpům a kriminálníkům by se to jistě líbilo,“ prohlásila Peabodyová střízlivě. „Ale já jsem tady a starám se o bezpečnost města.“

„Kdybyste náhodou někdy měla potřebu se vyzpovídat…“

„Jo, poslechnete si to jako první.“

Počítač dvakrát pípnul a signalizoval příjem dat. „Další zpráva z pitvy toho kluka.“ Eva pokynem ruky přivolala Peabodyovou. „Najít jakýkoli projev anomálie mozku,“ požádala.

MIKROSKOPICKÁ ANOMÁLIE, PRAVÁ CEREBRÁLNÍ HEMISFÉRA, PŘEDNÍ LALOK, LEVÝ KVADRANT. NEVYSVĚTLENO. PROBÍHAJÍ DALŠÍ TESTY.

„Tak vida, na něco jsme kápli. Zobrazit přední lalok a anomálii.“ Na obrazovce se objevil řez mozkem. „Tady.“ V břiše ucítila prudký nával vzrušení. „Ten stín – ta tečka. Vidíte to?“

„Moc ne.“ Peabodyová se sklonila, až se jejich tváře skoro dotýkaly. „Vypadá to jako flek na obrazovce.“

„Ne, je to flek v mozku. Zvětšit kvadrant šest, dvacet procent.“

Obraz se prolnul a část se skvrnou nyní zaplnila celou obrazovku. „Vypadá to spíš jako spálenina, co?“ zahučela Eva napůl k sobě. „Je sotva patrná, ale jaký může mít vliv na chování, osobnost, rozhodování?“

„Musím říct, že fyziologii jsem na akademii moc neprožívala.“ Peabodyová narovnala ztuhlá ramena. „Víc mi šla psychologie. Na tohle jsem krátká.“

„Já taky,“ připustila Eva. „Ale je to spojovací článek, náš první. Počítači, chci řez mozkem s anomálií, Fitzhugh, soubor 12871. Rozdělit obrazovku a porovnat se současným zobrazením.“

Monitor zablikal a obrazovka zšedla. Eva zaklela, praštila do monitoru pěstí, ale objevil se jen roztřesený obrázek s rozmazaným středem.

„Zatracenej krám jeden pitomej! Proč tu musíme mít samý laciný šmejdy! To je zázrak, že s tímhle vůbec dokážeme nějaký případ uzavřít. Ulož data na disk, ty debile!“

„Snad byste měla poslat ten počítač do servisu,“ navrhla Peabodyová, ovšem odpovědí jí bylo jen pohrdavé odfrknutí.

„Měl být na generálce, zatímco jsem byla pryč. Ti kreténi v údržbě si tam jen válí šunky. Sjedu si to na Roarkeově mašince.“ Zatímco čekala, až se data uloží na disk, nedočkavě podupávajíc, zachytila ve tváři Peabodyové výraz podivení. „Máte nějaký problém, strážníku?“

„Ne, madam.“ Peabodyová vyboulila jazykem tvář a raději se nezmínila o celé hromadě předpisů, které Eva právě hodlala porušit. „Žádný problém.“

„No proto. Tak se dejte do papírování a sežeňte mi snímky mozku toho senátora.“

Úsměv se jí vytratil z tváře. „To si mám s těmi byrokraty z Východního Washingtonu ničit nervy?“

„Máte je dost silné, to zvládnete.“ Eva vytáhla disk z počítače a vložila ho do obalu. „Zavolejte mi hned, jak je budete mít. Hned.“

„Ano, madam. Asi budeme potřebovat odbornou analýzu.“

„Jo.“ Eva pomyslela na Reeannu. „O někom bych věděla. Tak se do toho dejte, Peabodyová.“

„Provedu, poručíku.“

Kapitola devátá

Eva neměla ve zvyku porušovat předpisy. Teď stála před zamčenými dveřmi Roarkeovy soukromé pracovny a trochu ji udivovalo, že po deseti letech, kdy jednala vždy podle předpisů, je pro ni tak snadné ten správný postup obejít.

Účel světí prostředky, napadlo ji. *A jsou ty prostředky opravdu tak nepřiměřené?* Pravda, počítače za těmi dveřmi nejspíš nejsou registrované na síti a Compuguard se do nich nedostane, takže jejich použití by mohlo být nelegální, ale na druhou stranu jsou to zařízení na nejvyšší technické úrovni. Elektronika, kterou používala policie a bezpečnostní služby a která jim byla přidělena z vládního rozpočtu, byla zastaralá ještě dřív, než ji instalovali.

Poklepala si na kapsu, ve které spočíval disk, a sebrala odvahu. *K čertu s tím,* rozhodla se. Buď bude policistka dbalá zákonů a ničeho nedosáhne, nebo to dokáže.

Přiložila dlaň na bezpečnostní panel. „Poručík Eva Dallasová.“

Ozvalo se tiché cvaknutí a dveře do Roarkeova obrovského počítačového centra se otevřely. Místnost se utápěla v šeru, neboť vysoké oblouky oken stínily žaluzie. Požádala o světlo, zablokovala dveře a vykročila k širokému pultu ve tvaru U.

Roarke nechal do bezpečnostního systému naprogramovat otisk její dlaně i hlas už před několika měsíci, ale ona ještě nikdy zařízení

nevyužila bez něho. Dokonce i teď, když byli manželé, si tu připadala jako vetřelec.

Posadila se a přisunula se k pultu. „Jednotka jedna, zapnout.“ Když se ozvalo tiché hučení spolehlivě pracujícího přístroje, Eva si povzdychla. Zasunula disk do štěrbiny. Během několika vteřin ho počítač dekódoval a načetl data. „Velkou obrazovku. Zobrazit data ze souboru H, Fitzhugh, 2871. Rozdělit obrazovku a zobrazit soubor S, Mathias 30912.“

Data se na velikou obrazovku zabírající celou stěnu vlévala jako voda. V obdivu nad dokonalou technikou Eva úplně zapomněla na pocit viny. Naklonila se kupředu a pročítala data o narození, finančních poměrech, zvyklostech a politickém zaměření.

„Nemají nic společného,“ řekla si. „Úplně rozdílné osoby.“ Pak stiskla rty, když si všimla souvislostí v části o zvyklostech. „Aha, oba si rádi hráli. Strávili spoustu času na síti, zábavné a interaktivní programy.“ Vzdychla si. „Stejně jako sedmdesát procent populace. Počítači, chci záznamy o mozku z obou souborů.“

Téměř okamžitě se jí před očima objevily obrázky. „Zvětšit a označit nevysvětlitelné anomálie.“

Jsou stejné, dumala. Dva stejní muži, jako dva bratři, jako jednovaječná dvojčata. Oba stíny na obrazovce byly naprosto shodné. Stejná velikost i tvar, stejné umístění.

„Počítači, analyzuj a identifikuj anomálii.

PROBÍHÁ ZPRACOVÁNÍ… NEÚPLNÉ ÚDAJE…
PROHLEDÁVÁM LÉKAŘSKÉ ZÁZNAMY.
ČEKEJTE, PROSÍM.

„To říkají všichni.“ Eva se odsunula od pultu, a zatímco si přístroj namáhal závity, přecházela po místnosti. Dveře se otevřely. Prudce se obrátila a začervenala se, když vešel Roarke. „Ahoj, poručíku.“

„Ahoj.“ Vrazila ruce do kapes. „Já… hm… měla jsem problémy s tím svým zatraceným počítačem. Potřebuju tuhle analýzu, tak jsem… Hele, můžu toho nechat, jestli chceš něco dělat.“

„To nebude třeba.“ Evidentně se jejími rozpaky bavil. Přikročil k ní a lehce ji políbil. „A nemusíš se trápit s vysvětlováním. Pátráš po záhadách?“

„Ne. Ne tak, jak si myslíš.“ Před jeho širokým úsměvem ještě zrozpačitěla. „Potřebovala jsem něco výkonnějšího, než jsou ty křápy, co máme v centrále, a myslela jsem, že tu pár hodin nebudeš.“

„Letěl jsem ranním spojem. Nechceš s tím pomoct?“

„Ne. Já nevím. Možná jo. A nekřeň se tak na mě.“

„Já se křením?“ Usmíval se od ucha k uchu. Objal ji kolem pasu a zastrčil ruce do zadních kapes jejích džin. „Jaký byl oběd s doktorkou Mirovou?“

Zamračila se. „To musíš vědět úplně všechno?“

„Snažím se. Na chvilku jsem se totiž sešel s Williamem a ten se zmínil, že Reeanna na vás narazila při obědě. Bylo to kvůli práci, nebo jen tak?“

„Vlastně obojí.“ Zvedla obočí, neboť jeho ruce se začaly zaměstnávat jejím zadečkem. „Jsem ve službě, Roarke. Právě svíráš zadek pracující policistky.“

„Když ono je to tak vzrušující.“ Políbil ji na krk. „Co kdybychom porušili pár předpisů?“

„To už dělám.“ Ale instinktivně obrátila hlavu, aby ji mohl lépe polaskat.

„Takže na nějakém tom přestupku navíc už nesejde, že?“ zamumlal a přesunul dlaně na její prsa. „Chci se tě dotýkat.“ Zabloudil ústy k Eviným rtům, když vtom počítač zapípal.

ANALÝZA DOKONČENA.
OBRAZOVOU, NEBO HLASOVOU. ZPRÁVU?

„Na obrazovku,“ přikázala Eva a vymanila se z Roarkeova objetí.

„Sakra,“ vzdychl si Roarke, „a stačilo tak málo.“

„Co je k čertu tohle?“ S rukama v bok Eva sledovala obrazovku. „Z toho jsem jelen.“

Roarke se rezignovaně posadil na kraj pultu a také se zahleděl na monitor. „Jsou to technické záležitosti; hlavně lékařské termíny.

Trochu mimo můj rank. Spálenina elektronického původu. Dává to nějaký smysl?“

„To nevím.“ Eva se zamyšleně zatahala za ucho. „Dává nějaký smysl, když má pár mrtvých chlápků vypálenou dírku v předním mozkovém laloku?“

„Co nějaké nedopatření během pitvy,“ navrhl Roarke.

„Ne.“ Zvolna zavrtěla hlavou. „Tady u těch dvou těžko, pitvu provedli dva různí patologové a v různých pitevnách. A nejsou to povrchová poškození. Jsou uvnitř mozku. Mikroskopické tečky.“

„Co mají společného?“

„Nic. Absolutně nic.“ Zaváhala, a pokrčila rameny. Stejně už něco ví, tak proč mu neříct všechno? „Jednoho z nich znáš,“ řekla mu. „Je to ten technik z *Olympu.*“

„Mathias?“ Roarke se odpoutal od pultu a zpola pobavený výraz mu zmizel z tváře. „Jak to, že vyšetřuješ sebevraždu na *Olympu?*“

„Oficiálně ne. Je to jen stopa, nic víc. Ten druhý mozek, který právě teď ta tvoje úžasná mašinka zkoumá, patří Fitzhughovi. A až se Peabodyové podaří překonat všechny byrokratické obstrukce, podíváme se také na mozek pana senátora Pearlye.“

„Čekáš, že se stejná spálenina objeví i v jeho mozku?“

„Učíš se rychle, Roarkeu. To jsem na tobě vždycky obdivovala.“

„Proč?“

„Protože mě rozčiluje, když musím někomu všechno vysvětlovat po lopatě.“

Přimhouřil oči. „Evo.“

„No jo.“ Zvedla ruce a nechala je dopadnout zpátky. „S tím Fitzhughem mi to prostě nesedí, není to člověk, který by na sebe vztáhl ruku. Dokud neprověřím všechny možnosti, nemůžu případ uzavřít. Už jsem probrala všechny eventuality. Mohla bych to dát k ledu, ale musím pořád myslet na toho oběšeného kluka.“

Vzrušeně přecházela po místnosti. „Ani u něj nebyly žádné predispozice. Žádný zjevný motiv, žádní nepřátelé. Prostě si dal sváču a upletl si oprátku. Pak jsem se dozvěděla o tom senátorovi. To jsou už tři sebevraždy bez logického vysvětlení. A lidi jako jsou Fitzhugh a senátor, s jejich finančním zázemím? Možná v případě nevyléčitelné choroby – tělesné nebo duševní – to by snad bylo možné, že si sami

vzali život. Ale oni to ještě ke všemu udělali velmi bolestivým, krvavým způsobem. To mi nesedí.“

Roarke přikývl. „Pokračuj.“

„Patolog, co dělal na Fitzhughovi, přišel s touhle nevysvětlitelnou anomálií. Chtěla jsem vidět, jestli se náhodou neobjeví i u toho kluka. Mávla směrem k obrazovce. „Je to tam. Teď potřebuju vědět, kde se to tam vzalo.“

Roarke znovu pohlédl na obrazovku. „Genetické poškození?“

„Možná, ale podle počítače je to nepravděpodobné. Rozhodně se s něčím takovým nesetkal – v případech dědičnosti, mutace nebo vnějších činitelů.“ Přistoupila k pultu a ukázala na obrazovku. „Podívej, tady, když to budeme brát z hlediska možných vlivů na duševní činnost. Změny chování. Vzorec neznámý.“

Promnula si oči a hluboce se zamyslela. „Podle toho si myslím, že subjekt se choval netypicky. Sebevražda je pro oba ty chlápky naprosto netypická.“

„To je fakt,“ přitakal Roarke. „Stejně jako tančit nahý v kostele nebo shazovat babičky z ochozů.“ Znovu se opřel o pult a zkřížil kotníky. „Proč se tedy oba rozhodli spáchat sebevraždu?“

„To je ta otázka, ne? Ale stačí to, aby Whitney nechal oba případy otevřené? Uložit data na disk a vytisknout kopii,“ nařídila počítači a obrátila se k Roarkeovi. „Teď mám chvilku času.“

Obočí mu vystřelilo do půli čela. Tohle gesto u něj tajně obdivovala. „Opravdu?“

„Který předpis jsi to chtěl porušit?“

„Ve skutečnosti několik.“ Mrkl na hodinky a přistoupil k ní, rozepínaje si elegantní košili. „Dnes večer jedeme na premiéru do Kalifornie.“

Znehybněla a úsměv na tváři jí povadl. „Dneska večer.“

„Ale myslím, že máme ještě pár minut, abychom se dopustili několika poklesků.“ Zasmál se a položil ji na pult.

Právě když se Eva nemotorně soukala do dlouhatánských přiléhavých šatů z červené látky a brblala nad tím nemožným kusem oděvu, pod který si ani nemůžete vzít prádlo, zapípal její videotelefon. Do pasu nahá, s tenoučkým živůtkem visícím ke kolenům zapnula příjem.

„Zdravím vás, Peabodyová.“

„Madam.“ Na obličeji Peabodyové se vystřídalo několik emotivních výrazů, než se jí podařilo nasadit neúčastnou tvář. „Hezké šaty, poručíku. To je nová móda?“

Vyvedena z konceptu se Eva podívala dolů a pak obrátila oči ke stropu. „Sakra. No co, vždyť už jste mě jednou takhle viděla.“ Ale stáhla obraz a se značným úsilím si navlékla horní část šatů.

„Vypadají fakt dobře, jestli to teda můžu říct.“

„Zase si chcete šplhnout?“

„To se vsaďte.“

Eva potlačila smích a posadila se na kraj pohovky v oblékárně. „Máte pro mě zprávu?“

„Ano, madam. Já… Eh…!“

Peabodyová se tvářila prazvláštně. Její pohled mířil kamsi za Evina záda. Eva se ohlédla a uviděla Roarkea, který právě vešel do místnosti ještě mokrý ze sprchy a s ručníkem halabala omotaným kolem boků. Na nahé hrudi se mu leskly kapičky vody.

„Nelez mi do obrazu, prosím tě, nebo moji pomocnici trefí šlak,“ zavrčela Eva.

Roarke vycenil zuby na monitor. „Nazdárek, Peabodyová.“

„Dobrý den.“ Dokonce i přes síť bylo slyšet, jak polkla. „Ráda vás vidím… tedy, chtěla jsem říct, jak se máte?“

„Báječně, a vy?“

„Co?“

„Roarkeu.“ Eva si těžce povzdechla. „Nech toho, nebo to budu muset vypnout.“

„To není třeba, poručíku,“ prohlásila Peabodyová nakřáplým hlasem a přihlouple se na Evu zaculila.

„Zklidněte hormony, Peabodyová, a podejte hlášení.“

„Hormony v klidu, madam.“ Odkašlala si. „Podařilo se mi překonat většinu byrokratických překážek. Zbývá už pár posledních. Ale budeme kvůli tomu muset zajet do Východního Washingtonu.“

„Toho jsem se obávala. V pořádku, Peabodyová. Snad chytneme spoj v osm nula nula.“

„Neblázni.“ To řekl Roarke, jenž stál za Evou a kritickým zrakem měřil střih večerního obleku, který držel v ruce. „Vezmi si na to můj tryskáč.“

„To je policejní záležitost.“

„To není důvod, proč by ses musela mačkat jako sardinka. Cestovat v pohodlí není nic neúředního. V každém případě vás tam můžu vzít a přitom si zařídit nějaké obchodní záležitosti.“ Naklonil se jí přes rameno a usmál se na obrazovku. „Pošlu pro vás vůz. Stačí ve tři čtvrtě na osm?“

„Jistě.“ Peabodyová se zatvářila skoro zklamaně, že Roarke má na sobě košili. „To by bylo skvělé.“

„Poslouchej, Roarkeu…“ začala Eva.

„Promiňte, Peabodyová,“ přerušil ji vzápětí. „Máme trochu zpoždění. Uvidíme se ráno.“ Natáhl ruku a ručně telefon odpojil.

„Hele, docela mě štve, když tohle děláš.“

„Já vím,“ pronesl nevzrušeně. „Proto je to tak neodolatelné.“

„Než jsem tě potkala, procestovala jsem půlku života ve všelijakých dopravních prostředcích,“ zavrčela Eva, když se usazovala na sedadlo v Roarkeově soukromém tryskáči.

„Stále nespokojená,“ poznamenal a dal znamení letušce. „Má žena potřebuje další dávku kofeinu a já se k ní připojím.“

„Hned to bude, pane.“ Letuška úslužně vklouzla do kuchyňky.

„Dělá ti to dobře? ‚Moje žena‘?“ zapitvořila se.

„To víš, že jo.“ Roarke se dotkl bříšky prstů její tváře a políbil důlek na bradě. „Vypadáš nevyspale,“ zamumlal a pohladil ji palcem po víčkách. Zvedl zrak, když se objevila letuška s kouřící kávou a postavila ji na stolek před nimi. „Děkuji, Karen. Odletíme hned, jakmile dorazí strážník Peabodyová.“

„Řeknu to pilotovi, pane. Přeji příjemný let.“

„Ty ve skutečnosti do Východního Washingtonu nemusíš, co?“ dorážela Eva.

„Ne, mohl jsem to vyřídit z New Yorku,“ pokrčil rameny a uchopil svůj šálek. „Ale osobní kontakt je vždycky lepší. A kromě toho tě rád pozoruju při práci.“

„Nechci, aby se do toho zapletl.“

„To ty nechceš nikdy.“ Podal jí šálek. „Ovšem já už jsem se zapletl s vámi, poručíku, a proto mě nemůžete nechat stranou.“

„Chceš říct, že ty se nedáš nechat stranou.“

„Přesně tak. A, zde přichází naše znamenitá Peabodyová.“

Vstoupila na palubu dokonale upravená, ale celkový efekt kazila pootevřená ústa, když kroutila hlavou sem a tam a zírala na tu nádheru kolem sebe.

Prostor pro cestující byl zařízen luxusně jako apartmá v pětihvězdičkovém hotelu, s pohodlnými měkkými sedadly a blyštivými stolky, na nichž stály vázy s čerstvými, ještě orosenými květinami.

„Zavřete pusu, Peabodyová, vypadáte jako kapr na suchu.“

„Teda to je perfektní, poručíku.“

„Nevšímejte si jí, Peabodyová, vstávala levou nohou.“ Roarke vstal a Peabodyová se zatvářila vytřeštěně, než si uvědomila, že jí nabízí místo. „Nedala byste si kávu?“

„No jo, jistě. Děkuju.“

„Já pro ni dojdu. Zatím si můžete pohovořit o práci.“

„Teda Dallasová, to je… no prostě super!“

„To je prostě Roarke,“ zahučela Eva do kafe.

„Jo, jak jsem řekla. Super.“

Eva protočila panenky a znovu se posilnila kávou. *Temný a nádherný a trošičku zkažený,* pomyslila si. Ano, *super, to je to správné slovo.* „No tak, Peabodyová, uklidněte se a vychutnejte si let.“

Start proběhl hladce a cesta byla krátká, takže Peabodyová měla sotva čas, aby Evu zásobila novými údaji. Mají se hlásit v kanceláři šéfa bezpečnosti pro vládní záležitosti. Veškerá data si smějí prohlédnout jen na místě a nic se nesmí odnášet ani nahrávat.

„Zatracení politici,“ postěžovala si Eva, když naskakovaly do taxíku. „Koho chtějí chránit, prokristapána? Vždyť ten chlápek je po smrti.“

„Standardní postup. Chrání si ty svoje zadky.“

„Pěkně tlustý.“ Eva si Peabodyovou uvážlivě změřila. „Už jste někdy byla ve Východním Washingtonu?“

„Jednou, jako malá.“ Peabodyová trhla ramenem. „S našima. Když organizovali tichou protestní demonstraci proti umělému oplodňování dobytka.“

Eva se ani neobtěžovala potlačit ironický úsměv. „Vy jste samé překvapení, Peabodyová. Možná byste si chtěla Washington prohlédnout, když jste tu tak dlouho nebyla. Zkontrolovat si, jestli tu jsou všechny pamětihodnosti.“ A ukázala na Lincolnův památník obklopený hrozny turistů, kolem něhož právě projížděli.

„To jsem viděla v televizi,“ spustila Peabodyová, ale Eva zvedla obočí.

„Jen si to pěkně prohlédněte. Považujte to za rozkaz.“

„Madam.“ S výrazem, který by na tváři jiného vypadal jako trucovitost, Peabodyová odvrátila hlavu a tupě zírala z okna.

Eva zatím rychle vytáhla z tašky miniaturní rekordér a zasunula si ho pod košili. Bezpečnostní kontrola určitě nebude tak přísná, aby musely podstoupit osobní prohlídku nebo projít rentgenem. A kdyby, může prostě prohlásit, že si vždycky nosí vlastní záznamové zařízení. Eva se rychle podívala po řidiči, ale android měl oči přilepené na silnici.

„Je tu docela hezky,“ poznamenala Eva, když zajeli na odstavný pruh u Bílého domu, odkud mohli těžkými vraty zahlédnout staré sídlo.

Peabodyová obrátila hlavu zpátky a podívala se Evě přímo do očí. „Mně přece můžete věřit, poručíku. Já myslela, že to víte.“

„Nejde o důvěru. Jde o to, že nechci, aby nasazoval krk ještě někdo jiný.“

„Kdybychom byli partneři…“

„My nejsme partneři.“ Evin hlas zazněl autoritativně. „Zatím. Vy jste moje pomocnice a prozatím se učíte. Já, jako vaše nadřízená, rozhoduji, nakolik budete riskovat.“

„Ano, madam,“ řekla Peabodyová upjatě a Eva si vzdychla.

„Nemusíte se tvářit tak naštvaně. Přijde čas, kdy se budete sama zodpovídat inspektorovi. A věřte mi, ten umí člověku zatopit.“

Taxík se přehoupl přes obrubník před bránou budovy bezpečnosti. Eva protáhla kartu štěrbinou ve sloupku, vysoukala se z vozu a přistoupila ke snímací obrazovce. Přiložila dlaň k desce, vsunula svůj

odznak do štěrbiny pro identifikaci a pak počkala, až Peabodyová provede stejnou operaci.

„Poručík Eva Dallasová a její pomocník ustanovený vrchním inspektorem Dudleym.“

„Okamžik. Ověřuje se. Oprávnění ke vstupu potvrzeno. Umístěte laskavě své zbraně do odkládacího boxu. Varování. Pronášení jakýchkoli zbraní do budovy je porušením federálních zákonů. Kdokoli vstoupí se zbraní, bude zadržen.“

Eva vyňala policejní zbraň z pouzdra a pak se s lítostí shýbla a vytáhla z boty ještě záložní zbraň. Na účastný pohled Peabodyové pokrčila rameny: „Pro jistotu, po té zkušenosti s Castem. Ušetřím si tak spoustu potíží.“

„Jo.“ Peabodyová hodila do boxu svůj standardní stunner. „Kdyby bylo po mém, klidně jste toho mizeru mohla odprásknout.“

Eva otevřela pusu a zase ji zavřela. Peabodyová si vždycky dávala dobrý pozor na to, aby se nezmiňovala o detektivovi, jenž ji nejdřív okouzlil, pak se s ní vyspal a nakonec jí využil, když vraždil.

„Hele,“ řekla Eva po chvíli. „Je mi líto, co se stalo. Jestli si to chcete někdy vyříkat.“

„Není třeba.“ Peabodyová si odkašlala. „Ale díky.“

„Vstup povolen. Prosím, vejděte vstupní bránou a pokračujte autotramem po zelené linii, kde získáte povolení ke vstupu druhého stupně.“

„Ježíši, člověk by myslel, že jde na návštěvu k prezidentovi a ne k nějakému policejnímu ouřadovi.“ Eva prošla bránou, která se za nimi neprodyšně zavřela. Obě usedly do plastikových sedadel elektrického vozíku a ten je s hukotem provezl svažující se chodbou s ocelovými stěnami, na jejímž konci byly vyzvány, aby vystoupily. Vešly do místnosti zalité intenzivním umělým světlem, se stěnami plnými obrazovek.

„Poručíku Dallasová.“ Muž, který k nim přistoupil, měl na sobě kouřově šedou uniformu vládní bezpečnosti, s hodností desátníka. Plavé vlasy měl ostříhané tak nakrátko, že mu prosvítala bílá kůže na hlavě. Jeho úzká bledá tvář vypadala jako tvář člověka trávícího celý život v podzemí.

„Vaše tašky, prosím. Dál už nejsou povolena žádná elektronická nebo záznamová zařízení. Nyní jste pod stálým dohledem, a to do té doby, dokud neopustíte tuto budovu. Je to jasné?“

„Jasné, desátníku.“ Eva mu podala tašku, pak tašku Peabodyové, a strčila si do kapsy potvrzení, které jí podal. „Máte to tu hezké.“

„Je to naše pýcha. Tudy, poručíku.“

Uložil tašky do bezpečnostní schránky a vedl je k výtahu. Naťukal příslušná tlačítka a dveře se nehlučně zavřely. Ve zdviži necítili skoro žádný pohyb. Eva by se ráda dotázala, kolik tenhle luxus stál daňové poplatníky, ale došla k závěru, že důstojník možná nemá smysl pro humor.

Ve svém přesvědčení se ujistila, když byly vysazeny do široké chodby, kterou zdobila kulatá křesílka z pěnové hmoty a stromy v květináčích. Koberec byl tlustý a mohla se vsadit, že ukrývá zařízení pro detekci pohybu. Za pultem, který obsahoval řadu počítačů, monitorů a komunikačních systémů, se pilně činily tři úřednice. Prostorem zněla tichá hudba, tak uklidňující, že chybělo málo, aby člověka ukolébala ke spánku.

Úřednice nebyly androidky, ale byly tak dokonalé a jejich nažehlené uniformy vyhlížely tak konzervativně, že automaty snad i předčily, usoudila Eva. S hlubokou láskou pomyslela na Mavis. Ta by byla takovým nedostatkem stylu konsternována.

„Ověření otisku dlaně, prosím,“ požádal je desátník a Eva i Peabodyová poslušně přiložily dlaň pravé ruky na destičku. „Odtud vás doprovodí seržant Hobbsová.“

Za pultem se objevila seržantka v úhledném stejnokroji, otevřela další pancéřované dveře a vedla je tichou chodbou.

U poslední kontroly, když prošly dalším monitorovacím zařízením pro detekci zbraní, byly po odkódování dveří vpuštěny do úřadovny vrchního inspektora.

Z kanceláře se nabízel nádherný výhled na celé město. Inspektor Dudley v Evě budil podezření, že toto město považuje za své vlastnictví. Jeho pracovní stůl byl široký jako lán a celou jednu stěnu vyplňovaly poblikávající obrazovky, na nichž byla vidět různá místa v budově a okolí. Na druhé stěně visely zarámované fotografie a hologramy s Dudleym ve společnosti státníků, členů královských rodů

či velvyslanců. Jeho komunikační centrum by mohlo směle konkurovat velínu v NASA 2.

To všechno ale nebylo ničím ve srovnáním s Dudleym samým. Byl to obrovský muž, určitě přes metr devadesát vysoký. Širokou kostnatou tvář měl osmahlou a úplně bílé vlasy ostříhané nakrátko. Na rukou, které svou mohutností připomínaly šunkové kýty, měl dva prsteny. Jeden symbolizoval jeho vojenskou hodnost, druhý byl masivní snubní prsten ze zlata.

Zaujal škrobený postoj a prohlížel si Evu očima barvy onyxu. Peabodyová mu nestála ani za pohled.

„Poručíku, vy vyšetřujete smrt senátora Pearlye."

Ti ale umějí být milí, pomyslela si Eva, a přívětivě odvětila: „To souhlasí, pane. Prověřuji možnost, jestli senátorova smrt nemá souvislost s jiným případem, na kterém pracuji. Vaše spolupráce v této záležitosti bude náležitě oceněna."

„Jakoukoli spojitost považuji za krajně nepravděpodobnou. Ovšem poté, co jsem si prohlédl vaše policejní záznamy, nevidím důvod, proč bych vám měl bránit v nahlédnutí do senátorova spisu."

„I nepatrná pravděpodobnost vyžaduje prošetření, pane."

„Souhlasím a oceňuji vaši důkladnost."

„Mohu se zeptat, zda jste znal senátora osobně?"

„Znal, a přestože jsem nebyl vyznavačem jeho politických názorů, považoval jsem ho za oddaného služebníka lidu a člověka vysokých morálních hodnot."

„A za člověka, který by si vzal život?"

V Dudleyho očích se zablýsklo. „Nikoli, poručíku, to bych neřekl. Právě proto jste tady. Senátor po sobě zanechal rodinu. A pokud jde o rodinu, senátor a já jsme byli zajedno. U tohoto člověka se sebevražda jeví jako velice nepravděpodobná."

Dudley se dotkl ovladače na stole a obrátil se k obrazovce na stěně. „Obrazovka jedna, osobní spis. Obrazovka dvě, finanční záznamy. Obrazovka tři, politický spis. Máte hodinu na to, abyste si prošla všechny údaje. Tato kancelář je pod stálým elektronickým dozorem. Až skončíte, obraťte se na seržanta Hobbsovou."

Když Dudley opustil místnost, Eva vyjádřila své mínění o něm: „Docela nám to ulehčil," zašeptala. „Řekla bych, že si Pearlye považoval. Tak jo, Peabodyová, pustíme se do práce."

Ještě dřív, než přistoupila k monitoru, rychle si cvičeným zrakem policisty prohlédla místnost. Měla téměř jistotu, že zaregistrovala všechny bezpečnostní kamery a záznamová zařízení, a postavila se tak, aby byla částečně kryta Peabodyovou.

Zpod košile vytáhla diamant, který jí daroval Roarke, a spolu s ním i miniaturní rekordér a nasměrovala ho k obrazovkám.

„Vedl příkladný život," řekla nahlas. „Žádné záznamy o trestné činnosti. Rodiče dosud žijí. Jeho otec dosáhl hodnosti plukovníka, sloužil během městských vzpour. Matka byla v domácnosti. Dostalo se mu opravdu solidní výchovy."

Peabodyová nespouštěla zrak z obrazovky. „A taky kvalitního vzdělání. Studoval na Princetonské univerzitě, absolvoval postgraduální studium ve Světovém vzdělávacím centru na vesmírné stanici Freedom. Tam se dostávají jen nejlepší studenti. Ve třiceti se oženil, měl jedno dítě. Syna."

Přešla k další obrazovce. „Pokud jde o politiku, byl to umírněný liberal. Spolupracoval s hlavouny, jako je váš starý známý DeBlass, který se tak zasazoval o zákaz nošení zbraní a o mravnostní zákon."

„Mám pocit, že by se mi ten senátor zamlouval." Eva se mírně natočila. „Chci zdravotní záznamy."

Obrazovka blikla a Eva jen zamžikala nad přívalem odborných termínů. Nechá si je přeložit později, řekla si, pokud se jí podaří dostat se ven i s mikrorekordérem.

„Vypadá to, že byl zdravý jako řípa. V lékařských záznamech není zmínka o ničem mimořádném. V dětství vytržené mandle, ve dvanácti si při sportu zlomil holenní kost. Korekce zraku, na pětačtyřicet let normální. Ve stejné době provedena permanentní sterilizace."

„Tohle je zajímavé," poznamenala Peabodyová, která dál sledovala informace o politické činnosti. „Hlasoval pro zákon, podle něhož by se měli každých pět let prověřovat všichni právní zástupci a experti práva, a to na vlastní náklady. To se leckomu nemuselo líbit."

„Třeba Fitzhughovi," zamumlala Eva. „Zdá se, že šel i po elektronickém impériu. Přísnější požadavky na zkoušky nových

zařízení, nové licenční zákony. Tím by si určitě nevysloužil titul nejoblíbenějšího ministra. Zprávu o pitvě," přikázala počítači a s přimhouřenýma očima se začetla do údajů.

Chvíli se potýkala s doktorskou hantýrkou a pak zavrtěla hlavou. „Toho museli seškrabávat z chodníku. Ušetřil jim dost práce. Chci snímky mozku. Nic," řekla po chvíli. „Žádná zpráva o anomálii nebo skvrně."

„Na obrazovku," požádala a přistoupila blíž, aby se přesvědčila sama. „Příčný řez. Boční pohled, zvětšit. Co vidíte, Peabodyová?"

„Nevábnou šedou hmotu, příliš poškozenou, než aby se dala transplantovat."

„Zvětšit pravou hemisféru, přední lalok. Kristepane, to je ale paseka. Zbylo z toho mozku vůbec něco?" Upřeně zírala na obrazovku, až ji pálily oči. Je to jen stín, nebo trauma způsobené pádem z výšky?

„Tak já nevím, Peabodyová." Teď už měla, co potřebovala, a zastrčila rekordér pod košili. „Ale jedno přece vím: Podle všech těchto údajů neexistuje žádný motiv ani predispozice k sebevraždě. Vypadneme odtud," rozhodla. „Naskakuje mi z toho husí kůže."

„Moje řeč."

U pouličního krámku na rohu Pennsylvania a Security Street si poručily dvě plechovky pepsicoly a sendvič s hmotou tvářící se jako karbanátek. Eva už chtěla přivolat taxi, aby je odvezlo na letiště, když k chodníku připlula černá nablýskaná limuzína. Zadní okénko sjelo dolů a z něho vykoukla Roarkeova usmívající se tvář.

„Přejí si dámy odvoz?"

„Jů," vyjekla Peabodyová a nadšeně si prohlížela vůz. Luxusní veterán pocházel jistě z minulého století. Romantický a svůdný jako hřích, pomyslela si.

„Ještě ho v tom podporujte," zahučela Eva. Když se začala soukat dovnitř, Roarke ji vzal za ruku a posadil si ji na kolena. „Nech toho," dotčeně ho dloubla loktem do břicha.

„Dělá mi dobře, když ji můžu ve službě poškádlit," prohlásil Roarke a přitáhl si Evu na klín. „A co vy, Peabodyová, jak jste se celý den měla?"

Peabodyová se zašklebila. Bylo legrační vidět svou velitelku celou rudou a soptící vzteky. „Je to čím dál tím lepší. Jestli má tahle mašina něco jako *chambre separée*, můžu vás dva klidně nechat o samotě.“

„Řekla jsem, že ho v tom nemáte podporovat, nebo ne?“ Tentokrát Eva zamířila loktem přesněji a nakonec se svezla vedle na sedadlo. „Blbečku,“ zavrčela na Roarkea.

„Když ona mě tak miluje,“ zavzdychal. „To se nedá vydržet. Až budete hotovy s tou vaší policejní záležitostí, mohu vám nabídnout okružní jízdu po městě?“

„Ne,“ prohlásila Eva dřív, než Peabodyová vůbec stačila otevřít ústa. „Jedeme rovnou do New Yorku. Žádné zajížďky.“

„A taky vůbec nerozumí legraci,“ pravila Peabodyová střízlivě, způsobně si založila ruce a sledovala ulice města ubíhající za okny.

Kapitola desátá

Ještě než odešla domů, vypracovala Eva podrobnou zprávu, ve které uvedla společné znaky domnělých sebevražd a své podezření, že senátorova smrt byla zaviněna stejnou, zatím neznámou příčinou. Své poznatky pak poslala do kanceláře inspektorovi s avízem na jeho domácí linku.

Věděla, že Whitney si zprávu přečte ještě dnes, pokud ovšem jeho žena nepořádá jeden ze svých obligátních večírků. S touto nadějí nastoupila do vznášedla a nechala se z oddělení vražd odvézt do oddělení elektronické detekce.

Feeneyho našla, jak sedí u stolu s jemnými nástroji v prstech, na očích mikrolupu, za níž se jeho oči jevily jako pánvičky, a rozebírá nějakou miniaturizovanou destičku.

„Fušuješ do údržby?“ Opřela se bokem o kraj stolu a dávala dobrý pozor, aby o nic nezavadila. Ani se nedivila, když se jí místo odpovědi dostalo jen nesrozumitelného zachrčení. Chvíli čekala, než přenesl titěrnou stříbrnou součástku do čisté misky.

„Někdo si rád hraje,“ zahučel. „Podařilo se mu nasadit vir přímo do šéfovy jednotky. Paměť se zhroutila a byl ohrožen GCC.“

Eva se zahleděla na tu nepatrnou lesklou věcičku. Nejspíš to bylo právě to tajemné GCC. Počítače nebyly její silnou stránkou. „Přišels na něco?“

„Zatím ne.“ Feeney uchopil součástku drobnou pinzetou a zkoumal ji mikrolupou. „Ale já ho dostanu. Našel jsem vir a zneškodnil ho, a to je nejdůležitější. Ten prevít už to má spočítaný. Uvidíme, co nám řekne pitva.“

Musela se usmát. To byl celý Feeney – pro své součástky a čipy užíval lidské výrazy. Vložil součástku zpátky do nádobky, přiklopil víčko a sundal si brýle.

Chvilku slepě mžoural a snažil se zaostřit zrak. No sláva, pomyslela si Eva, už je to zase ten starý Feeney, rozcuchaný a zarostlý, v pytlovitých kalhotách, takový, jak ho měla nejraději. To on z ní udělal policistku, naučil ji všem těm věcem, které by se z žádných disků ani videa nedozvěděla. A přestože pak odešel z oddělení vražd a stal se kapitánem v oddělení elektronické detekce, obracela se na něj pořád.

„Tak co?“ prohodila. „Stýskalo se ti po mně?“

„Tys někde byla?“ zašklebil se Feeney a hrábl do misky pro mandli v cukru. „Jak bylo na svatební cestě? Hezky ses poměla?“

„No jo.“ Eva si taky posloužila mandlí. „I s tou mrtvolou na závěr. Dík za všechna ta data.“

„To nebyl problém. Trochu moc zájmu, jestli to mají být sebevraždy.“

„Možná.“

Feeney měl větší kancelář než ona, což odpovídalo jeho hodnosti a jeho zálibě ve velkém prostoru. I tady měl obrazovku jako obvykle naladěnou na kanál s klasickými filmy. Právě teď se na ní Indiana Jones spouštěl do jámy plné jedovatých hadů. „I když jsem objevila docela zajímavé věci.“

„Prozradíš mi to?“

„Proto jsem tady.“ Měla s sebou kopii senátorových záznamů, a teď vytáhla disk z kapsy. „Mám tady pitevní snímky mozku, ale obraz mizerný. Dokázal bys s tím něco udělat?“

„No ovšem, za koho mě máš?“ Vzal si od ní disk a zasunul ho do počítače. Za chvilku už si prohlížel snímek na monitoru. „To je ale fakt děsnej obraz. Cos to vyváděla, nahrávala to ruční kamerou?“

„Bez komentáře.“

Otočil hlavu a zakabonil se: „Pustila jste se na tenký led, Dallasová?“

„Já se neprobořím, neboj se.“

„No, doufejme.“ Rád pracoval ručně, a také teď vysunul zpod pultu klávesnici. Zručné a zkušené prsty tančily nad klávesami jako ruce pianisty. Zvedl rameno, když se k němu naklonila. „Nemačkej se tak na mě, holčičko.“

„Musím se kouknout.“

Pod jeho zkušenýma rukama se obraz projasňoval a začínal být o něco kontrastnější. Zatímco bojovala s netrpělivostí, dával si načas s vyčištěním obrazu a něco si hučel pod fousy. Za jejich zády se rozpoutalo peklo mezi Harrisonem Fordem a klubkem hadů.

„Tohle je všechno, co z počítače vydoluju. Jestli ti to nestačí, budu s tím muset zajít na centrálu.“ Mrkl po ní. „K tomu ale musím mít registraci.“

Věděla, že by kvůli ní riskoval porušení předpisů. „Necháme to zatím tak. Vidíš tohle, Feeney?“ Dotkla se prstem obrazovky v místě, kde byl vidět nepatrný stín.

„Vidím mozek rozsekaný na maděru.“

„Ale tohle.“ Ano, rozeznávala to. „Tohle už jsem viděla předtím. Na dvou jiných snímcích.“

„Nejsem neurolog, ale hádám, že to tam nemá co dělat.“

„Přesně tak.“ Napřímila se. „Nemá to tam co dělat.“

Domů se dostala pozdě. U dveří ji čekal Summerset.

„Jsou tam dva… ehm, pánové, poručíku. Přišli za vámi.“

Se sevřením žaludku si vzpomněla na neoprávněně získané údaje. „Mají uniformy?“

Summerset našpulil rty. „Neřekl bych. Poslal jsem je do předního salonku. Trvali na tom, že na vás počkají, ačkoli jste neoznámila, kdy přijdete, a pan Roarke je ve své kanceláři.“

„Dobře, já to s nimi vyřídím.“ Toužila po pořádné porci čehokoli k snědku, horké koupeli a chvilce klidu. Místo toho zamířila přímo do salonku a tam našla Leonarda a Jesse Barrowa. Nejprve ji zalila úleva,

pak rozhořčení. Ten mrzký Summerset přece Leonarda zná, mohl jí říct, kdo na ni čeká.

„Dallasová!“ Leonardův úplňkovitý obličej rozťal úsměv od ucha k uchu. Rozběhl se jí vstříc, obr v těsně přiléhavém úboru, přes který měl přehozenou smaragdově zelenou gázovou blůzu. Není divu, že ho Mavis zbožňuje. Sevřel Evu v drtivém objetí a s přivřenými víčky si ji změřil. „S těmi vlasy jste si ještě nic neudělala. Já snad budu muset Trině zavolat sám.“

„Ach. No jo.“ Eva si polekaně prohrábla neupravenou kštici. „Já jsem fakt neměla čas.“

„Ale vy si musíte udělat čas, abyste vypadala dobře. Jste nejen významná veřejně činná osoba, ale jste i Roarkeova manželka.“

Houby! Je jen policajtka, sakra. Podezřelým i obětem je její účes šumafuk. „No dobře. Hned jak budu…“

„Vy se zanedbáváte,“ obvinil ji Leonardo a zakoulel očima nad jejími výmluvami. „Máte podrážděné oči a potřebujete vytrhat obočí.“

„Jo, ale…“

„Trina si na vás smlsne. Tak.“ Přistrčil Evu ke křeslu a žďuchl do ní, až si sedla. „Uvolněte se,“ nařídil jí. „Nožičky nahoru. Měla jste těžký den. Mám vám něco přinést?“

„Ne, opravdu ne. Já…“

„Trochu vína,“ navrhl a jal se jí masírovat ramena. „Postarám se o to. A nebojte se, nezdržíme vás s Jessem dlouho.“

„Takovéhle rozené chůvě těžko můžete odporovat,“ poznamenal Jess, když se Leonardo odpoutal od Evy, aby zařídil donášku vína. „Rád vás vidím, poručíku.“

„Nehodláte mi doufám radit, že mám zhubnout, nebo ztloustnout, nebo že potřebuju plastiku?“ Pak ovšem vyprskla a zvrátila se zpátky do čalounění. Cítila se neuvěřitelně příjemně v křesle, které nebylo navrženo jako mučicí nástroj. „Tak, ven s tím. Co to je, že jste kvůli tomu strpěli Summersetovy urážky?“

„No, on ve skutečnosti vypadal spíš dost zděšeně a radši nás tady zavřel. Vsadil bych se, že až odejdeme, nechá prohlédnout pokoj, jestli jsme vám nešlohli nějakou tu věcičku.“ Jess se posadil se zkříženýma nohama na podušku u Eviných nohou a usmál se na ni stříbřitýma očima. „Máte to tady moc hezké, mimochodem.“

„Jo, nám se tu taky líbí. Jestli chcete provést po domě, měli jste to říct dřív, než mě Leonardo usadil. Teď, myslím, nějakou chvilku nevstanu.“

„Dívat se na vás je zrovna tak příjemné. Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu, že jste ten nejhezčí fízl, jakého jsem kdy… hladil po ramenou.“

„Vy mě hladíte, Jessi?“ Povytáhla obočí, až jí zmizelo pod ofinou. „Ani jsem si nevšimla.“

Usmál se a poplácal ji krásnou rukou po koleni. „Moc rád bych si to tu prohlédl. Ale když dovolíte, rád bych vás o něco požádal.“

„Copak, nezaplatil jste pokutu?“

Jeho hezká tvář se rozjasnila. „No, když už je o tom řeč…“

Leonardo přinášel křišťálovou sklenici s nazlátlým vínem. „Nezlob ji, Jessi.“

Eva přijala sklenici a zvedla zrak k Leonardovi. „On mě nezlobí, flirtuje se mnou. Má rád nebezpečí.“

Jess se zasmál podivuhodně melodickým smíchem. „Uhodla. Šťastně provdaná žena je pro flirt nejbezpečnější.“ Eva se napila a zamyšleně si ho měřila. Jess rozhodil rukama. „Nikomu to neublíží.“ Vzal ji za ruku a přejel bříškem prstu po jemně rytém snubním prstýnku.

„Poslední muž, který se se mnou zapletl, se probral až ve vězení,“ prohodila Eva ledabyle. „Potom, co jsem z něho vymlátila duši.“

„Jeminkote.“ Jess se zasmál a pustil její dlaň. „Asi bychom měli Leonarda nechat, aby vám něco řekl. Chce vás požádat o službičku.“

„Týká se to Mavis,“ řekl Leonardo a při vyslovení toho jména se mu orosily oči. „Ta nahrávka už je hotová. Alespoň Jess to tvrdí. Ale zábavní průmysl je náročný obor, víte? Motá se tam spousta lidí, je tu velká konkurence, a Mavis do toho dala srdce. Po tom, co se přihodilo Pandoře…“ Otřásl se. „Tedy, po tom, co se tenkrát stalo, když Mavis zavřeli a vyhodili ji od Modré veverky, zkrátka po tom všem, čím si prošla… toho na ni bylo moc.“

„Já vím.“ Evu zaplavil pocit viny, protože za to částečně mohla ona sama. „Ale už je to pryč.“

„Díky vám,“ usoudil galantně Leonardo. Ačkoli Eva zavrtěla hlavou, trval na svém. „Vy jste jí věřila, pomohla jste jí a zachránila

jste ji. Teď vás chci požádat ještě o něco, protože vím, že ji máte stejně ráda jako já.“

Eva přimhouřila oči. „Tomuhle se říká jemný nátlak.“

Nenamáhal se potlačit úsměv. „Možná.“

„Je to můj nápad,“ vpadl do hovoru Jess. „Musel jsem Leonarda trochu přemlouvat, aby s tím za vámi vůbec šel. Nechtěl zneužívat vašeho přátelství a… postavení.“

„Postavení fízla?“

„Ne.“ Jess se usmál. „Roarkeovy manželky.“ *Jí je to úplně jedno*, pomyslel si s pobaveným údivem. Tohle je žena, která chce stát na vlastních nohou. „Váš manžel má velký vliv, paní Dallasová.“

„Já vím, co Roarke má.“ Nebyla to tak úplně pravda. Neměla ponětí, kam až jeho vliv sahá, a ani to nechtěla vědět. „Co po něm chcete?“

„Jenom večírek,“ vyhrkl Leonardo rychle.

„Cože?“

„Party pro Mavis,“ upřesnil.

„Pořádnej mejdan,“ zakřenil se Jess. „Bombastickej.“

„Musí to být událost.“ Leonardo vrhl na Jesse varovný pohled. „Příležitost, abych tak řekl, kde by se Mavis mohla setkat s lidmi, představit se. Zatím jsem jí o tom nápadu neříkal, pro případ, že byste snad nesouhlasila. Ale mysleli jsme, kdyby Roarke mohl pozvat…“ Zavládlo trapné mlčení. Eva na něj jen zírala. „No, zná přece spoustu lidí.“

„Lidí, kteří kupují disky, chodí do klubů, vyhledávají zábavu.“ Jess se vůbec nezdál vyveden z míry a podmanivě se na Evu usmál. „My bychom mohli dodat víno.“

Odsunula skleničku, ze které bylo sotva upito. „Vy chcete, aby Roarke uspořádal večírek.“ Tušila nějakou past a upřeně se jim zahleděla do tváří. „Je to tak?“

„Víceméně.“ Leonardovi se do hrudi vlévala naděje. „Na tom večírku bychom mohli prezentovat nahrávku, a pak by Mavis vystoupila naživo. Vím, že by to bylo drahé, ale já rozhodně zaplatím.“

„O peníze Roarkeovi určitě nepůjde,“ uvažovala Eva a zabubnovala prsty o opěrku křesla. „Promluvím s ním a pak vám řeknu. Asi to budete chtít vědět brzo, co?“

„Co nejdřív.“

„Dám vám vědět,“ zopakovala Eva a vstala.

„Díky, Dallasová.“ Leonardo se sklonil a několikrát ji políbil na tváře. „Teď už mizíme.“

„Bude to pecka,“ předpovídal Jess. „Potřebuje jen dobrý start.“ Vytáhl z kapsy disk. „Tohle je kopie té nahrávky,“ řekl jí. *Speciálně upravená kopie*, dodal v duchu, *jen pro vás, poručíku*. „Mrkněte se na to a uvidíte.“

Vzpomněla si na Mavis a usmála se. „Jo, poslechnu si to.“

Konečně byla sama. Nahoře v kuchyňce naprogramovala AutoChefa a za chvíli už si pochutnávala na těstovinách s omáčkou ze zaručeně čerstvých rajčat a bylinek pěstovaných na zahradě. Nikdy nepřestala žasnout, k čemu všemu má Roarke přístup. Zatímco se jí napouštěla vana, hltavě to všechno spolykala. Napadlo ji přidat si do vody trochu pěnivé soli, kterou si koupila v Paříži.

Zdálo se jí, že voní líbánkami: výrazná romantická vůně. Ponořila se do vany velké jako malý rybníček a slastně vydechla. *Vyprázdnit si mysl, než začne znovu přemýšlet*, rozhodla se a odklopila dvířka ovládacího panelu ve stěně. Už v ložnici vložila disk s Mavisinou nahrávkou do počítače a teď si ho pustila na obrazovku v koupelně.

Hověla si v horké, pěnící vodě, s další sklenicí vína v ruce. Potřásla hlavou. Jak se tady vlastně ocitla? Ona, Eva Dallasová, policistka, která se ztěžka vypracovala, bezejmenné děcko, jež našli na ulici, opuštěné a zneužívané, s rukama potřísněnýma krví, se zatemnělou myslí.

Ještě před rokem ji ta vzpomínka trýznila a jejím životem byla jen práce, touha po přežití a zase práce. Stála na straně zavražděných a byla v té práci dobrá. To jí stačilo.

Dokud nepřišel Roarke. Třpyt prstýnku na ruce ji stále udivoval.

Miloval ji. Chtěl ji. Ten schopný, úspěšný, nevyzpytatelný Roarke ji dokonce potřeboval. To byla ta největší záhada ze všech. A i když tuhle záhadu nikdy nevyřeší, možná se s tím naučí žít.

Přiložila sklenici ke rtům, ponořila se až po krk do vody a zapnula dálkové ovládání.

Místnost okamžitě explodovala barvami a zvuky. Rychle ztlumila hlasitost, aby jí nepraskly ušní bubínky. Mavis se na obrazovce svíjela jako exotický přízrak a její pronikavý hlas se zařezával do duše.

Znělo to syrově, drsně a zběsile. Taková byla Mavis. Eva chvíli poslouchala, a pak si uvědomila, že je to celé nějak uhlazenější. Mavisin projev měl vždycky jiskru, ale teď Eva zaregistrovala jistý přídech jemnosti, kterého se Mavis dříve nedostávalo.

Tohle je dílo někoho, kdo má cit pro to, aby rozpoznal surový diamant, a kdo je ochoten nechat ho vybrousit.

Evino mínění o Jessovi o kousíček vzrostlo. Na pohled snad působí dojmem blazeovaného frajírka, který se předvádí za tím svým úžasným mixážním pultem, ale jisté je, že své věci rozumí. A rozumí i Mavis, uvědomila si Eva. Dovede ji ocenit, dobře pochopil, o co jí jde, a našel způsob, jak na to.

Eva se zasmála a pozvedla sklenku, aby připila své přítelkyni na zdraví.

Ve studiu dole ve městě si Jess znovu prohlížel záznam z nahrávky. Upřímně doufal, že i Eva právě teď disk sleduje. Pokud tomu tak skutečně je, její mysl by měla být otevřena. Otevřena snům. Kéž by tak do nich mohl nahlédnout! Pak by mohl jejich obsah zdokumentovat. Oživit. Ale jeho výzkum ještě nedospěl tak daleko, aby dokázal proniknout do snů jiných lidí. Ale jednou, pomyslel si, jednou to dokážu.

Eva se ve spánku ocitla zpátky v temné a hrůzné minulosti. Pronásledovaly ji zmatené, popletené sny, pak se však děsivě vyjasnily a znovu roztříštily na malé fragmenty, aby se rozlétly jako listy ve větru. Bylo to příšerné. Zdálo se jí o Roarkeovi, a to bylo konejšivé. Společně sledovali ohnivý západ slunce v Mexiku, milovali se v tmavé, pěnící vodě laguny.

Pak se objevil její otec, pevně ji svíral pažemi, a ona byla najednou malá, bezmocná, ochromená děsem a bolestí.

Prosím ne…

Znovu to ucítila, cukrátka a kořalku. Sladký, intenzivní pach. Zalykala se pláčem, cítila na ústech jeho ruku, která zdusila její křik, když ji znásilňoval.

Naše osobnosti jsou naprogramovány už při početí, ozval se odkudsi Reeannin hlas, chladný a sebejistý. *Jsme tím, čím jsme byli stvořeni. Naše volba je nám dána už při porodu.*

A zase byla malá, nacházela se v nějaké strašné místnosti páchnoucí špínou, močí a smrtí. A na rukou měla krev.

Někdo ji držel, svíral jí paže, a ona sebou zběsile zmítala, jako vyděšené, zoufalé dítě. „Pusťte mě. Nechte mě být!“

„Pšš, Evo, něco se ti zdálo.“ Roarke ji držel v náruči a pomalu ji kolébal, a její pot se mu vsakoval do košile. „Jsi v bezpečí.“

„Zabila jsem tě. Jsi přece mrtvý. *Zůstaň mrtvý!“*

„No tak, prober se.“

Přitiskl rty na její skráň a snažil se najít způsob, jak ji uklidnit. Kdyby měl tu moc, vrátil by se zpět v čase a s radostí by odpráskl toho, kdo ji tak děsil.

„Probuď se, miláčku. To jsem já, Roarke. Nikdo ti neublíží. Už je pryč,“ šeptal, a ona se přestala bránit a roztřásla se. „Už nikdy se nevrátí.“

„Jsem v pořádku.“ Cítila se ponížená, jako pokaždé, když byla přistižena, jak ji trápí noční můra. „Je mi dobře.“

„Ale mně ne.“ Roarke ji stále objímal a hladil, dokud třes nepominul. „To bylo zlé.“

Eva nechala oči zavřené a soustředila se na jeho vůni: vůni chlapství a čistoty. „Příště mi připomeň, že se nemám před spaním cpát špagetami.“ Uvědomila si, že je docela oblečený a že světla v ložnici jsou ztlumená. „Tys vůbec nespal.“

„Zrovna jdu do postele.“ Položil jí hlavu na polštář a soustředěně sledoval její tvář. Utřel jí slzy. „Pořád jsi bledá.“ Cítil nesmírnou bolest. „Proč si nevezmeš alespoň nějaké prášky?“

„Nesnáším je.“ Jako obvykle jí po zlém snu zůstala tupá bolest hlavy. Věděla, že by to poznal, a odtáhla se. „Už se mi to nějaký čas nestalo. Celé týdny.“ Teď už byla klidnější a mnula si vyčerpané oči. „Bylo to hrozně zmatené. Divné. Možná to bylo tím vínem.“

„A možná stresem. Jednou se z té práce zhroutíš.“

Pohnula hlavou a podívala se na hodinky na jeho zápěstí. „Takhle se chodí domů? Jsou dvě ráno.“ Usmál se, snažil se zakrýt obavy v očích. „Koupil sis nějakou planetku?“

„Ne, jenom pár menších satelitů.“ Vstal, shodil ze sebe košili a zatvářil se tázavě, když si všiml, jak zaujatě si prohlíží jeho hruď. „Jsi moc unavená,“ prohodil zdánlivě nesouvisle.

„To přece nevadí. Všechnu práci můžeš odvést sám.“

Zasmál se a posadil se na pelest, aby si vyzul boty. „Mockrát děkuju, ale nechceš počkat, až budeš při síle?“

„Kristepane, tihle ženáči! Nic s nimi není.“ Přece jen se ale nakonec zakutala pod peřinu; byla opravdu vyčerpaná. Cítila, jak někde v mozku číhá bolest na ten správný okamžik, aby mohla udeřit. Roarke si vlezl do postele vedle ní a ona položila něžnou hlavu na jeho rameno. „Jsem tak ráda, že jsi doma.“

„Já taky.“ Přejel jí rty po vlasech. „A teď už spi.“

„Jo.“ Uklidňovalo ji, když pod dlaní cítila tlukot jeho srdce. „Myslíš, že jsme naprogramováni už při početí?“

„Prosím?“

„Nic, to já jen tak.“ Pomalu se nořila do spánku a její hlas byl tišší a tišší. „Je to jenom věc náhody, genů, když se spojí vajíčko se spermií? Nebo jak to je? Jak jsme vznikli, Roarkeu, ty a já?“

„Přežili jsme,“ odpověděl, ale věděl, že už spí. „Přežili jsme.“

Ještě dlouho zůstal bdělý, naslouchal jejímu dechu, pozoroval hvězdy za oknem. Teprve když si byl jistý, že ji ve snu nic netrápí, usnul také.

V sedm ji probudila zpráva z pracovny inspektora Whitneyho. Čekala, že se jí ozve. Teď měla dvě hodiny na to, aby připravila osobní hlášení.

Nepřekvapilo ji, že Roarke je už vzhůru a oblečený, a zatímco pije kávu, sleduje burzovní zprávy na monitoru. Jako každé ráno jen zavrčela na pozdrav a vzala si kávu do sprchy.

Když se vrátila z koupelny, našla ho u videotelefonu. Asi mluví s makléřem, vydedukovala z útržků rozhovoru. Popadla ze stolu

koláček a chtěla si ho nacpat do pusy, zatímco se bude oblékat, ale Roarke ji chytil za ruku a posadil ji na pohovku.

„Stavím se v poledne," sdělil makléři a ukončil přenos. „Kam letíš?" zeptal se Evy.

„Za hodinu a půl musím být u Whitneyho. Musím ho přesvědčit, že mezi těmi zdánlivě nesouvisejícími sebevraždami existuje spojitost. Chci, aby mi ten případ přenechal, a musím mu sdělit fakt, že jsem ty údaje získala nelegálně. A pak jdu ještě svědčit k soudu."

Lehčeji políbil. „Jen další den v kanceláři. Vezmi si jahodu."

Pro jahody měla slabost. Sáhla pro jednu do misky. „Nemáme… nemáme na dnes večer něco naplánovaného, viď že ne?"

„Ne. Co máš na mysli?"

„Co kdybychom si udělali večer jen pro sebe?" Trhla ramenem. „Pokud mě ovšem nepředvolají k výslechu kvůli porušení vládní bezpečnosti."

„Mělas dát vědět, udělal bych to za tebe." Usmál se na ni. „Stačí chvilka, a můžeš mít údaje přímo odtud."

Zavřela oči. „Neříkej mi to. Já to opravdu nechci vědět."

„Mohli bychom strávit večer na pohovce s mísou popcornu a promítnout si na videu nějaký starý film."

„Ó, to nemá chybu!"

„Takže rande." Dolil jim kávu. „Třeba spolu dokonce i povečeříme. Tenhle případ – nebo případy – ti dělají starosti," dodal oznamovacím tónem.

„Nemůžu najít žádný záchytný bod, nic, odkud bych mohla začít. Neexistuje žádný motiv, důvod, nic. Je tu jen Fitzhughův milenec a jeho kolegyně, a ani na jednoho nic nemáme. A navíc jsou to pitomci." Pokrčila rameny. „Když se někdo zabije sám, není to vražda, ale já cítím, že tohle vražda je." Znechuceně vydechla. „Jestli mám tímhle přesvědčit Whitneyho, vyletím z jeho kanclu jako namydlený blesk."

„Věř svému instinktu. Na mě Whitney působí dojmem člověka dost chytrého na to, aby ti důvěřoval."

„To brzy uvidíme."

„Jestli tě zavřou, miláčku, počkám na tebe."

„Hahaha."

„Summerset říkal, žes tu měla včera návštěvu,“ prohodil Roarke, když Eva vstala.

„Jo, sakra, já zapomněla.“ Hodila župan na zem a nahá se začala hrabat ve skříni. Ten pohled si Roarke nikdy nenechal ujít. Našla modrou bavlněnou košili a vsoukala se do ní. „Měla jsem tu pár chlapečků. Jenom takové malé orgie po práci.“

„Doufám, že jste to nahrávali?“

Uchechtla se a našla džíny, pak si vzpomněla, že musí k soudu a vyměnila je za kalhoty šité na míru. „Byl tu Leonardo s Jessem. Něco chtěli. Od tebe.“

Roarke se díval, jak si Eva natahuje kalhoty. Teprve když už je měla na sobě, uvědomila si, že si pod ně nevzala spodní prádlo, a vytáhla zásuvku prádelníku.

„Ouvej, ouvej, bude to bolet?“ zapitvořil se.

„Nemyslím. A vlastně já jsem pro. Prý jestli bys nemohl pro Mavis uspořádat večírek. Že by se na něm předvedla. Ta její nahrávka už je hotová. Včera večer jsem se na to podívala a je to fakt dobré. Ten večírek by Mavis pomohl, chápeš, taková předpremiéra, než to dají do oběhu.

„No, tak jo. Možná by to šlo za týden nebo za dva. Podívám se do záznamníku.“

Napůl oblečená se k němu obrátila. „To jen tak, beze všeho?“

„A co? Žádný problém.“

Mírně našpulila rty. „Myslela jsem, že tě budu muset přemlouvat.“

V očích mu bleskly ohníčky. „Chtěla bys?“

Zatáhla zip u kalhot a zatvářila se neúčastně. „Tak to jsem ráda, že jsi pro. A protože jsi tak vstřícný, můžu ti říct i to ostatní.“

Dělal jakoby nic a nalil si ještě kávu, přitom mrkl na obrazovku se zemědělskými zprávami. Nedávno koupil malou farmu na vesmírné stanici Delta.

„A to je?“

„Víš, Jess složil jednu písničku.“ Podívala se na Roarkea. „Je to duet a je moc krásný. Tak jsme si říkali, kdyby se ten večírek uskutečnil… že bys to mohl dělat s Mavis.“

Zamžikal a úroda ho rázem přestala zajímat. „Dělat *co?*“

„No, zpívat. Vlastně to byl můj nápad," pokračovala. „Máš hezký hlas. Tedy ve sprše. Irská krev, to se pozná. Zmínila jsem se o tom, a Jess si myslí, že je to skvělý nápad."

Podařilo se mu zavřít ústa, ale nebylo to snadné. Pomalu zvedl ruku, aby vypnul monitor. „Evo."

„Opravdu, bylo by to báječné. Leonardo už ti vymyslel úžasný kostým."

„Kostým." Docela otřesený Roarke vstal. „Ty chceš, abych si oblékl nějaký kostým a zpíval s Mavis? Před lidmi?"

„Tolik by to pro ni znamenalo. Jen si představ, jak by se o tom psalo v tisku."

„V tisku." Dočista zbledl. „Kristepane, Evo!"

„Ta písnička je fakt sexy." Přikročila k němu a s nadějí se mu podívala do očí. „Mohlo by ji to vynést nahoru."

„Evo, já mám Mavis rád, opravdu. Ale nemyslím…"

„Ty jsi důležitý člověk." Její prsty putovaly po jeho hrudi. „Máš takový vliv. A jsi tak… nádherný."

Tohle už bylo trochu moc. Pozorně přivřel víčka a uviděl ohníčky šibalství v jejích očích. „Ty si ze mě děláš srandu."

Vybuchla smíchy. „A tys to spolkl i s navijákem! Ach, kdyby ses tak viděl." Smíchy se popadala za břicho a vyjekla, když ji zatáhal za ucho. „Možná bych tě byla i přesvědčila."

„To tedy ne." Dost nejistě se otočil a znovu sáhl po hrnku s kávou.

„A co když jo? Přistoupil bys na to, kdybych to dobře zahrála." Teď už se smáli oba. Eva se k němu přitulila. „Tolik tě miluju."

Docela oněměl a srdce mu zaplavilo nevýslovné štěstí. Užasle se obrátil a vzal ji do náruče.

„Cože?!"

Úsměv se jí vytratil z tváře. Roarke vypadal ohromeně a jeho oči byly temné a pronikavé. „Co je?" zeptala se nejistě.

„Tohles mi nikdy neřekla." Zabořil tvář do jejích vlasů. „Nikdy," opakoval.

Nemohla dělat nic, jen zůstat tak a nechat se unášet jeho láskou. *Odkud se to vzalo?* ptala se sama sebe. „Ale ano. Určitě už jsem ti to někdy řekla," odporovala.

„Ale ne takhle.“ Netušil, jak moc potřebuje, aby to říkala právě tak. „Tak zničehonic. Tak bez rozmýšlení.“

Chtěla to popřít, ale pak zavřela ústa. Byla to pravda. „Promiň. Je to pro mě těžké. Opravdu tě miluju,“ řekla klidně. „Skoro se toho bojím, protože ty jsi první. A jediný.“ Mlčky ji objímal, dokud si nebyl jist, že je schopen promluvit. Podíval se jí do očí. „Změnilas můj život. *Stala ses* mým životem.“ Dlouze ji políbil. „A já tě potřebuju.“ Ovinula mu paže kolem krku a zašeptala: „Dokaž mi to. Teď hned.“

Kapitola jedenáctá

Pobrukujíc si nějakou písničku vyrazila Eva do práce. Cítila se silná a odpočatá. Když motor naskočil hned na první pokus, brala to jako příznivé znamení osudu. Dokonce i klimatizace se ustálila na příjemných dvaadvaceti stupních.

Cítila se připravena stanout před šéfem a přesvědčit ho, že tenhle případ nehodlá pustit z ruky.

Pak se dostala do zácpy na křižovatce Páté a Sedmačtyřicáté a beznadějně uvízla. Semafory nefungovaly, vzdušné dopravní prostředky kroužily jako supi a nikdo ani za mák nedbal na předpisy proti znečištění a hluku. Ulicí se rozléhalo troubení klaksonů a křik láteřících řidičů. Jakmile zastavila, teplota v kabině vyletěla na pětatřicet stupňů.

Eva vyskočila z auta a připojila se do vřavy na ulici. Pouliční obchodníci se svými pojízdnými krámky využili příležitosti, kličkovali hustým davem a pakovali si kapsy prodejem ovocných zmrzlin a kávy. Jenže Eva neměla chuť vytahovat odznak a připomínat jim, že při prodeji nesmějí vstupovat do vozovky. Místo toho jednoho obchodníčka polapila a koupila si plechovku pepsicoly. Pak se ho zeptala, co se tu k čertu děje.

„To ti blázniví ekologický aktivisti. Jednoduchost, svoboda a tak dál, vždyť to znáte.“ Hodil její kredity do přihrádky a očima už hledal nové zákazníky. „Protestujou proti nadměrný spotřebě. Jsou jich tam stovky, táhnou se po Páté jako procesí a zpívaj. Nechcete k tomu koláč? Jsou čerstvý.“

„Ne.“

„Asi si tu chvilku počkáte,“ varoval ji a vyskočil na vozík, aby prokličkoval mezi stojícími vozy.

„Běž do háje.“ Eva se rozhlédla kolem. Silnice byla ze všech stran zablokovaná rozezlenými řidiči, kteří se chtěli dostat do práce. V uších jí zvonilo a z jejího vozu sálal žár jako z pece.

Zalezla do auta a zabouchla za sebou dveře. Párkrát praštila pěstí do ovládacího panelu, čímž nakonec dosáhla toho, že teplota klesla na snesitelných sedmadvacet stupňů. Po obloze se sunula turistická vzducholoď plná čumilů.

Bez valné víry ve schopnosti svého vozidla Eva přeřadila na vertikální pohon a zapnula policejní sirénu. Houkání zcela zaniklo v kakofonii hluku. Nějak se jí podařilo dostat vůz do vzduchu. Auto jen o centimetr minulo střechu vozu před ní, ale přece jen se s chrchláním a škytáním dalo do jakéhos takéhos letu.

„Na další zastávce tě hodím do recyklovače, přísahám,“ zavrčela a sevřela videotelefon v dlani. „Peabodyová, co se to tam sakra děje?“

„Madam.“ Peabodyová se zdvořilým výrazem strojeně oznámila: „Myslím, že jste se dostala do dopravní zácpy, kterou způsobily protesty na Páté.“

„Žádná demonstrace nebyla hlášena. Vím zatraceně dobře, že to na vývěskách nebylo. Nemůžou demonstrovat bez povolení.“

„Oni neuznávají žádná povolení, madam.“ Když Eva jen zafuněla, odkašlala si. „Myslím, že byste to měla zkusit na východ, na Sedmé to snad bude lepší. Je tam hustý provoz, ale je průjezdná. Kdybyste zkusila palubní monitor…“

„Jo, to by musel ten krám fungovat. Zavolejte údržbu a řekněte jim, že jsou kreténi. Pak se spojte se šéfem a vysvětlete mu, že se možná o pár minut zpozdím.“ Během řeči zápolila s vozem, který měl tendenci stále klesat, a hrozilo, že se zřítí na hlavy zděšeně vzhlížejících chodců. „Jestli na někoho nesletím, budu tam za dvacet minut.“

Jen taktak se vyhnula okraji reklamního hologramu, propagujícího radosti cestování soukromou leteckou dopravou. Když dosedla na Sedmou, zavadila o obrubník.

Ještě než si s úlevou vydechla, v telefonu to zachrčelo.

„Všem jednotkám, všem jednotkám. Jedna dvě jedna sedm, střecha budovy Tattleru, Sedmá a Dvaačtyřicátá. Ozvěte se. Žena neznámé totožnosti, pravděpodobně ozbrojena.“

Jedna dvě jedna sedm, uvažovala Eva. Někdo chce spáchat sebevraždu. Co to má sakra znamenat? „Slyším. Tady poručík Dallasová. Za pět minut jsem na místě.“

Siréna se rozječela naplno a vůz se znovu vznesl do vzduchu.

Budova, v níž sídlila redakce nejpopulárnějšího bulvárního plátku, ještě zářila novotou. Původní zástavba byla stržena ve třicátých letech v rámci programu zkrášlování města, jak se eufemisticky nazývalo masové ničení newyorských domů a infrastruktury.

Budova Tattleru se vypínala do výše jako stříbrná střela. Její stěny ovíjely jako stužky ochozy s terasami a restauracemi visícími nad propastí.

Evě se podařilo zaparkovat teprve na druhý pokus. Popadla kufřík a razila si cestu davem shromážděným na chodníku. Blýskla odznakem hlídce před očima. Policistovu tvář zaplavila úleva.

„Díky Bohu. Je tam nahoře. Nikdo k ní nemůže, má slzný plyn. Gill to schytal do očí, když se jí snažil strhnout zpátky.“

„Kdo je to?“ vyptávala se Eva, zatímco běželi k vnitřním výtahům.

„Cerise Devaneová. Patří jí to tady.“

„Devaneová?“ Eva ji trochu znala. Cerise Devaneová, majitelka listu *Tattler Enterprises,* patřila k privilegovaným a vlivným osobám, které se pohybovaly v Roarkeových kruzích. „Cerise Devaneová je na střeše a chce skočit dolů? O co jí jde? Chce zvýšit náklad?“

„Mně se zdá, že to myslí vážně.“ Strážník nafoukl tváře. „A taky je úplně nahá. To je všechno, co vím,“ prohlásil, když výtah vystřelil nahoru. „Volal nám její asistent, Frank Rabbit. Od něho se dozvíte víc – tedy jestli je při vědomí. Když zjistil, že se vyšplhala na římsu, úplně se složil.“

„Volali jste psychiatra?“

„Někdo ho volal. Nahoře už je místní cvokař. Specialista na sebevraždy je na cestě. Taky požárníci a letecká záchranná služba. Všechno se zdrželo. Na Páté je problém s dopravou.“

„O tom mi vykládejte.“

Dveře výtahu se otevřely a Eva vstoupila na střechu. Ovanul ji svěží vítr, který jako by nemohl najít cestu mezi zdmi, aby se snesl dolů do ulic. Krátce se rozhlédla.

Ceriseina kancelář vybudovaná, či přesněji řečeno zabudovaná ve střeše měla tvar skleněného jehlanu a v okruhu tři sta šedesáti stupňů umožňovala výhled na celé město a jeho obyvatele, které Cerise tak ráda propírala ve svém plátku.

Skleněnou stěnou Eva viděla zařízení celé kanceláře. Na pohovce ve tvaru U ležel nějaký muž s obkladem na hlavě.

„Jestli je tohle Rabbit, řekněte mu, ať se sebere a přijde za mnou. A všichni, co tu nemají co dělat, ať vypadnou. A dostaňte ty lidi z ulice. Jestli ta ženská přece jen skočí, nemusí při tom rozmašírovat ještě chodce."

„Na to nemám dostatečnou pravomoc," namítl strážník.

„Pošlete mi sem toho Rabbita," zopakovala Eva a zavolala na centrálu. „Peabodyová, mám problém."

„Slyšela jsem. Co potřebujete?"

„Přijeďte sem a pošlete sem taky jednotku, aby vytlačila zvědavce z ulice. Zjistěte, co se dá o Cerise Devaneové. Snad by se Feeney mohl dostat na její videolinku – ať zajistí všechny hovory za posledních čtyřiadvacet hodin. Hoďte sebou."

„Rozumím," potvrdila Peabodyová a ukončila přenos.

Eva se obrátila se a uviděla strážníka vlekoucího takřka bezvládného mladíka. Firemní vázanka pana Rabbita byla uvolněná, pečlivě zastřižené vlasy rozcuchané a spečené. Pečlivě udržované ruce se mu třásly.

„Řekněte mi přesně, co se stalo," vyštěkla Eva. „Stručně a jasně. Až s vámi skončím, můžete se zhroutit."

„Ona prostě… prostě vyšla ven z kanceláře," zasípěl přeskakujícím hlasem. Bezvládně se opíral o strážníkovo rámě. „Tvářila se tak, tak šťastně. Skoro tančila. Pak… se svlékla. Sundala si šaty."

Eva povytáhla jedno obočí. Zdálo se, že Rabbita šokuje náhlý záchvat exhibicionismu jeho šéfky víc než možnost, že zemře. „Co ji k tomu přimělo?"

„Nevím, přísahám, že nevím. Řekla mi, že mám přijít do práce brzo, asi v osm. Měla problémy s nějakou žalobou. Nás pořád někdo žaluje.

Kouřila, pila kafe, procházela se po kanceláři. Pak řekla, že si jde ven na pár minut odpočinout.“

Odmlčel se a rukama si zakryl tvář. „Za čtvrt hodiny vyšla ven, usmívala se a byla… nahá. Byl jsem z toho úplně vedle, tak jsem tam zůstal sedět. Prostě jsem jen tak seděl.“ Zaskřípal zuby. „Ještě nikdy jsem ji neviděl ani bez bot.“

„To, že je nahá, není ten největší problém,“ zdůraznila Eva. „Mluvila s vámi, říkala něco?“

„No, víte, já byl jako omráčený. Něco jsem řekl, něco jako: ‚Paní Devaneová, copak to děláte? Není vám nic?‘ a ona se jen zasmála. Řekla, že je všechno v naprostém pořádku. Že to právě zjistila a že všechno je báječné. A že si půjde na chvilku sednout na římsu a pak skočí dolů. Myslel jsem, že si dělá legraci, byl jsem nervózní, a tak jsem se tomu zasmál.“

V očích se mu objevil děs. „Smál jsem se, ale pak jsem viděl, že jde na kraj střechy. Panebože. Naklonila se přes zábradlí. Myslel jsem, že chce skočit, a vyběhl jsem ven. Ona tam seděla na římse, houpala nohama a něco si zpívala. Prosil jsem ji, aby se vrátila, než ztratí rovnováhu. Ona se ale jenom zasmála, postříkala mě sprejem a řekla, že rovnováhu právě našla a abych byl hodný hoch a šel pryč.“

„Měla nějaké hovory?“

„Ne.“ Nakrabatil ústa. „Každý by šel přes mou jednotku. Bože! Ona určitě skočí dolů! Viděl jsem, jak se naklání, málem spadla. Říkala, že to bude hezký výlet. Ona určitě skočí!“

„To ještě uvidíme. Nikam nechoďte.“ Eva se k němu obrátila zády.

Firemní psycholog se nedal přehlédnout. Byl oblečený do bílého pláště po kolena, zpod něhož vykukovaly černé trubkovité kalhoty. Šedé vlasy měl stažené do úhledného culíku. Právě se nakláněl přes okraj střechy a celým svým postojem dával najevo starostlivou péči.

Eva vykročila k němu a hned zaláteřila, když uslyšela víření vznášedel, a pak znovu proklela média, když uviděla první vzdušnou dodávku. Kanál 75, přirozeně. Nadine Furstová musí být vždycky u všeho první.

Psycholog se napřímil a uhladil si před kamerami plášť. Eva k němu okamžitě pojala odpor. „Doktore?“ Ukázala mu odznak a

zaznamenala neskrývané vzrušení v jeho očích. Napadlo ji jediné: Taková firma jako Tattler si mohla dovolit něco lepšího.

„Poručíku, myslím, že jsem u subjektu dosáhl jistého pokroku."

„Je pořád ještě na římse, nemýlím-li se?" pronesla Eva důrazně a protáhla se kolem něho, aby se mohla naklonit přes zábradlí. „Cerise?"

„Á, další společnost?"

Hezká, útlá Cerise, s pletí růžovou jako poupátko, vesele pohupovala nohama. Jindy pečlivě učesané vlasy, černé jako uhel, nyní vlály ve větru. Obrátila k Evě vychytralou liščí tvář s bystrýma zelenýma očima. Jenomže teď byly ty oči rozostřené a zasněné.

„Jé hele, ty jseš Eva, že jo? Eva Dallasová, naše nevěstinka. Ta svatba se vám vydařila, mimochodem. Událost roku. Vyneslo nám to tisíce."

„To jste rádi, ne?"

„Víš, pátrala jsem všude možně, abych zjistila váš líbánkový itinerář. Řeknu ti, takhle dokonale odstřihnout všechna média dokáže jedině Roarke." Žertovně pohrozila Evě prstem. Půvabná ňadra se jí přitom zhoupla. „Mohla ses o své zážitky podělit, ty tajnůstkářko. Lidi umírali zvědavostí."

Zahihňala se tomu a málem ztratila rovnováhu. „Všichni umíráme zvědavostí. Jejda! Ještě ne. Ještě si užijeme spoustu srandy." Narovnala se a zamávala leteckým dodávkám. „Já vlastně média nesnáším. Ani nevím proč. Všechny vás miluju!" vykřikla a rozhodila rukama.

„To je fajn, Cerise. Nechcete na chvilku sem za mnou? Vyprávěla bych vám o té svatební cestě. Poskytnu vám exkluzivní podrobnosti."

Cerise se líně usmála. „Hm, hm." Nevzrušeně se zasmála a zavrtěla hlavou. „A proč nejdeš ty za mnou? Tak honem, poběž."

„Paní Devaneová," ozval se psycholog, „každý z nás se někdy ocitne v zoufalé situaci. Já vás chápu. Cítím s vámi. Vím, že máte bolest."

„Strč si ty kecy za klobouk." Cerise mávla rukou, aby ho odehnala. „Teď si povídám s Evičkou. Pojď za mnou, Evi. Ale ne moc blízko." Zatřepala sprejem a zachechtala se. „Přidej se k nám."

„Poručíku, to bych vám neradil."

„Držte klapačku a počkejte na mou pomocnici,“ odsekla Eva a přehodila nohu přes železné zábradlí.

Vítr nebyl moc příjemný, když se nakláněla ve výši sedmdesátého podlaží a šinula se dál po římse široké sotva půl metru. Vítr se tu točil všemi směry a k tomu se ještě přidávaly závany vzduchu od leteckých dodávek. Šaty se jí pod náporem větru lepily k tělu. Uklidnila bušící srdce a přitiskla se zády k budově.

„Je to nádherné,“ vydechla Cerise. „Já mám takovou chuť na víno, ty ne? Ne, pořádnou flašku šampaňského. Teď by sedl Roarkeův ročník čtyřicet sedm.“

„Jo, myslím, že nějakou zásobu doma máme. Jednu si můžeme otevřít.“

Cerise se zasmála, obrátila hlavu a znovu se zeširoka usmála. A byl to stejný úsměv, uvědomila si Eva s bušícím srdcem, jaký viděla ve tváři jistého mladého muže, houpajícího se na amatérsky zhotovené oprátce. „Jsem přímo opilá štěstím.“

„Když jste tak šťastná, proč sedíte nahá na římse a uvažujete o posledním skoku?“

„Právě to mě činí šťastnou. Jak to, že to nechápeš?“ Cerise zvedla tvář k obloze a zavřela oči. Eva se odvážila přisunout o pár palců blíž. „Jak to, že to nikdo nechápe? Je to tak nádherné. Tak vzrušující. Prostě absolutní!“

„Cerise, pojďte z té římsy. Končíme.“

„Kdepak.“ Cerise opět otevřela oči a upřela na Evu skelný pohled. „Právě to začíná, copak to nevidíš? Ach, byli jsme všichni tak slepí.“

„Ať už se stalo cokoli, dá se to napravit. Určitě.“ Eva opatrně položila ruku Cerise na rameno. Ne moc pevně, nechtěla riskovat. „Hlavní je přežít. Člověk může leccos změnit, zlepšit, ale na to musí zůstat naživu.“

„A víš, co to dá práce? A k čemu to vlastně je, když stačí jen čekat? Je mi fajn. Nech mě být.“ Cerise se zachechtala a namířila sprej s plynem Evě do obličeje. „Nekaž mi to. Je mi tak báječně.“

„Máte přece přátele, bojí se o vás. Máte rodinu, která vás miluje.“ Eva se snažila upamatovat se, jestli má Cerise dítě, partnera, rodiče. „Ublížíte jim, když to uděláte.“

„Jen do chvíle, než to pochopí. Přijde čas, kdy pochopí všichni. Všechno bude lepší. Nádherné.“ Zasněně se podívala Evě do očí a na tváři se jí rozzářil úsměv. „Pojď se mnou.“ Popadla Evu za ruku a sevřela ji. „Bude to úchvatné. Stačí jeden krok.“

Eva cítila, jak jí po zádech stékají pramínky potu. Ceriseina ruka byla jako svěrák a její vlastní touha osvobodit se mohla být osudná pro obě. S vynaložením veškerého úsilí se ovládla, neodporovala, nevšímala si náporů větru ani hučení leteckých dodávek, které zaznamenávaly každý jejich pohyb. „Já nechci umřít, Cerise,“ řekla klidně. „A ani vy. Sebevražda je pro zbabělce.“

„Ne, ta je pro průzkumníky. Ale jak chceš.“ Cerise poplácala Evu po ruce, pustila ji a řezavě se zasmála. „Ach Bože, já jsem tak šťastná!“ vykřikla, rozhodila ruce a naklonila se do prázdna.

Eva instinktivně mávla do vzduchu. Málem opustila svůj nejistý hřad a její prsty jen zavadily o Cerisein útlý bok. Vrhla se zpět a odkulila se k zábradlí, bojujíc s větrem a s propastí, která ji táhla dolů. Zemská přitažlivost zapracovala rychle a nelítostně. Eva zírala dolů na šílený smějící se obličej, až se z něho stala jen rozmazaná skvrna.

„Ježíšikriste.“ Omámeně se vytáhla do sedu, opřela si hlavu dozadu a zavřela oči. K jejím uším dorazily výkřiky a volání a do tváří ji udeřily nápory vzduchu z leteckých zpravodajských vozů.

„Poručíku.“

Nějaký hlas jí bzučel v uších jako ovád. Eva třepla hlavou.

Peabodyová upírala zrak do propasti a bojovala s nevolností. Viděla Evu, jak se tiskne k římse bílá jako stěna, a věděla, že jediný neopatrný pohyb ji může poslat za ženou, kterou se snažila zachránit. Zhluboka se nadechla a nasadila profesionální nesmlouvavý tón.

„Poručíku Dallasová, musíte zpátky. Potřebuji váš rekordér, abych mohla provést hlášení.“

„Slyším,“ řekla Eva zemdleně. S pohledem upřeným přímo před sebe se chytila okraje střechy za sebou. Ucítila, jak jí někdo podal ruku, a postavila se. Obrátila se. Před sebou měla tvář Peabodyová s očima zarudlýma strachem. „Když jsem naposledy uvažovala o tom, že skočím z okna, bylo mi osm.“ I když se jí trochu třásly nohy, vyšvihla se na střechu. „Takhle bych nechtěla skončit.“

„Ježíšmarjá, Dallasová.“ Peabodyová se na chvilku zapomněla a bouřlivě Evu objala. „Vyděsila jste mě k smrti. Už jsem myslela, že vás strhne s sebou.“

„To já taky. Ale nestalo se. Vzchopte se, Peabodyová. Tisk si dneska přijde na své.“

„Promiňte.“ Peabodyová se stáhla a trochu se začervenala. „Omlouvám se.“

„To nic.“ Eva vyhledala zrakem psychologa. Našla ho u zábradlí střechy, jak s jednou rukou položenou na srdci zaujímá postoj pro kamery. „To je ale kretén,“ zamumlala a vrazila ruce do kapes. Chvilku, potřebuje jen chvilku, aby se dala do pořádku. „Nemohla jsem ji zadržet, Peabodyová. Nedokázala jsem najít ten správný vypínač.“

„Někdy třeba žádný neexistuje.“

„Je tu ale někdo, kdo ho zapnul,“ řekla Eva klidně. „A kdo by ho vypnout dokázal.“

„Je mi to líto. Vy jste ji znala?“

„Moc ne. Byla z lidí, které v životě minete.“ Pustila to z hlavy. Musí na to přestat myslet. Smrt, ať k ní dojde jakkoli, vždycky vyvolává pocit viny. „Zjistíme, co se tu dá ještě udělat. Sehnala jste Feeneyho?“

„Ano. V oddělení elektronické detekce se dostali do jejího vidoetelefonu. Prý se toho ujme osobně. Data o subjektu už mám uložena, ale zatím jsem neměla kdy se na ně podívat.“

Vykročily směrem ke kanceláři. Skrze skleněnou stěnu viděly Rabbita sedícího s hlavou skloněnou mezi koleny. „Udělejte pro mě něco, Peabodyová. Předejte toho prďolu strážníkovi, aby provedl předběžný výslech. Nemám chuť se s ním bavit. A ať zabezpečí kancelář. Třeba zjistíme, co tam sakra dělala.“

Peabodyová odhodlaně vpochodovala do kanceláře, donutila Rabbita vstát a za doprovodu uniformovaného strážníka opustit kancelář. Pak rázně nechala místnost vyklidit a zapečetila vchod. „Je to vaše, madam.“

„Neříkala jsem vám, že mi nemáte říkat madam?“

„Ano, madam,“ usmála se Peabodyová s nadějí, že to Evě trochu pozvedne náladu.

„Někdo si chce zase šplhnout,“ nafoukla Eva tváře. „Zapněte rekordér, Peabodyová.“

„Provedeno.“

„Takže, do kanceláře přišla brzy, byla podrážděná. Rabbit říká, že byla rozčilená kvůli nějaké žalobě. Zjistěte, o co šlo.“ Zatímco hovořila, procházela se Eva po místnosti a všímala si detailů. Sošky, většinou mytologické figurky z bronzu. Sytě modrý koberec ladící s barvou oblohy, psací stůl z narůžovělého materiálu s deskou lesklou jako zrcadlo. Moderní, elegantní zařízení v převládajících pastelových tónech. K tomu kytice exotických květin v obrovské měděné váze a dvojice stromků zasazených v květináčích.

Přikročila k počítači, vytáhla z kufříku univerzální průkaz a nechala si vyvolat poslední zprávy.

POSLEDNÍ ÚDAJ, 8.10, VYVOLÁNÍ SOUBORU
ČÍSLO 3732L, CUSTLER V TATTLER ENTERPRISES.

„To bude ta žaloba, co ji tak rozčílila,“ usoudila Eva. „To souhlasí s tím, co řekl Rabbit.“ Uviděla mramorový popelník plný nedopalků. Vytáhla pinzetu, jeden nedopalek zvedla a zblízka si ho prohlížela. „Karibský tabák. Vláknitý filtr. Luxusní značka. Dejte to do sáčku.“

„Myslíte, že by v tom mohlo být nějaké svinstvo?“

„Ona v sobě nějaké svinstvo měla. Tak divné oči jsem ještě neviděla.“ Na ty Eva nikdy nezapomene. „Doufejme, že tam zůstalo dost, aby se dala provést expertiza. Odeberte také vzorek kávové sedliny.“

Nemyslela si však, že to, co hledá, najde v tabáku nebo v kávě. U těch ostatních sebevražd se taky nic nenašlo.

„Měla divné oči,“ opakovala Eva. „A divně se smála. Ten úsměv už jsem ale viděla. Už několikrát.“

Peabodyová vkládala důkazní předměty do sáčků, ale po těch slovech zvedla oči. „Myslíte, že to má spojitost s těmi předešlými sebevraždami?“

„Já myslím, že Cerise Devaneová byla úspěšná, ambiciózní žena. Musíme provést řádné šetření, ale vsadila bych se, že žádný motiv k

sebevraždě nenajdeme. Poslala Rabbita ven," diktovala Eva a přecházela sem a tam. Podrážděna neustálým hlukem vzhlédla vzhůru a zamračila se na leteckou dodávku, stále se vznášející na místě. „Koukněte se, jestli tu nejsou nějaké žaluzie. Už mě to unavuje."

„S radostí." Peabodyová vysunula ovládací panel. „Mám dojem, že jsem tam zahlédla Nadine Furstovou. Vykláněla se, div že nevypadla. Ještě že měla ochranný pás. Mohla skončit jako hrdinka své vlastní nové zprávy."

„Alespoň jí to bude dobře psát," broukla Eva napůl k sobě a spokojeně přikývla, když se spustily žaluzie a zakryly průhledné stěny. „Dobře. Světlo," přikázala a v místnosti se znovu rozjasnilo. „Chtěla si odpočinout, oddechnout si před nadcházejícím dnem."

Eva se chvilku hrabala v chladničce; našla tam pár limonád, ovoce, víno. Jedna z vinných láhví byla otevřená a znovu zazátkovaná, ale nikde nebyla sklenice, podle níž by se dalo poznat, zda začala pít už tak brzy ráno. Ale pár loků by na to, v jakém byla Cerise stavu, určitě nemohlo mít vliv, uvažovala Eva.

V přilehlé koupelně, kde byla i vířivka a sauna, našla poličku plnou uklidňujících i povzbuzujících léků. „Věřila v pomoc chemie, naše Cerise," poznamenala. „Vezměte to na testy."

„Páni, ona tu má hotovou lékárnu."

„Co asi dělá, když odpočívá?" Eva vkročila do vedlejší místnosti. Byl to obýváček kompletně vybavený zábavnou technikou, s lůžkem na spaní a služebním androidem.

Na stolku uviděla úhledně složený zelený kostýmek a pod ním na podlaze střevíce odpovídající barvy. Ve skleněné misce ležely šperky – těžký zlatý řetěz, náušnice složitého tvaru a tenoučké náramkové hodinky.

„Tady se svlékla. Proč? Z jakého důvodu?"

„Někteří lidé si líp odpočinou, když je nic netísní," řekla Peabodyová a začervenala se, když na ni Eva vrhla podezíravý pohled. „Jsem slyšela…" zahučela.

„Aha. Možná. Ale k ní se to nehodí. Tuhle ženskou přece jen tak něco nevyvedlo z míry. Její asistent mi řekl, že ji nikdy neviděl dokonce ani bez bot, a najednou je z ní nudistka. To mi nehraje."

Zrak jí padl na virtuální brýle na opěrce křesla. „Možná se vydala na malý výlet," zamumlala. „Byla rozčilená, třeba se chtěla trochu uklidnit. Takže přišla sem, natáhla se do křesla, něco si naprogramovala a vydala se na malou projížďku."

Eva si sedla a zvedla brýle. *Brýle,* dumala. Fitzhugh a Mathias je před smrtí také použili. „Podívám se, kam se vydala a kdy to bylo. Jo, kdyby mě snad potom napadlo se zasebevraždit, nebo kdybych se třeba chtěla uvolnit a zbavit se tísnivého oblečení, máte povolení mě knokautovat."

„Bez váhání, madam."

Eva nadzvedla jedno obočí. „Ale ne abyste se v tom vyžívala."

„Udělala bych to jen s největším přemáháním," slíbila Peabodyová a svatouškovsky sepjala ruce.

Eva se zasmála a nasadila si brýle. „Přehrát poslední program," vydala příkaz. „Vida, trefa do černého. Spustila to v 8.17 dnes ráno."

„Poručíku, jestli je to fakt ono, pak byste to radši neměla zkoušet na sobě. Můžeme to vzít s sebou a vyzkoušet to za kontrolovatelných podmínek."

„Vy jste moje kontrola, Peabodyová. Kdybych vypadala tak moc šťastně, že bych chtěla ukrátit svůj život, máte povolení mě praštit. Spustit," rozkázala Eva a usadila se v křesle. „Páni," hvízdla, když uviděla, jak k ní kráčejí dva mladíci. Na sobě měli jen pruhy černé lesklé kůže pobité stříbrnými hřeby a jejich svalnatá, vzrušená těla se leskla olejem.

Nacházela se nyní v bílé místnosti se širokým lůžkem, pod nahým tělem cítila saténová prostěradla a světlo svíček na křišťálovém lustru vysoko u stropu tlumila lehounká látka nad hlavou.

Duněla tu hudba, temná a pohanská. Eva se opírala o horu péřových polštářů, a když se chtěla posunout, jeden z těch mladých bohů ji obkročil.

„Počkat, počkat, hochu…"

„Vaše přání je mi rozkazem, paní," pronesl polohlasem a natíral jí prsy vonným olejem.

To jsou mi nápady, pomyslela si Eva a bezděčně se zachvěla rozkoší, rozlévající se jí v podbřišku. Cítila, jak jí mladý krasavec roztírá olej po břiše, po stehnech a dál až k palcům u nohou.

Chápala, že taková situace může přimět ženu, aby se svlékla a usmívala se, ale nechápala, jak by ji mohla dohnat k sebevraždě.

Nenech se strhnout, poručila si a snažila se myslet na něco jiného. Přemýšlela o zprávě, kterou má podat inspektorovi. O nevysvětlitelných stínech na mozku.

Cítila, jak mladý muž jemně sevřel zuby její bradavku, doteky vlhkého jazyka. Prohnula se rozkoší a ruka, kterou vztáhla na protest, sklouzla po napjatém rameni, kluzkém od oleje.

Druhý mládenec pak poklekl a s ústy v jejím klíně se dal do díla.

Explodovala dřív, než stačila program přerušit. Pocítila přímo gejzír úlevy. Prudce dýchajíc si strhla brýle a spatřila Peabodyovou, jak na ni s otevřenou pusou zírá.

„Tak tohle nebyla idylická procházka po pláži," vypravila ze sebe Eva.

„Všimla jsem si. Co to vlastně bylo?"

„Pár polonahých mládenců a velká saténová postel." Eva si odfoukla a odložila brýle. „Kdo by to byl řekl, že se odreagovávala sexuálními fantaziemi?"

„Ehm, poručíku. Madam. Jako vaše pomocnice jsem přesvědčena, že je mou povinností tu jednotku vyzkoušet. Kvůli kontrole."

Eva se ušklíbla. „Peabodyová, nemohu dopustit, abyste riskovala."

„Jsem policistka, madam. Riziko je můj život."

Eva vstala a zvedla brýle. Peabodyová zasvítily oči. „Zabalte to, strážníku."

Peabodyová poraženecky vhodila brýle do plastikového sáčku. „Kruci. Byli aspoň hezcí?"

„Peabodyová, byli to mladí bohové." Eva zamířila zpátky do kanceláře, aby se tu ještě porozhlédla. „Nechám zavolat techniky, ale myslím, že nic nenajdou. Váš disk s informacemi si vezmu na centrálu, zkusím najít příbuzné – ačkoli média už se o to jistě postarala."

Uchopila svůj kufřík. „Necítím se vůbec na sebevraždu."

„To se mi ulevilo."

Eva se zachmuřeně zahleděla na brýle v plastikovém sáčku. „Jak dlouho jsem tam byla? Pět minut?"

„Skoro dvacet.“ Peabodyová se kysele usmála. „Když si to s někým rozdáváte, čas ubíhá rychle.“

„S nikým jsem si nic nerozdávala.“ Hryzlo ji svědomí. „Kdyby v tom programu něco bylo, poznala bych to. Zdá se, že jsme ve slepé uličce. Ale i tak nechte provést analýzu.“

„Provedu.“

„Počkejte na Feeneyho. Možná najde něco zajímavého na jejích záznamech z videotelefonu. Jdu teď na kobereček k šéfovi. Až tady skončíte, odvezte důkazní materiál do laboratoře a pak se hlaste u mě v kanceláři.“ Eva vykročila ke dveřím, ale ještě se ohlédla přes rameno. „A Peabodyová, ne abyste si hrála s předměty doličnými.“

„Všechno musí zkazit,“ zamumlala Peabodyová, jakmile se Eva ocitla z doslechu.

Kapitola dvanáctá

Inspektor Whitney seděl za masivním, uklizeným psacím stolem a naslouchal. Ocenil skutečnost, že jeho podřízená podala jasnou a stručnou zprávu, a kvitoval s povděkem, že dokázala bez mrknutí vypustit určité detaily.

Správný policista musí zůstat chladný i v žáru ohně. Eva Dallasová, uvědomil si s radostí, je jako led.

„Vy jste nechala analyzovat údaje o Fitzhughově pitvě mimo oddělení.“

„Ano, pane.“ Ani nemrkla. „Analýza si žádala složitější zařízení, než jaké má naše policejní centrála k dispozici.“

„A vy k tomuto složitějšímu zařízení máte přístup.“

„Byla jsem schopna si ho zajistit.“

„A provedla jste tu analýzu?“ zeptal se s povytaženým obočím. „Počítače, myslím, nejsou zrovna vaše silná stránka.“

„Pracuji na tom, abych se zdokonalila, inspektore.“

Upřímně o tom pochyboval. „Kromě toho jste získala přístup k záznamům ve středisku vládní bezpečnosti a zmocnila se zde tajných dokumentů.“

„To je pravda. Nemíním prozrazovat svůj zdroj.“

„Váš zdroj?“ opakoval Whitney. „Chcete říct, že tam máte svého špicla?“

„Špiclové jsou všude, pane,“ pravila Eva chladně.

„Mohla byste se také ocitnout před vyšetřovací komisí ve Východním Washingtonu.“

Evě se zhoupl žaludek, ale její hlas zůstal pevný. „Jsem na to připravena.“

„To raději buďte.“ Whitney se opřel lokty o stůl, propletl prsty a ukazováčky si podepřel bradu. „Ten případ na *Olympu.* Tam jste také získala určité údaje. Není to trochu mimo vaši jurisdikci, poručíku?“

„Byla jsem právě při tom, když k incidentu došlo, a svá zjištění jsem oznámila meziplanetárním úřadům.“

„Které se pak té záležitosti ujaly,“ dodal Whitney.

„Jsem oprávněna požadovat informace, pokud jiný případ souvisí s mým, inspektore.“

„To teprve musíte prokázat.“

„Tyto informace nutně potřebuji právě proto, abych toto spojení prokázat mohla.“

„To by platilo, kdyby šlo o vraždu, Dallasová.“

„Jsem přesvědčena, že jde o čtyři vraždy, včetně Cerise Devaneové.“

„Dallasová, právě jsem zhlédl záznam toho incidentu. Viděl jsem policistku a jistou osobu na římse, policistka se snažila tu osobu přemluvit, ale ona se rozhodla skočit. Nikdo ji nestrčil, nikdo ji nenutil, nikdo ji žádným způsobem neohrožoval.“

„Z profesionálního hlediska si přesto myslím, že k tomu donucena byla.“

„Jak?“

„Nevím.“ Eva dala poprvé najevo netrpělivost. „Ale jsem si jista, *naprosto jista*, že kdybych měla dost velký kus jejího mozku, až ho seškrábou z chodníku, našla bych tam stejnou spáleninu, jako měli ti předešlí. Vím to, inspektore. Jenom netuším, jak se tam dostala.“ Okamžik vyčkávala. „Nebo kdo ji tam dostal.“

Whitneymu zajiskřilo v očích. „Takže vy máte teorii, že někdo prostřednictvím implantátu v mozku ovlivňuje určité jednotlivce, aby spáchali sebevraždu?“

„Mezi mrtvými osobami nenacházím žádnou genetickou spojitost. Ani pokud jde o sociální skupinu, vzdělání nebo náboženství. Nevyrůstali ve stejném městě, nepili stejnou vodu, nenavštěvovali stejná zdravotní střediska. Ale všichni měli stejnou skvrnku v mozku. To není žádná náhoda, inspektore. Něco to způsobilo, a pokud to ty lidi přimělo, aby ukončili svůj život, pak je to vražda. A to je moje práce.“

„Kráčíte po tenkém ledě, Dallasová,“ řekl Whitney po chvilce. „Ti mrtví mají rodiny a příbuzní chtějí, aby byl případ uzavřen co nejdříve. Vaše další vyšetřování jen prodlužuje jejich zármutek.“

„To je mi líto.“

„Také to vzbuzuje zvědavost… na výšinách,“ dodal, a myslel tím nejvyššího šéfa policie.

„Jsem ochotna předložit svou zprávu řediteli Tibbleovi, nařídíte-li mi to.“ Ale doufala, že nebude muset. „Stojím si za svým zjištěním, inspektore. Nejsem žádný zelenáč, abych se honila za mrtvým případem.“

„I zkušení policisté někdy přestřelí, udělají chybu.“

„Tak ať.“ Zavrtěla hlavou dřív, než mohl cokoli namítnout. „Byla jsem na té střeše s ní, inspektore. Viděla jsem jí do obličeje, dívala jsem se jí do očí, když skočila. Já to vím.“

Whitney si složil ruce na okraji stolu. Velení byl vždycky boj s kompromisy. Měl další případy a potřeboval, aby na nich pracovala. Rozpočet byl nízký a stále se nedostávalo času a lidí. „Můžu vám dát týden, víc ne. Jestli do té doby nenajdete odpověď, musíte případ uzavřít.“

Vydechla. „A šéf?“

„Promluvím s ním sám. Buď s něčím přijdete, nebo se připravte na to, že budete muset od toho.“

„Díky, pane.“

„Odchod,“ zavelel Whitney, a když byla u dveří, ještě dodal. „Jo, Dallasová, jestli hodláte na případu pracovat mimo oficiální sféru, dávejte si pozor. A že nechám pozdravovat pana manžela.“

Lehce se zarděla. Vyhmátl její zdroj, a oba to věděli. Něco zamumlala a vypadla. Unaveně si prohrábla vlasy. Pak s kletbou na rtech vyrazila k nejbližší zastávce. Přijde pozdě k soudu.

Blížil se konec pracovní doby, když se vrátila do kanceláře a našla Peabodyovou za stolem, s šálkem kávy v ruce.

Eva se opřela o veřeje. „To je pohodička, co?“

Peabodyová sebou trhla a vylila trošku kávy. Odkašlala si. „Nevěděla jsem, kdy se vrátíte.“

„Aha. Něco je s vaším počítačem?“

„Ach, ne. Ne, madam. Myslela jsem, že bude rychlejší vložit nové údaje přímo do vašeho.“

„To je dobrá historka, Peabodyová, té se držte.“ Eva přistoupila k AutoChefovi a naprogramovala si také kávu. Tohle zboží od Roarkea, to bylo docela jiné kafe než utrejch, který se podával v celém domě. To také vysvětlovalo, proč se Peabodyová zabydlela u stolu své velitelky.

„Jaká nová data?“

„Kapitán Feeney vytáhl záznamy z videotelefonu Devaneové. Vypadá to, že tam žádná souvislost není, ale je to všechno tady. Máme její osobní záznamník se všemi schůzkami a údaje z její poslední zdravotní prohlídky.“

„Měla nějaké problémy?“

„Žádné. Byla kuřačka, registrovaná, brala pravidelně protirakovinné injekce. Nejevila žádné známky onemocnění, tělesného ani duševního. Byla dost ve stresu a přepracovaná, pomáhala si léky na uklidnění. Společenská, veselá žena. Její partner je v současné době mimo planetu. Máte tam také jméno nejbližšího příbuzného, syna z předchozího vztahu.“

„Jo, už jsem se s ním spojila. Dělá v kancelářích Tattleru v New Los Angeles. Už je na cestě sem.“ Eva sklonila hlavu k rameni. „Sedí se vám dobře, Peabodyová?“

„Ano, madam. Ach, promiňte.“ Rychle vstala a posadila se na vedlejší, ušmudlanou židli. „Jak to dopadlo u starýho?“

„Dal nám týden,“ odpověděla Eva stručně a sedla si na své místo. „Musíme z toho vytlouct, co se dá. Nějaké zprávy o Devaneové od doktorů?“

„Zatím nemám žádné.“

Eva se obrátila k videotelefonu. „Trochu je popoženeme.“

Domů se sotva dovlekla. Ani se nestihla naobědvat, a to bylo jen dobře, protože nakonec se ještě zastavila v márnici, podívat se, co zbylo z Cerise Devaneové.

Z toho by se obrátil žaludek i ostřílenému policajtovi.

A nedozvěděla se nic. Z toho, co zbylo, by nedokázaly nic zrekonstruovat ani Roarkeovy prvotřídní počítače.

Vešla do domu a zakopla o kocoura roztaženého na prahu. Musela sebrat všechnu energii, aby se shýbla a zvedla ho. Upřel na ni různobarevné oči sršící vztekem.

„Nedostal bys kopanec, kdybys ty svoje špeky odvalil kousek dál," oznámila mu.

„Poručíku."

S kočkou v náručí se obrátila a spatřila Summerseta, jenž se tu jako obvykle zjevil jako duch. „Jo, jdu pozdě," odsekla. „Dostanu důtku?"

Tentokrát ji nepočastoval oblíbenou sarkastickou poznámkou. Viděl záběry na zpravodajském kanále a viděl ji na té římse. Viděl její tvář. „Asi budete chtít večeři."

„Ne, nebudu." Chtěla postel a zamířila nahoru po schodech.

„Poručíku." Summerset čekal, až se zamračeně obrátí. „Žena, která vyleze v takové výšce na římsu, je buď velmi statečná, nebo velmi hloupá."

Přestala se mračit a jízlivě se usmála. „Nemusím se ptát, do které z těch dvou kategorií mě řadíte, že ne?"

„Ne, to opravdu nemusíte." Díval se, jak stoupá po schodišti, a myslel na to, jak ohromně odvážná je to ženská.

Ložnice byla prázdná. Eva si řekla, že se hned podívá, jestli je doma Roarke, ale pak padla tváří do postele. Galahad se jí vymanil zpod paže a vyšplhal se jí na záda, kde se spokojeně stočil do klubíčka.

Tak ji o tři minuty později našel Roarke, vyčerpanou, s údy rozhozenými a s kocourem jako spícím strážcem pevnosti.

Chvilku se na ni tiše díval. I on viděl zpravodajské záběry. Otřáslo to jím. V ústech mu vyschlo a žaludek měl jako na vodě. Věděl, jak často stojí tváří v tvář smrti – druhých lidí i vlastní – a říkal si, že se s tím bude muset vyrovnat.

Ale dnes ráno musel bezmocně přihlížet, jak se Eva povážlivě naklání nad propastí. Díval se jí do očí a viděl v nich nezdolnou odvahu i strach. A trpěl.

Teď ji má zpátky. Je u něj doma, žena, jejíž tělo je samý sval a šlacha a skoro žádné oblé křivky, jejíž vlasy volají po kadeřníkovi a která tu leží v okopaných vysokých botách.

Posadil se na pelest a opřel se rukou o postel.

„Jenom nabírám druhý dech," zamumlala Eva.

„To vidím. Za chvilku se pustíme do tance."

Vzmohla se na úsměv. „Mohl bys mi sundat ten balvan ze zad?"

Roarke poslušně zvedl Galahada a uhladil mu rozcuchanou srst. „Měla jste perný den, poručíku. Všude se mluví jen o vás."

Převalila se na záda, ale oči nechala ještě chvilku zavřené. „Ještěže jsem o to přišla. Takže už víš o Cerise."

„Ano, když jsem se ráno připravoval na schůzku, měl jsem puštěný Kanál 75. Viděl jsem to v přímém přenosu."

Vycítila napětí v jeho hlase a otevřela oči. „Mrzí mě to," hlesla.

„Určitě zase řekneš, žes jen dělala svou práci." Položil kocoura vedle na postel a shrnul jí vlasy z tváře. „Ale tohle bylo příliš, Evo. Mohla tě strhnout s sebou."

„Nebyla jsem připravená skočit." Stiskla dlaň, kterou jí položil na tvář. „Když jsem byla tam nahoře, vrátila se mi jedna vzpomínka. Byla jsem malá holka. Stála jsem v okně nějakého hnusného zapadáku a přemýšlela o tom, jestli mám skočit, aby byl konec tomu peklu. Ale nebyla jsem na to připravená. A pořád ještě nejsem."

Galahad se vysoukal z Roarkeova klína a natáhl se jak široký tak dlouhý Evě na břiše. Roarke se musel usmát. „Zdá se, že tě chceme mít oba. Copak jsi dneska jedla?"

Našpulila rty. „To je kvíz?"

„Určitě to za moc nestálo," usoudil.

„Jídlo mě teď vážně nezajímá. Právě jsem se vrátila z márnice. Střet s betonovým chodníkem po letu ze sedmdesátého poschodí není pro tělo moc lichotivý."

„Řekl bych, že na to, aby se daly udělat srovnávací snímky, toho moc nezbylo, co?"

Navzdory té příšerné představě se usmála, posadila se a dala mu mlaskavou pusu. „Pálí ti to, Roarkeu. To je jedna z věcí, které na tobě miluju.“

„A já myslel, že je to moje božská postava.“

„Ta je první na seznamu,“ ujistila ho, zatímco Roarke vstal a přistoupil k AutoChefovi zabudovanému ve stěně. „Ne, moc z toho nezbylo, ale nějaké spojení tu být musí. Ty to víš, že ano?“

Čekal, až z automatu vyskočí naprogramovaný proteinový nápoj. „Cerise byla inteligentní, citlivá a cílevědomá žena. Také byla dost sobecká, marnivá a dovedla být protivná jako osina v zadku.“ Vrátil se k lůžku a podal Evě sklenici. „Nebyla typ, co by skákal z baráku, který jí patří – a poskytla tak navíc šťavnaté sousto konkurenčním médiím.“

„Přidám to do spisu.“ Eva se zamračila na zelenou tekutinu krémovité konzistence ve sklenici. „Co je to za ohavnost?“

„Výživa. Vypij to.“ Přiložil jí sklenici ke rtům. „Všechno.“

Nejprve opatrně usrkla a pak došla k názoru, že to zase tak odporné není, a vypila naráz celý obsah. „Tak. Už má dušička pokoj?“

„Ano. Nechal ti Whitney volnou ruku?“

„Mám na to týden. A ví, že jsem použila tvoje… zařízení. Jenom dělá, že o tom neví.“ Odstrčila sklenici a chtěla se znovu natáhnout, když si na něco vzpomněla. „Nechtěli jsme se náhodou dneska dívat na video, cpát se kukuřicí a muckat se na gauči?“

„To rande už jsi prošvihla.“ Zatahal ji za vlasy. „Asi se s tebou rozvedu.“

„Páni, ty jsi přísný.“ Najednou znervózněla a zamnula si ruce. „Když už jsi v takové náladě, myslím, že bych ti měla něco říct.“

„Ale! Muckala ses s někým jiným?“

„Ne tak docela.“

„Prosím?“

„Nechceš se napít? Myslím, že tu máme nějaké víno.“ Chystala se vstát z postele, ale nijak ji nepřekvapilo, když ji hadím pohybem chytil za paži.

„Tak to mi, prosím, vysvětli.“

„To právě chci udělat. Jenom mě napadlo, že by ti víno udělalo dobře. Nebo ne?“ Pokusila se o úsměv, ale když se setkala s jeho

ocelovým pohledem, věděla, že moc nezapůsobil. Uvolnil sevření. Eva vyskočila a vrhla se k chladničce. S naléváním vína nespěchala, a když začala mluvit, držela se od něj raději dál.

„S Peabodyovou jsme provedly předběžnou prohlídku Ceriseiny kanceláře. Má tam relaxační místnost.“

„To já vím.“

„No jistě.“ Napila se, aby si dodala odvahy. „Tam jsem objevila na křesle virtuální brýle. Také Mathias si pouštěl virtuální realitu, než se oběsil. I Fitzhugh to měl rád. Je to slabý článek, ale lepší než žádný.“

„Víc než devadesát procent obyvatel má doma minimálně jednu virtuální jednotku,“ poznamenal Roarke, nespouštěje z ní pohled.

„Jo, ale někde začít musíme. Máme ten flek v mozku. Virtuální realita má také co dělat s mozkem a se smyslovým vnímáním. Napadlo mě, že pokud došlo k nějakému poškození, ať už úmyslnému nebo náhodnému, v té virtuální jednotce, mohlo by to mít za následek nutkání k sebevraždě.“

Zvolna pokýval hlavou. „Dobře. Poslouchám.“

„Tak jsem si to vyzkoušela.“

„Počkej.“ Zvedl ruku, aby si v tom zjednal jasno. „Takže tys měla podezření, že smrt zavinilo to zařízení, a přesto sis jen tak nasadila brýle. Pomátla ses na rozumu?“

„Peabodyová mě hlídala a měla nařízeno, aby mě zpacifikovala, kdyby to bylo nutné.“

„No výborně.“ Znechuceně spráskl ruce. „Teď už tomu rozumím. Prostě by tě, než bys stačila skočit ze střechy, něčím vzala po hlavě.“

„Jo, přesně tak.“ Eva se posadila vedle něho a podala mu skleničku. „Prověřila jsem poslední program. Pouštěla si ho jen pár minut předtím, než vylezla na střechu. Byla jsem si jista, že tam něco najdu.“ Odmlčela se a poškrábala se na šíji. „Víš, myslela jsem, že to bude nějaký relaxační program. Něco jako meditační sezení, plavba po moři, horská louka, co já vím,“ rozhodila rukama.

„Zdá se, že tomu tak nebylo,“ napověděl.

„Ne, nebylo. Byla to, abych tak řekla, jistá… představa. Myslím erotická fantazie.“

Zvědavě si poposedl s přísně sevřenými ústy, irské modré očí bez výrazu. „A v čem spočívala?“

„No, byli tam takoví mladí muži.“

„To množné číslo slyším dobře?“

„Jen dva.“ Eva cítila, jak jí hrdlem stoupá horkost. „Bylo to v rámci úředního vyšetřování,“ odsekla vzdorovitě.

„Bylas nahá?“

„Kristepane, Roarkeu!“

„To je snad naprosto logická otázka.“

„Chvilku asi jo. Bylo to v programu, a já ho musela vyzkoušet, a nemohla jsem za to, že ti kluci mi… že se na mě… Sakra, vypnula jsem to dřív, než… no, skoro včas.“

Zaplavil ji pocit viny a s ohromením zjišťovala, že se na ni široce usmívá. „Myslíš, že je to legrační?“ Uhodila ho pěstí do ramene. „Celý den si připadám jako úchyl, a on z toho ještě má srandu.“

„Vypnulas to dřív, než co?“ zeptal se a sebral jí sklenici, než mu ji mohla rozbít o hlavu. Postavil ji vedle své. „Ukončilas program dřív, než co? Prosil bych přesná fakta.“

Z očí měla jen štěrbinky. „Byli fakt úžasní. Seženu si ten program, aby sis ho mohl taky vyzkoušet. A tebe už pak nebudu potřebovat, protože budu mít párek otroků.“

„Chceš se vsadit?“ Žďuchl do ní, až se zvrátila na postel, a chvíli spolu zápasili, dokud se mu nepodařilo stáhnout jí košili přes hlavu.

„Dost, dost! Já už tě nechci. Mně stačí ke štěstí mí otroci lásky.“ Přitiskla se k němu tak, že se skoro nemohl hýbat, a celým tělem se jí rozlil žár.

„Nemysli si,“ zalapala po dechu, „to já jen předstírám, že se mi to s tebou líbí.“

„Tak jo.“

Hlava se jí ještě točila, když se jí podařilo vymanit se zpod jeho loktů. Ke svému údivu zjistila, že jsou stále napůl oblečeni. V rohu postele seděl Galahad a sledoval je opovržlivýma kočičíma očima. Nebo to možná byla závist.

Roarke se převalil na záda a na jeho rtech se objevil úsměv, který se nedal nazvat jinak než samolibý.

„Tak co, ulevil jsi svým hormonům?“ popíchla ho Eva.

Usmíval se od ucha k uchu. Dloubla ho do žeber.

„Jestli to měl být trest, tak ses minul cílem.“

Teď otevřel oči a bylo v nich štěstí. „Ale miláčku, ty si opravdu myslíš, že to tvoje dobrodružstvíčko chápu jako virtuální cizoložství?“

Trochu ji mrzelo, že nebyl ani trochu žárlivý. „Možná,“ řekla nadurděně.

S dlouhým povzdechem se posadil a vzal ji kolem krku. „Fantaziím se můžeš oddávat jak chceš, ať už profesionálně nebo soukromě. Nejsem tvůj hlídač.“

„Tobě to nevadí?“

„Vůbec ne.“ Kamarádsky ji políbil a vzal ji za bradu. „Ale zkus to doopravdy, třeba jedinkrát, a zabiju tě.“

Panenky se jí rozšířily a srdce trochu poskočilo. „Aha. Je to jasné.“

„Přesně tak,“ řekl prostě. „A teď, když jsme si to spolu vyřídili, by sis měla trochu zdřímnout.“

„Už nejsem vůbec unavená.“ Eva si natáhla kalhoty přes boky a Roarke si musel povzdychnout.

„To nejspíš znamená, že se chceš pustit do práce.“

„Kdybych mohla použít tvůj počítač, jen na pár hodin, tak zítra můžu práci zapíchnout.“

Rezignovaně si také navlékl kalhoty. „Tak pojď.“

„Díky.“ Vesele se chytili za ruce a zamířili k privátnímu výtahu. „Roarkeu, opravdu bys mě zabil?“

„Na to vem jed.“ Lehkomyslně se zasmál a postrčil ji do kabiny. „Ale protože tě mám rád, udělal bych to rychle a pokud možno bezbolestně.“

Zpražila ho pohledem. „Je ti ale jasné, že totéž platí i pro tebe?“

„Přirozeně. Východní křídlo, třetí patro,“ přikázal a stiskl jí ruku.

Kapitola třináctá

Příští dny se Eva snažila o nemožné a pracovala až do úmoru. Když potřebovala změnit rytmus, aby si ujasnila myšlenky, přenechala práci Peabodyové. Feeneyho donutila, aby dělal jenom pro ni a snažil se najít, co se dá. Cokoli.

Se skřípěním zubů se pouštěla do dalších a dalších případů, které přistávaly na jejím stole, a každý den byla v práci dlouho do večera.

Když měla pocit, že se hoši v laborce flákají, postávala jim za zády a nemilosrdně je popohánělа. Došlo to tak daleko, že laboranti začali její požadavky ignorovat. Musela dolů nahnat Peabodyovou, aby jim trochu vyčinila.

„Nesnaž se mi nakecat, že nestíháš, Dickie."

Dickie Berenski, známý spíš pod přezdívkou Paličák, se tvářil ublíženě. Jako šéf laboratoře by tuhle otravnou ženskou z detektivního klidně mohl předhodit svým pomocníkům, ale všichni ho opustili.

Rezignovaně vzdychl a zamračil se.

„Poslyš, Dallasová, kvůli tobě jsem se musel vykašlat na všechno ostatní. Dělám to jenom kvůli tobě, jako přátelskou službu."

„Službu, miláčku? A co ten úplatek? Dostal jsi ode mě lístky do lóže na Arena Ball, na nejzajímavější baseballový zápas sezóny."

Zatvářil se uraženě. „Myslel jsem, že je to dárek."

„Víc už tě uplácet nebudu." Eva zapíchla ukazováček do jeho útlého hrudníčku. „Co je s těmi virtuálními brýlemi? Proč ještě nemám žádnou zprávu?"

„Protože jsem nepřišel na nic, co bych měl do té zprávy napsat. Dost peprný program." Výmluvně zakmital obočím. „Ale je to čisté. Žádné defekty. Stejně tak i celá virtuální jednotka – čisté a podle předpisů. Nechal jsem Sheilu, aby to celé rozebrala a sestavila znovu. Pěkná mašinka, špičková technika, fakt na úrovni. Není to běžná technologie. Ale to se dalo čekat, když to vyrábí Roarkeova firma."

„Kdože to…?" Odmlčela se a sváděla vnitřní boj, aby nedala najevo úžas nad novou informací. „Kde se to vyrábí?"

„To bude vědět Sheila. Určitě někde mimo planetu, kvůli levnější pracovní síle. A určitě to přišlo přímo z výroby. Na trhu je to sotva měsíc."

Cítila, jak se jí sevřel žaludek. „Ale žádná závada tam není?"

„Vůbec nic. Jak říkám, prima věcička. Už jsem si taky jednu objednal." Znovu nadějně zakmital obočím. „Ovšem kdybys chtěla, mohla bys nám zařídit jednu jednotku na státní útraty."

„Dodej mi tu zprávu, chci všechny podrobnosti, a ať mi pošlou tu jednotku. Budu o tom uvažovat."

„Sheila má dneska volno," zaúpěl a lítostivě svěsil koutky. „Tu zprávu bude mít hotovou zítra. V poledne ji máš na stole."

„Chci to *hned*, Dickie." Správný policista nesmí váhat využít slabosti druhých. „A pak uvidím, jestli bys mohl dostat tu svou jednotku."

„No, v tom případě… řekněme v deset." Nadšeně se vrhl k počítačové sestavě v laboratoři, kde to hučelo jako v úle.

„Dallasová, jedna taková hračička přijde na dva tácy." Peabodyová doprovodila Dickieho opovržlivým pohledem. „Trochu velký úplatek."

„Já tu zprávu nutně potřebuju." Eva tušila, že Roarke má celou bednu těch zařízení pro propagační účely. Reklamní dárky, pomyslila si s odporem, pro politiky, zaměstnance, prominentní občany. „Do tří dnů musím být hotova. A nemám nic, s čím bych mohla před Whitneyho předstoupit." Ohlédla se po Paličákovi, který vyjel na židli z pracovní kóje.

„Sheila už to skoro dodělala." Podal jí zapečetěný disk a jeden výjezd z tiskárny. „Podívej se na tohle. Je to počítačové zpracování vzorce posledního programu. Sheila našla pár odchylek."

„Co myslíš těmi odchylkami?" Eva mu vytrhla papír z ruky a zahleděla se na houfy klikatých znaků.

„Nemůžu to říct přesně. Možná podprahová relaxace, nebo v tomto případě podvědomé rozhodování. Některá z novějších zařízení nabízejí rozšířené funkce pro podvědomé vnímání. Vidíš tyhle jako rozmazané stíny? To jsou změněné znaky v programu, objevují se každých pár sekund."

„Podněty?" Eva cítila, jak se do ní vlévá energie. „Myslíš, že program obsahuje podprahové podněty?"

„To je docela běžná praxe. Používá se to k léčbě závislostí, k povzbuzení sexuální výkonnosti, rozšíření kapacity mysli a tak dál, už desítky let. Můj táta nechal před padesáti lety kouření právě díky téhle technice."

„Může to vyvolat nutkání… třeba k sebevraždě?"

„Hele, podprahové signály ti můžou nanejvýš navodit pocit mírného hladu nebo chuť koupit si určité zboží, případně pomoct při odvykání. Ale přímá sugesce?" Kousl se do rtu a zavrtěl hlavou. „To bys musela

jít hlouběji, a já bych řekl, že ta sezení by se musela mockrát opakovat, aby se takový podnět dostal do normálního mozku. Pud sebezáchovy je příliš silný.“

Znovu zavrtěl hlavou. „Ten program jsme si několikrát přehráli.“

Zvláště erotické sekvence, pomyslela si Eva.

„Dělali jsme zkoušky na pokusných osobách, použili jsme androidy. A nikdo nám ze střechy neskočil. Ani u jednoho jsme nezjistili žádnou neobvyklou reakci. Je to jen špičkový program, nic víc.“

„Chci úplnou analýzu těch podprahových ‚stínů‘.“

Čekal to. „To bych si musel tu jednotku ještě nechat. Sheila na tom začala dělat, jak vidíš, ale bude to chvilku trvat. Musíme ten program spustit, porovnat s jinou jednotkou koupenou normálně v obchodě a eliminovat podprahové signály. Další čas zaberou počítačové testy, analýza a vypracování zprávy. Dobře zpracované podprahové signály jsou velmi slabé. Vysledování takového vzorce není jako číst zprávu z výslechu.“

„Jak dlouho?“

„Dva dny, možná den a půl, když budeme mít štěstí.“

„Tak ho mějte,“ doporučila mu.

Eva se snažila netrápit se skutečností, že virtuální jednotka je jednou z Roarkeových hraček, ani jaké následky by mohlo mít, kdyby se skutečně zjistilo, že je součástí nějakého nátlaku. Podprahové signály. To by mohl být hledaný chybějící článek. Teď musí udělat další krok. Získat zařízení, které použili Fitzhugh, Mathias a Pearly před smrtí.

S Peabodyovou v závěsu se vyřítila na chodník. Její auto bylo (ještě pořád) v servisu. Eva si pomyslela, že nestojí za to riskovat bolest hlavy a vydávat se ty tři bloky podzemkou.

„Nastává podzim,“ zasnila se Peabodyová.

„Eh?“

Nechápajíc, že Eva nevnímá svěží vzduch vonící východním větrem, Peabodyová se zastavila a zhluboka dýchala. „Je to ve vzduchu.“

„Co to vyvádíte?“ Eva se zastavila. „Zbláznila jste se?“ Když se toho nadýcháte, skončíte na detoxikačním.“

„Když si nebudete všímat výfukových zplodin a pachu lidských těl, pak je to nádherné. Měli bychom v dalších volbách prosadit zákon o čistém vzduchu.“

Eva ji zpražila pohledem. „Teď mluvíte přesně jako ti… ekologičtí nadšenci.“

„Co je špatného na tom, že mě zajímá životní prostředí? Kdyby nebylo aktivistů, co se přivazují ke stromům, nosili bychom všichni plynové masky a sluneční clony celý rok.“ Peabodyová se toužebně ohlédla po dopravním vznášedle, ale pak srovnala krok se svou velitelkou. „Nechci vám kazit náladu, poručíku, ale budete se do toho muset pořádně obout, abyste získala přístup k těm jednotkám. Určitě už je vrátili pozůstalým.“

„Musím je získat – a chci, aby to proběhlo v tichosti – dokud to nerozřeším.“

„Rozumím.“ Chvilku vyčkávala. „Roarke má tolik aktivit, že je asi těžké zjistit, kdo co přesně dělá v daný čas.“

„Jde o konflikt zájmů, to víte stejně dobře jako já. Nasadím na to vás.“

„S tím bohužel nemohu souhlasit, madam, protože už mám svoje úkoly. Už tak dost riskuji.“

„To hodnotím kladně.“

„Pak byste také měla vědět, že jsem velký fanoušek klubu Arena Ball, madam.“

Eva se zastavila, dlouze na Peabodyovou pohlédla a zasmála se. „Jeden, nebo dva lístky?“

„Dva. Třeba budu mít štěstí.“

Vyměnily si úsměvy a v té chvíli proťal vzduch kvílivý zvuk sirény. „Hergot, člověk nemůže udělat krok, aby se něco nesemlelo.“

Eva vytáhla zbraň a otočila se na podpatku. Alarm vycházel z kreditní směnárny přímo před ní. „Který pitomec může napadnout směnárnu dva bloky od policejní centrály? Nechte vyklidit ulici, Peabodyová,“ nakázala jí, „a běžte k zadnímu vchodu.“

První rozkaz byl skoro zbytečný, protože chodci už se rozprchli, utíkali se schovat. Eva vytáhla mobilní videotelefon, zavolala posily a pak zmizela v automatických dveřích.

V hale vládla vřava. Jedinou výhodu měla v tom, že zatímco se prodírala dovnitř, vlna lidí valících se ven jí skýtala jakousi ochranu. Jako u většiny směnáren byla vstupní hala malá a bez oken, sevřená vysokými pulty, ke kterým se přistupovalo jednotlivě. Pouze jedna ze služebních pokladen měla lidskou obsluhu, u ostatních tří byli androidi, kteří se po stisknutí poplašného tlačítka automaticky vypnuli.

Tím jediným člověkem byla žena středního věku, s vlasy ostříhanými hodně nakrátko a ve slušivé bílé kombinéze. Tvářila se vyděšeně, neboť ji kolem krku svíral opasek.

Muž, jenž ji zezadu škrtil, mával něčím, co bylo určitě podomácku vyrobenou trhavinou.

„Ještě krok, a bude po ní!“ varoval.

Ta hrozba nedělala Evě tolik starostí jako jeho klidný, rozvážný tón. Zauvažovala, není-li ten muž pod vlivem drog. Odrbané džíny a košile spolu s unaveným, neholeným obličejem ji ale přivedly k závěru, že má před sebou chudáka, který nemá co ztratit.

„Vždyť vám nic neudělala,“ ozvala se. Když vyděšení lidé opustili budovu, Eva k němu zvolna přistoupila. „Ona za nic nemůže. Nechte ji jít.“

„Všichni mi něco udělali! Všichni jsou součástí systému.“ Trhl sebou a zacloumal nebohou úřednicí. Pásek se jí zařezával do krku a žena začala modrat. „Stůjte,“ řekl klidně. „Já nemám co ztratit.“

„Vždyť ji uškrtíte. Nechte jí vydechnout. A uklidněte se. Jak se jmenujete?“

„Po tom je vám hovno,“ zachrčel, ale sevření přece jen trochu povolil a nebohá pokladní zoufale zalapala po dechu. „Hlavní jsou prachy. Nikomu se nic nestane, když se dostanu ven s pytlem kreditů.“

„Takhle to nepůjde.“ Eva opatrně postoupila o tři kroky a nespouštěla z něho oči. „Dobře víte, že se odtud nedostanete. Ulice je obklíčena, všude jsou nasazeny policejní jednotky. Proboha, člověče, vždyť tady se to jen hemží fízly. To jste si tedy vybral místo.“

Koutkem oka zahlédla Peabodyovou, která se vplížila dovnitř únikovým východem a zaujala pozici. Nemohly však riskovat střelbu, dokud bude držet tu ženu a třímat v ruce bombu.

„Jestli tu věc pustíte z ruky, vybuchne a všechny nás to zabije. Stačí, když se budete trochu víc potit.“

„No tak tu chcípnem všichni. Mně je to fuk.“

„Pusťte tu paní. Je to civilista. Jen se snaží uživit se svou prací.“

„Já se taky snažil.“

Eva se mu podívala do očí, ve kterých se zračila naprostá beznaděj, ale zjistila to příliš pozdě. V příštím okamžiku vyhodil bombu vysoko do vzduchu. Evě se před očima promítl celý život. Vyrazila a vrhla se střemhlav vpřed. Minula jen o vlásek.

Připravila se na náraz tlakové vlny. Neforemná koule se kutálela do rohu, zatočila se kolem dokola a zastavila se.

„Nefunguje to.“ Lupič-diletant se chabě zasmál. Pak, když se Eva vymrštila, udeřil.

Neměla čas ani zamířit, natož aktivovat zbraň. Narazil do ni jako rozzuřený býk a zatlačil ji do jednoho ze samoobslužných boxů. V hlavě jí explodovala bolest, bokem bolestivě narazila o hranu. Jen šťastnou náhodou nepustila zbraň z ruky. Před očima se jí zajiskřilo. Doufala, že slyšitelné křupnutí vydal laciný laminát, a ne její končetina.

S překvapivou silou ji přirazil k přepážce. Nemohla se obrátit, a tak jen přenesla váhu a oba se zřítili na zem.

Tentokrát měla štěstí. Dopadla první a jeho hubené, zpanikařené tělo padlo těžce na ni. Praštila se loktem o dlažbu a koleno měla podivně vykroucené. Naslepo se rozmáchla a zasáhla ho zbraní do spánku.

Stačilo to, aby ho omráčila. Obrátil oči v sloup, Eva ho odsunula a vztyčila se na kolenou.

Prudce oddechovala a přemáhala nevolnost, neboť ji předtím rukou či nohou trefil do břicha, a odfoukla si ofinu z očí. I Peabodyová klečela na zemi, v jedné ruce nevybuchlou bombu, zbraň ve druhé.

„Nemohla jsem zamířit. Šla jsem po té bombě, myslela jsem, že ho sejmete.“

„Fajn, to je báječné.“ Evu všechno bolelo, a při pohledu na její pomocnici svírající bombu se jí rozbušilo srdce. „Nehýbejte se.“

„Nehýbám se. Ani nedýchám.“

„Zavolám pyrotechniky. Musíme sem dostat bezpečnostní box.“

„Zrovna jsem chtěla…“ Peabodyová zmlkla a náhle byla bílá jako smrt. „Sakra, Dallasová. Je to nějaký teplejší.“

„Zahoďte to. Hned to zahoďte! Kryjte se.“ Eva se vrhla vpřed a vtáhla bezvládné lupičovo tělo za přepážku. Pak se schoulila do klubíčka a zakryla si hlavu rukama.

Ozvala se ohlušující detonace. Ucítila mohutný nápor tepla a jen bůh ví, co se jí snášelo na hlavu. V okamžiku se spustil automatický požární systém a celou místnost zalévaly sprškы ledové vody. Siréna alarmu se znovu rozkvílela a rozvážný hlas upozorňoval zaměstnance a zákazníky, aby v klidu a pořádku opustili budovu.

Eva vzdala rychlé díky za to, že necítí žádnou velkou bolest a že její tělo je zřejmě celé.

V dusivém dýmu se rozkašlala a vyvlekla se z trosek, které zbyly z přepážky. „Peabodyová… Ježíši.“ Kašlala a protírala si pálící oči a dál se plazila po mokré špinavé podlaze. O nějaký žhavý předmět si popálila ruku. „No tak, Peabodyová. Kde sakra jste?“

„Tady,“ ozval se slabý hlásek, který se vzápětí ztratil v dusivém kašli. „Jsem v pořádku. Alespoň myslím.“

Klečely teď proti sobě a držely se za ruce mezi cáry dýmu a tryskající vodou, pohlížejíce navzájem do svých umouněných tváří. Eva instinktivně poplácala Peabodyovou po hlavě. „Hořely vám vlasy,“ řekla mírně.

„Ach, děkuju. Co je s tím lumpem?“

„Je v bezvědomí.“ Eva si sedla na paty a zběžně se prohlédla. Neviděla žádnou krev a ulevilo se jí. Většinu šatů měla stále na sobě, i když to bylo jedno, protože stejně byly zničené. „Víte co, Peabodyová? Myslím, že tenhle barák patří Roarkeovi.“

„To asi nebude mít radost. Kouř a voda nadělají pěknou paseku.“

„Taky bych řekla. Zatracená práce. Dál už se o to musí postarat někdo jiný. Dneska je u nás večírek.“

„Jo.“ Peabodyová se s nakrabacenými ústy zatahala za potrhaný rukáv uniformy. „Už se těším.“ Zavrávorala a zašilhala. „Dallasová, kolik jste měla očí, když jsme sem přišly?“

„Dvě. Jenom dvě.“

„Do prčic. Teď máte čtyři. Jedna z nás má problém.“ A s těmi slovy se Peabodyová zhroutila Evě do náruče.

Neměla moc času. Poté, co vyvlekla Peabodyovou z trosek a předala ji lékařům ze záchranky, musela podat zprávu službu konajícímu důstojníkovi z bezpečnostního týmu a stejné údaje pak poskytla pyrotechnické jednotce. Mezitím neustále útočila na lékaře s dotazy o stavu Peabodyové, avšak sama se ošetření vehementně bránila.

Když se přiřítila domů, Roarke už byl ve večerním. Ukončil rozhovor s Tokiem, který vedl kapesním videotelefonem, a přispěchal k ní, nechávaje tým květinářů, aranžujících růžové a bílé ibišky ve vstupní hale, jejich práci.

„Proboha, co se ti stalo?“

„Na nic se mě neptej.“ Eva se prosmýkla kolem něho a beze slova vyběhla do schodů.

Zbavila se cárů, které kdysi bývaly košilí, dřív, než stačil dorazit do koupelny a zavřel dveře. „Budu se ptát,“ vypálil bez úsměvu.

„Ta bomba přece jen fungovala. Dneska není na nic spoleh.“ Eva odkopla druhou botu a začala ze sebe strhávat potrhané zčernalé kalhoty. „Nějaký chlápek udělal směnárnu dvě ulice od policejní centrály. Idiot.“ Naházela cáry na podlahu a chtěla se jít osprchovat. Roarke ji však popadl za paži.

„Můj ty bože!“ Obrátil ji k sobě, aby si mohl lépe prohlédnout fialovějící podlitinu na boku. Byla větší než jeho dlaň. Pravé koleno měla dokrvava odřené a na pažích a ramenou se skvěly další modřiny. „Vypadáš příšerně.“

„Měl bys vidět toho chlápka. No, alespoň bude mít na pár let střechu nad hlavou a laskavou péči státu. A teď se musím dát trochu do pořádku.“

Nepouštěl ji, jenom zvedl zrak k jejím očím. „Jak tě znám, doktoři na tebe nesměli ani sáhnout.“

„Ti řezníci?“ usmála se. „Samozřejmě že ne. Já jsem v pořádku, jen mě bolí celé tělo. K doktorovi si zajdu zítra.“

„Bude štěstí, když zítra budeš moct chodit. No tak, nech toho!“

„Roarkeu!“ Cukla sebou bolestí a on ji odtáhl do koupelny.

„Sedni si. A buď zticha.“

„Na tohle nemáme čas.“ Sedla si a zakoulela očima. „Bude to trvat hodiny, než to svinstvo ze sebe smyju. Fuj, to je smrad z té bomby.“

Přičichla si k rameni a ušklíbla se. „Síra.“ Ostražitě na něj pohlédla. „Co je to?“

V ruce držel gázu nasáklou něčím růžovým. „To nejlepší, co prozatím můžeme dělat. Nehýbej se.“ Nedbaje na její kletby jí přiložil polštářek na potlučené koleno.

„To pálí. Ježíšmarjá, zbláznil ses?“

„Začínám si to myslet.“ Volnou rukou ji uchopil za bradu a zkoumavě si prohlížel její tvář s černými šmouhami. „Asi se opakuju, ale vypadáš hrozně. Drž si to na tom koleně.“ Jemně jí stiskl bradu. „Myslím to vážně.“

„No jo.“ Zlostně zafuněla a tiskla si gázu na koleno, zatímco Roarke přistoupil ke skříňce ve stěně. Palčivá bolest pomíjela. Zdráhavě musela připustit, že koleno už ji tak strašně nebolí. „Co je v tom?“

„Tak, všechno možné. Na pár hodin to pomůže proti otokům a utlumí bolest.“ Přistoupil k ní s tubičkou nějaké tekutiny. Vypij to.“

„Ohó, jen žádné drogy.“

Zatvářil se nesmírně trpělivě a položil jí ruku na rameno. „Evo, jestliže necítíš žádnou bolest, může za to adrenalin. Bolet to teprve začne, a nebude to trvat dlouho. Vím, jaké to je, mít tělo plné modřin. Tak to hezky koukej vypít.“

„Budu v pořádku. Já to nechci.“ Zajíkla se, když jí stiskl nos, zvrátil hlavu a nalil jí tekutinu do krku. „Ty mizero,“ vypravila ze sebe.

„Hodná holčička. A teď pod sprchu.“ Přikročil ke skleněnému válci a nechal spustit trysky o poloviční intenzitě při chladivých třiceti stupních.

„Tohle ti oplatím. Nevím jak, nevím kdy, ale oplatím ti to,“ drmolila Eva naštvaně. Vbelhala se pod sprchu a nepřestávala si něco mumlat. „Ten bídák. Nalít mi drogy přímo do krku. Zachází se mnou jako s imbecilem.“ V okamžiku, kdy se hebká voda dotkla jejího zmučeného těla, bezděky zaúpěla slastí.

Díval se na ni a usmíval se, když se opřela dlaněmi o stěnu a nechala si hlavu skrápět sprškou vody. „Budeš si muset vzít něco volného a až na zem. Zkus si ty modré šaty, co ti navrhl Leonardo.“

„Jdi do háje. Umím se obléknout sama. Nemohl bys na mě přestat tak zírat?“

Klepla dlaní do panelu, kde byl ve výklenku videotelefon. „Polikliniku Brightmore," řekla. „Páté poschodí, příjem." Chvilku čekala na spojení, a zatím se jí jednou rukou podařilo našamponovat si vlasy. „Tady poručík Eva Dallasová. Leží u vás moje pomocnice, strážník Delia Peabodyová. Chci vědět, jak je na tom." Asi pět minut poslouchala standardní proslov a pak sestru rázně přerušila: „Tak to zjistěte, a to teď hned. Nechtějte, abych si tam došla osobně."

Vydrželo to hodinu, hodinu relativně bez bolesti, to musela uznat. Ať už v tom pití, co jí Roarke dal, bylo cokoli, zbavilo ji to onoho nepříjemného stavu bezmoci, který nenáviděla. Místo toho se cítila bdělá a hlava se jí točila jen trošinku.

Možná za to mohl ten lék, že nakonec připustila, alespoň v duchu, že s těmi šaty měl pravdu. Ani je na sobě necítila, a navíc dostatečně zakrývaly podlitiny, protože byly uzavřené až ke krku, měly dlouhé cípaté rukávy a širokou, lehce splývavou sukni. Jako symbolickou omluvu za své nadávky, kterými Roarkea častovala, si vzala diamant, dárek od něho.

S menším odporem než obvykle se nalíčila a svedla boj se svými vlasy. Výsledek nebyl marný, usoudila při pohledu do trojdílného zrcadla v šatně.

Když vešla na střešní terasu, kde se měl odehrát Mavisin výstup, přivítal ji Roarkeův úsměv. „Tak tady jsi," zamumlal a vzal ji za ruce, aby je políbil.

„Ještě nevím, jestli se s tebou vůbec budu bavit," zavrčela Eva.

„Nic jiného jsem ani nečekal." Sklonil se k ní a opatrně, aby se nedotkl modřin, ji políbil. „Už je ti líp?"

„Možná," vzdychla, ale nesnažila se mu ruce vytrhnout. „Asi to s tebou budu muset vydržet, když toho pro Mavis tolik děláš."

„*My* to pro Mavis děláme."

„Já nic neudělala."

„Ty sis mě vzala," připomněl jí. „Jak je na tom Peabodyová? Slyšel jsem, jak ze sprchy voláš do nemocnice."

„Lehký otřes mozku, naraženiny a pohmožděniny. Utrpěla mírný šok, ale už je stabilizovaná. To ona skočila po té bombě."

Eva si vzpomněla na to, co se stalo, a pomalu vydechla. „Začalo se jí to v ruce zahřívat.“ Zavřela oči a potřásla hlavou. „Vyděsila mě k smrti. Myslela jsem, že ji tam budu sbírat po kouskách.“

„Je tvrdá a chytrá, a má toho nejlepšího učitele.“

Eva otevřela oči. „Lichotkami si mě neudobříš.“

„Však já už přijdu na něco, čím si tě udobřím.“

Překvapila ho, když se narovnala a vzala jeho tvář do dlaní. „O tom si ještě promluvíme.“

„Kdykoli budete chtít, poručíku.“

Ale ona se neusmívala. Její pohled byl pronikavý. „Je ještě něco, o čem s tebou musím mluvit. A je to důležité.“

„Ach tak.“ Zvážněl a ohlédl se po zaměstnancích donáškové služby. „Summerset už to tady zvládne. Můžeme jít do knihovny.“

„Vím, že teď není vhodná chvíle, ale nedá se nic dělat.“ Instinktivně ho vzala ho za ruku, jako by potřebovala oporu, a společně kráčeli širokou chodbou ke knihovně.

Roarke zavřel dveře, zavelel světlům, aby se rozsvítila, a nalil do skleniček pití. Pro Evu minerálku. „Na pár hodin musíš na alkohol zapomenout,“ vysvětlil jí. „S. tou medicínou by to nešlo dohromady.“

„Stejně bych neměla chuť.“

„Tak povídej.“

„Dobře.“ Eva postavila sklenici, aniž se napila, a prohrábla si vlasy. „Ty dodáváš na trh zařízení pro virtuální realitu.“

„To ano.“ Posadil se na boční opěrku kožené pohovky, vytáhl z krabičky cigaretu a zapálil si. „Je to tak měsíc, možná šest týdnů, jak v kterém regionu. Zdokonalili jsme řadu programů.“

„S podprahovým vnímáním.“

Uvážlivě vyfoukl proužek dýmu. Není těžké uhodnout, co si myslí, pomyslel si, když ji člověk zná. Má starosti, je ve stresu, a ani uklidňující účinky léku to nedokážou zakrýt. „Přirozeně. Některá doplňková příslušenství zahrnují různé varianty podprahových programů. Jsou velmi oblíbené.“ Nespouštěl z ní oči. „Přepokládám, že Cerise jeden takový má a před skokem ho použila.“

„Jo. V laboratoři zatím nedokázali ty signály identifikovat. Možná z toho nebude nic, ale…“

„Ty si myslíš, že bude,“ dokončil místo ní.

„Něco zapůsobilo jako spouštěcí mechanismus. Spouštěcí mechanismus u všech subjektů. Kdyby se ukázalo, že všichni vlastnili tenhle nový model… pak by se vyšetřování zaměřilo na tvou společnost. Na tebe.“

„Že jsem zavinil podněcování k sebevraždě?“

„Já vím, že ty s tím nemáš nic společného,“ vyhrkla. „Udělám všechno, abych tě z toho vynechala. Chci…“

„Evo,“ přerušil ji rychle a předklonil se, aby udusil cigaretu, „nemusíš se mi omlouvat.“ Sáhl do kapsy pro memo-kartu a vyťukal nějaký kód. „Tenhle typ se vyvíjel a vyráběl na dvou místech. V Chicagu a na Travisu II. Výroba byla svěřena jedné z mých poboček, také na Travisu II. Distribuci na planetě i mimo planetu zajišťovala společnost Fleet. Obaly dělalo Trillium, marketing zajišťoval Top Drawer tady v New Yorku. Všechny údaje ti můžu poslat do počítače v kanceláři, to bude nejlepší.“

„Mrzí mě to.“

„To stačí.“ Schoval kartu a vstal. „V těch společnostech pracují stovky, možná tisíce zaměstnanců. Samozřejmě ti můžu poskytnout seznam všech pracovníků, i když nevím, k čemu by to bylo dobré.“ Chvíli neříkal nic a jen prstem hladil diamant na jejím krku. „Měla bys vědět, že jsem se na zdokonalené verzi osobně podílel. Jednotka je ve vývoji už přes rok a já sám prověřoval každou fázi. Mám prsty ve všem, co se výroby týče.“

Tím si byla jista a právě toho se bála. „Možná z toho nic nebude. Paličák tvrdí, že moje teorie o podprahové sebevražedné sugesci je takřka nemožná.“

Roarke se malinko usmál. „A dá se vůbec věřit někomu, komu se říká Paličák? Evo, vždyť ty sama jsi tu jednotku použila.“

„Jo, a tím moje hezká teorie získala vážné trhliny. Jediné, k čemu mě to přivedlo, byl orgasmus.“ Nedokázala se ubránit úsměvu. „Hrozně ráda bych se mýlila, Roarkeu. Možná se pletu, a pak ráda uzavřu ty případy jako dobrovolný odchod ze života. Ale jestli ne…“

„Nějak si poradíme. Hned zítra se na to podívám.“ Chtěla zavrtět hlavou, ale Roarke ji vzal za ruku. „Evo, já vím, jak to funguje, ty ne. Znám své lidi, alespoň vedoucí všech oddělení. Už jsme spolu přece pracovali.“

„Mně se to nelíbí.“

„To je škoda.“ Znovu vzal do prstů diamant spočívající mezi jejími ňadry. „Myslím, že mně ano.“

Kapitola čtrnáctá

„Ten Roarke zkrátka ví, jak má vypadat správný mejdan. Tenhle se teda fakt vydařil.“ Mavis si nacpala do úst pikantní křepelčí vajíčko a s plnou pusou dál brebentila: „Je tady každý, prostě úplně každý! Viděli jste Rogera Keenea? Toho lovce talentů z Be There Records. A Lilah Monroeovou? Víš přece kterou, její plná Broadway. Možná si nechá navrhnout šaty od Leonarda. A hele, tamhle je…“

„Neudav se,“ poradila jí Eva, neboť její přítelkyně se za neustálého drmolení nepřestávala cpát chuťovkami. „Trochu přibrzdi.“

„Jsem tak nervózní.“ Ruce, ve kterých v tomto okamžiku náhodou nedržela nic k jídlu, si přitiskla na břicho – bylo holé, ovšem zkrášlené hezkým obrázkem červené orchideje. „Jak můžu být klidná? Když jsem rozčilená, musím se pořád cpát a mluvit. A mluvit a cpát se.“

„A pozvracet se, jestli nezpomalíš,“ prorokovala Eva. Ale rozhlédla se kolem sebe a musela přiznat, že Mavis má pravdu. Roarke skutečně věděl, jak má vypadat správná party.

Vyhlíželo to tu skvěle, všechno včetně hostů jako by zářilo. I pokrmy na mísách vypadaly tak dokonale, až se zdálo, že je snad škoda je jíst, což ovšem neplatilo pro Mavis. Počasí jim přálo, a tak otevřeli střechu, aby dovnitř mohl čerstvý vzduch a třpytné světlo hvězd. Celou jednu stěnu zaplňovala obrazovka s křepčící Mavis a její zpěv oblažoval všechny přítomné.

Roarke byl ale dostatečně předvídavý, a tak včas ztlumil hlasitost.

„Tohle ti nikdy nebudu moct oplatit,“ prohlašovala procítěně hvězda večera.

„Jdi do háje, Mavis,“ odbyla ji Eva.

„Ale jo, myslím to vážně.“ Poté, co vyslala zářivý úsměv k Leonardovi, a vyměnili si vzdušné polibky, obrátila se zase k Evě. „Víš, někdy přemýšlím o tom, jaká jsem byla dřív. Sakra, kdybys mi tenkrát nepomohla, možná bych se ještě dneska živila jako kapsářka.“

Eva se rozhodla ochutnat zajímavě vyhlížející sušenku s jakousi černou ozdobou. „To už je za tebou, Mavis.“

„No, to je možný, ale na skutečnosti to nic nemění. Dost jsem se namakala, abych se změnila. A jsem na to pyšná.“

Změnit sama sebe, pomyslela si Eva. *Tak přece jen je to možné. Stalo se to.* Zahlédla Reeannu s Williamem, kteří hovořili s doktorkou Mirovou a jejím přítelem. „Máš na co. I já jsem na tebe hrdá.“

„Ale proč o tom mluvím. Chci to vyřídit – než vylezu na pódium a vyrazím jim ty diamanty z uší.“ Mavis si odkašlala a okamžitě zapomněla připravenou řeč. „Do háje. Znám tě a mám tě fakticky ráda.“

„Prokristapána, Mavis, nechtěj mě dojmout k slzám. Roarke mě už tak dost nadopoval.“

Mavis si beze studu utřela hřbetem ruky nos. „Vždyť bys to sama pro mě udělala – kdybys věděla jak.“ Když Eva zamrkala a zamračila se, Mavis nechala sentimentu a zavtipkovala: „Hergot, vždyť ty bys neuměla objednat nic složitějšího než sójový párky a vegošský karbanátky. Zato Roarke, ten se vyzná. Ten má prsty všude.“

Já mám prsty ve všem… Roarkeova slova se Evě rozezvučela v hlavě, až se roztřásla. „Jo, to má,“ odpověděla nepřítomně. Rozhodnuta nenechat si kazit večer setřásla chmurné myšlenky. „Udělal to pro tebe, Mavis.“

Mavisiny rty se líně roztáhly do úsměvu a v očích se jí objevil zasněný pohled. „Jo, to tedy jo. Je to prostě ďábel. Teď se ale asi půjdu vyzvracet. Hned jsem zpátky.“

„No jo.“ Eva se pousmála, vzala si z tácku minerálku a zamířila k Roarkeovi. „Promiňte, na minutku,“ omluvila se a odvedla si ho od skupinky lidí. „Ty můj ďáble,“ řekla mu.

„No, pěkně děkuju.“ Ovinul jí paži něžně kolem pasu a druhou ji vzal za ruku, ve které držela sklenici. K jejímu překvapení s ní začal pomaloučku tančit. „Člověk musí mít hodně velkou představivost, aby se vyrovnal s Mavisiným… ehm, stylem,“ rozhodl se. „Ale tuhle skladbu bychom při troše dobré vůle mohli považovat za romantickou.“

Eva zvedla obočí a zaposlouchala se do Mavisina zpěvu, klenoucího se nad ryčnými dechy. „Máš pravdu, tohle je skoro starosvětské. Ale já jsem hrozná tanečnice.“

„Nebyla bys, kdyby ses nesnažila mě vést. Když už si nechceš jít sednout a nechat své těžce zkoušené tělo odpočívat, mohla by ses aspoň na chvilku opřít o mě.“ Usmál se na ni. „Zase začínáš kulhat, i když jen trošinku. Ale vypadáš uvolněně.“

„To koleno mi trochu tuhne,“ připustila Eva. „Ale jsem dost uvolněná. Myslím, že je to tím Mavisiným žvaněním. Právě teď blinká na záchodě.“

„Roztomilé.“

„To jsou jen nervy. Díky.“ Vedena náhlým impulsem jej políbila, což na veřejnosti neudělala ještě nikdy.

„Není zač. A za co vlastně?“

„Za to, žes zařídil, aby se tu nepodávaly sójové párky a vegetariánské karbanátky.“

„To mě těší.“ Přivinul ji k sobě. „Věř mi. Opravdu mě to těší. Vida, Peabodyová. I přes mírný otřes mozku jí ta malá večerní docela sluší,“ poznamenal.

„Cože?“ Eva se mu vytrhla a sledovala jeho pohled. Svoji pomocnici spatřila právě v okamžiku, kdy vcházela širokými dvojitými dveřmi a brala si štíhlou sklenici z podnosu. „Vždyť má být v posteli,“ zamumlala a odtáhla se od Roarkea. „Promiň, ale musím ji tam zase odvést.“

Rozzlobeně kráčela vstříc Peabodyové, která se na ni snaživě zazubila. „To je ale mejdan, poručíku. Díky za pozvání.“

„Jak to, že neležíte, sakra?“

„Vždyť jsem se jen trochu praštila do hlavy. Kvůli takové blbosti, jako je nějaká bomba, si přece nenechám zkazit večírek u Roarkea.“

„Dali vám nějaké léky?“

„Jen pár normálních prášků proti bolesti a…“ brada jí klesla, když jí Eva vytrhla šampaňské z ruky. „Já bych to byla jen tak držela v ruce. Fakt.“

„Můžete držet tohle,“ Eva jí podala svou sklenici s vodou. „Budu nucena vás nasměrovat zpátky na kliniku.“

„Tak to zase ne," zamumlala Peabodyová a zvedla bradu. „Jsem mimo službu. Nemůžete mi rozkazovat, abych se vrátila."

I když Eva u lidí obdivovala rozhodnost, stála pevně na svém. „Žádné pití," sykla. „A žádný tanec."

„Ale…"

„Vyvlekla jsem vás z té směnárny a můžu vás vyvléct i odsud. Jo, mimochodem, Peabodyová," dodala Eva. „Měla byste trochu shodit."

„To mi máma taky pořád říká." Peabodyová si odfrkla. „Žádné pití a žádný tanec. No, jestli jste skončila, půjdu se bavit. Třeba tu někoho potkám."

„Fajn. Jo, Peabodyová?"

Obrátila se. „Ano, madam?"

„Vedla jste si dneska dobře. S vámi se nemusím bát." Eva se obrátila a odcházela a nechala Peabodyovou zírat s otevřenými ústy. Bylo to řečeno tak neokázale, ale bylo to to nejlepší vyznamenání, jakého se jí kdy dostalo.

Že by si Eva potrpěla na společenský život, to se rozhodně říct nedalo. Ale snažila se. Dokonce se odevzdaně pustila do tance, protože nebylo úniku. A tak se ocitla v kole s Jessem.

„Co váš kámoš William?" zahájil Jess konverzaci.

„To je spíš Roarkeův přítel. Já ho moc neznám."

„V každém případě se ale zajímavým způsobem podílel na tvorbě interakčního programu k tomu disku. Získá to diváky."

S tázavě pozvednutým obočím se Eva ohlédla na obrazovku. Mavis pohupovala spoře zakrytými boky a vykřikovala cosi o ohnivém žáru lásky, zatímco kolem šlehaly rudozlaté plameny.

„Opravdu si myslíte, že to lidi chytne?"

Usmál se a pravil temným hlasem: „Zlatíčko, ti se budou předhánět, aby si to koupili. A penízky se jen posypou."

„A jestli ano," řekla Eva a obrátila se zase k němu, „vy z toho budete mít tučnou provizi."

„Tak už to v obchodě chodí. Zeptejte se manžílka. On vám to poví."

„Je to Mavisina volba." Změkla, když viděla, že několik hostů je výjevem na obrazovce zcela upoutáno. „Řekla bych, že dobrá."

„Tak to jsme dva. Myslím, že to bude hit," oznámil jí. „A až je navnadíme představením naživo – nu, kdyby tu střechu nestáhli, vyletělo by to tu do povětří."

„Vy nejste nervózní?" Podívala se na něj: sebevědomý pohled, domýšlivá ústa. „Ne, nejste ani trochu nervózní," odpověděla si vzápětí.

„Je to můj džob." Usmál se na ni a lehce jí přejel prsty po zádech. „Vy jste snad nervózní, když pátráte po zabijácích? Možná vzrušená, ne? Napružená, ale ne nervózní."

„To záleží na okolnostech." Vzpomněla si, na čem právě pracuje, a žaludek se jí zhoupl.

„Kdepak, vy jste z oceli. Poznal jsem to hned, jak jsem vás uviděl. Nikdy se nevzdáváte. Nehnete ani brvou. Proto je vaše inteligence, nebo váš temperament, tak fascinující. Co žene Evu Dallasovou kupředu? Touha po spravedlnosti, nebo po pomstě? Povinnost, morálka? Já bych řekl, že je to jedinečná kombinace toho všeho, a navíc živena bojem se sebedůvěrou a pochybnostmi o sobě samé. Máte silný smysl pro to, co je správné, a neustále si kladete otázku, kdo vlastně jste."

Nebyla si jista, zda se jí tento směr konverzace zamlouvá. „Co jste vlastně zač, hudebník, nebo psychiatr?"

„Tvořiví lidé studují jiné lidi a hudba je věda stejně jako umění, je to věc emocí, a přitom je to vlastně věda." Nespouštěl z ní stříbřité oči a vedl ji lehce mezi ostatními páry. „Když vymýšlím řadu tónů, chci, aby to mělo na lidi vliv. Musím rozumět lidské povaze, musím ji dokonce studovat, pokud mám očekávat správnou reakci. Jak dosáhnout toho, aby se určitým způsobem chovali, mysleli, cítili."

Eva se nepřítomně usmála při pohledu na Williama a Reeannu, kteří protančili kolem nich, pohrouženi jeden do druhého. „Myslela jsem, že to děláte pro zábavu."

„To je jen na povrchu. Jen na povrchu." Měl vzrušený pohled a oči mu zářily. „Písničku umí na počítači udělat kdejaký břídil. Díky novým technologiím začíná být z hudby obyčejný kšeft."

Eva se znovu ohlédla k obrazovce s Mavis. „Musím říct, že to, co tu slyším, není vůbec obyčejné."

„Přesně tak. Dlouho jsem pracoval na tom, abych se dozvěděl, jak tóny a rytmus působí na člověka, a vím, která tlačítka stisknout. Mavis je poklad. Je tak otevřená, tak tvárná.“ Evin pohled zchladl a Jess se usmál. „Myslel jsem to jako kompliment. Neznamená to, že bych to považoval za slabost. Ale Mavis ráda riskuje, je to žena, která je ochotna obnažit se až na kost a stát se nositelem sdělení.“

„Jakého sdělení?“

„To záleží na rozpoložení posluchačů. Nadějí a snů. Dost přemýšlím o snech, Dallasová.“

To já taky, pomyslela si Eva, ale její pohled nic neprozradil. „Raději se držím reality. Sny jsou klamné.“

„Ale kdepak. Sny mnohé odhalí. Mysl, a zvlášť podvědomí, je jako plátno, na které celý život malujeme své obrazy. Umění a hudba nám nabízejí nepřeberné množství barev a technik. Lékařská věda to ví už celá desetiletí a využívá toho ke studiu určitých poruch, psychologických i fyziologických.“

Naklonila hlavu. *Chce jí tím snad něco naznačit?* „Mluvíte spíš jako vědec než jako hudebník.“

„Ono to spolu souvisí. Jednoho dne si budete moct vybrat hudbu zkomponovanou přímo pro své mozkové vlny. Možnosti ovlivnění duševního rozpoložení jsou dalekosáhlé a přitom diskrétní. To je klíč. Diskrétnost.“

Vycítila, že mu o něco jde, a přestala tančit. „To, myslím, bude dost nákladné. A výzkum a výroba technologií na bázi využití mozkových vln je nezákonná. Z dobrých důvodů. Je to nebezpečné.“

„Ale vůbec ne,“ oponoval. „Je to osvobozující. Mnohé věci, které přinesl pokrok, byly zpočátku mimo zákon. A pokud jde o náklady, zpočátku asi budou vysoké, ale přejdeme k masové výrobě a půjdou dolů. Co je mozek jiného než počítač? Budete mít počítačem řízený počítač. Nemůže to být jednodušší.“

Podíval se přes její hlavu na obrazovku. „Tohle je upoutávka poslední písničky. Musím zkontrolovat techniku, než to začne.“ Sklonil se k Evě a lehce ji políbil na tvář. „Popřejte nám štěstí.“

„Tak jo, zlomte vaz,“ zamumlala, ale žaludek se jí svíral.

Co je mozek jiného než počítač? Počítače řídící jiné počítače. Individuální programy navržené pro mozkové vlny individuálního

jedince. Je-li toto možné, není také možné přidat sugestivní programy spojené přímo s mozkem uživatele? Potřásla hlavou. To by Roarke nikdy neschválil. Nepouštěl by se do takového šíleného rizika. Ale vydala se davem k němu a položila mu ruku na rameno.

„Musím se tě na něco zeptat," řekla tiše. „Neprováděla některá z vašich společností tajné výzkumy virtuální reality v souvislosti s mozkovými vlnami?"

„To je nezákonné, poručíku."

„Roarkeu!"

„Ne. Bývaly doby, kdy bych se pustil i do věcí, které nebyly docela legální. Ale tohle by k nim nikdy nepatřilo. Ne," dodal ještě. „Tahle virtuální zařízení mají univerzální schéma. To jenom programy se mohou přizpůsobit požadavkům uživatele. To, o čem mluvíš, je zakázané a způsobilo by nám to zatraceně velké problémy."

„Jistě, to mi také došlo." Trochu se uvolnila. „Ale dalo by se to udělat?"

Na chvilku se odmlčel a pokrčil rameny. „To tedy opravdu nevím. Byla by k tomu nutná individuální spolupráce nebo přístup ke snímkům mozku. Takže by s tím ten člověk musel souhlasit. A to… to tedy vážně nevím," opakoval.

„Kdybych si mohla promluvit s Feeneyem." Otáčela hlavou a snažila se v kolotajícím davu zahlédnout počítačového detektiva.

„Dneska večer máte volno, poručíku." Ovinul jí paže kolem ramen. „A Mavis co nevidět vystoupí ve světlech reflektorů."

„No dobře." Snažila se nemyslet na práci a sledovala Jesse, který se usadil za mixážním pultem a spustil improvizovanou úvodní znělku. *Zítra*, slíbila si Eva a začala tleskat, neboť na pódium se vyřítila Mavis.

A pak všechny starosti pominuly, rozplynuly se v závratném kaleidoskopu hudby, světelných efektů a výbušného Mavisina zpěvu.

„Je dobrá, co?" Eva si ani neuvědomovala, že křečovitě svírá Roarkeovu paži, jako by byli rodiči na školním představení svého dítěte. „Trochu zvláštní, trochu záhadná, ale dobrá."

„Máš úplnou pravdu." Tenhle neuvěřitelný řev nebylo zrovna jeho gusto, ale přistihl se, že se usmívá. „Chytla je. Můžeš být klidná."

„Já taky jsem klidná."

Zasmál se a přitáhl si ji k sobě. „Kdybys měla nějaké knoflíky, už bys je měla utrhané.“ Nebylo mu proti mysli, že musel přiložit ústa k jejímu uchu, aby ho slyšela. A když už byl u toho, iniciativně jí pošeptal, co všechno budou dělat, až tenhle večírek skončí.

„Cože?“ Celá se začervenala. „Jsem si téměř jista, že tato sexuální praktika je v tomhle státě zakázána. Musím se napřed podívat do sbírky zákonů. Nech toho.“ Zareagoval tím, že se k ní přimkl ještě víc a zakousl se jí do lalůčku.

„Chci tě.“ Samou touhou mu naskočila husí kůže. „Hned teď.“

„To snad nemyslíš vážně,“ spustila Eva, ale přimáčkl ji k sobě a zavřel jí ústa vášnivým, naléhavým polibkem. Krev jí zabouřila v žilách a kolena se jí roztřásla. „Ovládej se.“ S námahou se odtáhla a zůstala bez dechu a otřesená, a málem se propadla studem. Ne všichni se zajímali o Mavis. „Jsme na veřejném místě. Probíhá představení.“

„Tak vypadneme.“ Byl vzrušen na nejvyšší míru. Rostla v něm neukojitelná, vlčí touha. „V domě je plno pokojů.“

Byla by se smála, kdyby neviděla, jak se přímo třese žádostivostí. „Vzpamatuj se, Roarkeu. Tohle je Mavisin velký den. Nemůžeme zdrhnout do šatny jako párek nadržených puberťáků.“

„Ale jo, můžeme.“ Slepý touhou ji vlekl davem z místnosti, zatímco Eva cosi omráčeně mumlala na protest.

„Co je to za hloupé nápady? Na co si to hraješ? To nemůžeš pár hodin vydržet?“

„Kašlu na to!“ Rozrazil nejbližší dveře a strčil ji do místnůstky, která byla opravdu šatnou. „Chci to teď, sakra.“ Eva narazila zády o stěnu, a než stačila popadnout dech, vyhrnul jí sukni a vnikl do ní.

Byla nepřipravená, šokovaná. *On snad dočista zešílel*, bylo jediné, na co dokázala myslet, zatímco se kousala do rtu, aby nevykřikla. Choval se hrubě a bezohledně a nic nedbal na její poraněné tělo. Sevřel jí boky a zuřivě do ní narážel, až se jí z hrdla vydral vyděšený výkřik.

Mohla by tomu udělat rázný konec, měla na to výcvik. Ale všechno, co se naučila, přehlušilo zděšení, které cítila jako žena. Neviděla mu do tváře a nebyla si jista, jestli by ho v té chvíli vůbec poznala.

„Roarkeu.“ Hlas se jí chvěl čirým zoufalstvím. „To bolí.“

Mumlal si něco v cizím jazyce, který nikdy neslyšela. Nechala boje, svírala jeho ramena a zavřela před vším oči.

Cítila jeho surové výpady, jeho ruce zaryté do boků, sípavý dech u ucha. Vzal si ji hrubě a neomaleně a jeho počínání postrádalo něhu a sebekontrolu, která mu jindy byla vlastní.

Nemohl přestat. Přestože v hloubi duše tušil, že tohle se prostě nesmí, přestože byl zděšen z toho, co činí, prostě to nedokázal. Touha ho sžírala jako rakovina, a on musel přežít. Jakýsi hlas mu naléhavě nakazoval, aby nepřestával, dokud v posledním zběsilém výpadu nedosáhl vrcholu.

Nehýbala se. Roarke se třásl jako v horečce a ona nevěděla, má li jej utěšovat, nebo se do něho pustit pěstmi.

„Zatraceně, Roarkeu…“ zasípěla, ale když se zapotácel a opřel se dlaní o stěnu, aby neupadl, přestala myslet na pomstu.

„Hej, co je s tebou? Kolik jsi toho vůbec dneska vypil? Opři se o mě.“

„Ne.“ Teď, když ukojil svůj chtíč, se mu projasnila mysl. A pocítil palčivé výčitky. Potřásl hlavou, aby se zbavil závrati, a narovnal se. „Panebože, Evo! Panebože. Promiň. Strašně mě to mrzí.“

„Dobrý. To je v pořádku.“ Byla bílá jako stěna. Ještě nikdy ho neviděla nemocného – to ji děsilo. „Dojdu pro Summerseta nebo pro někoho. Měl by sis lehnout.“

„Nech toho.“ S nesmírnou opatrností ji odstrčil a ustoupil, aby se navzájem nedotýkali. Jak může snést, aby se jí dotýkal? „Proboha, já tě znásilnil. Vždyť já tě znásilnil, Evo!“

„Ne,“ prohlásila pevně a doufala, že tón jejího hlasu ho uklidní. „To ne. Já vím, co to je být znásilněná. Jenom jsi to trochu přehnal.“

„Ublížil jsem ti.“ Vztáhla k němu ruce a on ji zarazil. „Sakra, Evo, jsi celá zbitá, samá modřina, a já s tebou takhle zacházím. Zneužil jsem tě jako…“

„To nic.“ Vykročila k němu, ale on zavrtěl hlavou. „Neodtahuj se ode mě, Roarkeu. Tím mi ublížíš víc.“

„Potřebuju chvilku času.“ Přejel si rukama po tváři. Ještě pořád cítil mírnou závrať a nevolnost. „Uf, potřebuju se napít.“

„Takže se zeptám znovu. Kolik jsi toho měl?“

„Moc ne. Nejsem opilý, Evo.“ Spustil ruce podél těla a rozhlédl se. Šatna, nic víc ho nenapadlo. *Proboha živého, v šatně.* „Já nevím, co to do mě vjelo. Strašně mě to mrzí.“

„Já vím.“ Ale něco jí nebylo jasné. „Opakoval jsi pořád jedno slovo. Znělo to zvláštně. *Limosa*, nebo tak nějak.“

Oči mu potemněly. „To je z gaelštiny. Znamená to moje. Tímhle jazykem jsem nemluvil od… od doby, kdy jsem byl malý. Říkal to táta, když… když byl pod parou.“

Váhavě vztáhl ruku a opatrněji přejel bříšky prstů po tváři. „Byl jsem na tebe zlý. Bezohledný.“

„Nejsem jedna z těch tvých křišťálových váz. Něco vydržím.“

„Ale tohle ne.“ Myslel na sténání a výkřiky odporu děvek, které si domů vodil jeho otec, na všechny ty zvuky. Jako malý chlapec je slýchával skrze tenké stěny a děsily ho. „Takhle ne. Vůbec jsem na tebe nemyslel. Bylo mi všechno jedno, a pro to není omluvy.“

Nechtěla ho pokořit. Rozčilovalo ji to. „Jistě, ale teď se musíme vrátit.“

Dotkl se její paže, ještě než otevřela dveře. „Evo, já nevím, co se stalo. Fakt to nevím. Jednu chvíli jsme tam stáli a poslouchali Mavis, a pak… nedokázal jsem se tomu ubránit, bylo to šílené. Jenom jsem věděl, že tě musím mít, jako by na tom závisel můj život. Nešlo o sex, šlo o přežití. Nedokázal jsem to ovládnout. To ovšem nic neomlouvá.“

„Počkej.“ Eva se opřela se o dveře a chvíli se snažila oddělit ženu od policistky, manželku od detektiva. „Nepřeháníš?“

„Ne. Bylo to, jako by mi krk svírala něčí pěst.“ Chabě se usmál. „No, možná ne právě krk… Nedokážu to vysvětlit, nebo to nějak napravit…“

„Na chvilku zapomeň na výčitky, ano, a přemýšlej.“ Pohled měla chladný a tvrdý jako kámen. „Náhlá a nesmírně silná touha. Doslova neodolatelná. Ty, který se tolik umíš ovládat, ses přestal kontrolovat?“

Překvapeně zamrkal, stále pociťuje vinu. „Ano, jsem si toho vědom.“

„Tohle ale není tvůj styl, Roarkeu. Ty dokážeš být pěkně náladový, někdy i dost drsný, ale nikdy nejsi podlý. A já, která se s tebou milovala všemi myslitelnými způsoby, můžu potvrdit, že rozhodně nejsi sobecký.“

„Jo.“ Nevěděl dost dobře, jak na to reagovat. „Je to dost pokořující.“

„To jsi nebyl ty,“ řekla tiše.

„To si nemyslím.“

„Tys za to nemohl,“ opravila se. „A to je to hlavní. Něco se stalo. Něco uvnitř tebe. Nebo mimo tebe. Ten neřád!“ S rozechvělým dechem pohlédla Roarkeovi do očí a spatřila v nich jiskřičku porozumění. „Ten mizera něco má. Říkal mi to, když jsme tančili. Přímo se vychloubal, a já si toho nevšimla. A teď nám předvedl malou ukázku. Za to mi zaplatí.“

Sevřel jí paži pevněji. „Myslíš Jesse Barrowa. Ovládání mozkové činnosti. Řízení mysli.“

„Hudba může ovlivnit chování a myšlení lidí. Jejich pocity. Řekl mi to pár minut před začátkem představení. Ten namyšlený grázl.“

Roarke si vybavil úděs v jejích očích, když ji přirážel ke stěně jako beranidlem. „Jestli máš pravdu,“ jeho hlas byl studený jako smrt, „chci s ním být na chvíli o samotě.“

„To je věc policie,“ namítla Eva, ale on k ní přistoupil s chladným a rozhodným pohledem.

„Buď mě necháš, abych si s ním promluvil, nebo si najdu způsob, jak se k němu dostat. Musím.“

„No dobře.“ Položila dlaň na jeho ruku. „Tak jo, ale musíš ještě počkat. Chci mít jistotu.“

„Počkám,“ souhlasil. Ale ten chlap mi to zaplatí, umiňoval si, zaplatí za to, že mezi ně vklínil strach, a za to, že zradil jejich přátelství.

„Počkáme, až Mavis skončí,“ rozhodla Eva. „Já ho vyslechnu, neoficiálně, dole v kanceláři. Peabodyová mi bude asistovat. Nepřibližuj se k němu, Roarkeu. Myslím to vážně.“

Otevřel dveře a nechal ji vyklouznout ven. „Řekl jsem, že počkám.“

Hudba stále hlasitě hrála a v chodbě to dunělo. Sotva Eva vkročila do sálu mezi shromážděné posluchače, zachytila Jessův pohled.

Jeho úsměv byl rychlý, drzý, pobavený. Teď měla jistotu.

„Najdi Peabodyovou a řekni jí, aby šla dolů do kanceláře a připravila se na předběžný výslech.“ Eva se postavila před Roarkea. „Prosím. Nemluvíme tu o osobní urážce. Mluvíme tu o vraždě. Nech mě dělat mou práci.“

Roarke se beze slova obrátil. Jakmile jí zmizel v davu, prodrala se k Summersetovi. „Chci, abyste dohlédl na Roarkea.“

„Račte prominout, co jste říkala?“

„Tak poslouchejte,“ popadla ho za paži a přes látku úhledného saka mu zaryla prsty do kůže. „Je to důležité. Může se dostat do problémů. Chci, abyste ho nespustil z očí ještě nejméně hodinu po představení. Jestli se mu něco stane, natrhnu vám faldy. Rozumíte mi?“

Nerozuměl vůbec ničemu, ale viděl, že to Eva myslí vážně. „Velmi dobře,“ pravil se vší důstojností a prkenně odkráčel na druhou stranu místnosti.

Teď, když si byla jista, že Summerset bude střežit Roarkea jako oko v hlavě, propletla se mezi lidmi zpátky, až se dostala do předních řad. Přidala se k tleskajícímu obecenstvu a vyslala povzbudivý úsměv k Mavis, která se chystala k přídavku. A když se sálem opět rozlehl potlesk, proklouzla k Jessovi a obešla mixážní pult.

„Stoprocentní úspěch, co?“ řekla tiše.

„Říkal jsem vám, je to poklad.“ Zasmál se na ni a v očích mu šlehly zlomyslné plamínky. „Zmeškali jste s Roarkem pár písniček.“

„Měli jsme něco osobního,“ odpověděla zvysoka. „Teď si ale musíme o něčem vážně promluvit, Jessi. O vaší hudbě.“

„Milerád. Bude mi potěšením.“

„Takže, pokud nic nenamítáte, půjdeme někam, kde budeme mít víc klidu.“

„Jistě.“ Vypnul ovládací pult a naťukal tajný kód. „Je to váš večírek.“

„To tedy je, sakra,“ zamumlala Eva a vykročila před ním.

Kapitola patnáctá

Rozhodla se pro výtah, neboť se chtěla přesunout rychle a nepozorovaně. Naprogramovala jízdu do horního patra a potom horizontální přesun do dalšího křídla.

„Panečku, musím říct, že to tady máte moc hezký. Prostě super.“

„To víte, než si najdeme něco většího,“ prohodila Eva, rozhodnuta nenechat se znervóznit. „Řekněte mi, Jessi, napadlo vás, že budete

pracovat s Mavis už předtím, než jste zjistil, že se přes ni můžete dostat k Roarkeovi?“

„Říkal jsem vám, Mavis stojí za milion. Párkrát jsem si ji šel omrknout, když vystupovala v *Klubu vyděděnců.* To abych věděl, jestli nám to spolu vůbec půjde.“ Na rtech mu zahrál úsměv. Neodolatelný. Zpěváček na kůru, jenž pod hábitem schovává ropuchu. „A to, že měla takové známé, jako je Roarke, vůbec nebylo na škodu.“

„Ale to jste věděl ještě předtím.“

Pokrčil rameny. „Něco jsem o tom zaslechl. Proto jsem se na ni šel podívat, i když do těchle podniků moc nechodím. Ale ona mě fakt vzala. Jestli se mi podaří sehnat jí pořádné angažmá, tak kdyby měl Roarke nebo někdo takový zájem do toho investovat, vyděláme na tom všichni kupu prachů.“

„Hlavně ovšem vy, Jessi.“ Dveře se rozestoupily a Eva vyšla z kabiny.

„Jak říkám, do muziky dělám už odmala,“ broukl Jess. Cestou se rozhlížel po chodbě. Veškeré zařízení bylo původní, všude pravé dřevo, klasické obrazy a sochy, zaznamenal. Na tom koberci se nadřel nějaký tkadlec tak před sto lety.

Tak takhle vypadají prachy, pomyslel si. Prachy, na kterých se budují impéria.

U dveří kanceláře se Eva otočila. „Nevím, kolik jich má,“ řekla, neboť ho měla dokonale přečteného. „A vážně mě to nezajímá.“

S utkvělým úsměvem sklopil zrak na buclatý diamant, spočívající na temně modrém hedvábném živůtku. „Ale bižuterii rozhodně nenosíte, kočičko.“

„Kdysi jsem ji nosila, a víte co, Jessi?“ dekódovala vstup. „Neříkejte mi kočičko.“

Eva vklouzla dovnitř a kývla na udivenou, ale pozornou Peabodyovou. „Sedněte si,“ doporučila Jessovi a přesunula se přímo ke svému stolu.

„Hezký pokojíček. Ahoj, číčo.“ Zaboha si nemohl vzpomenout, jak se ta osůbka jmenuje, ale nadšeně Peabodyovou pozdravil, jako by byli dávní přátelé. „Viděla jste Mavisino vystoupení?“

„Většinu.“

Svezl se do židle. „Co tomu říkáte?“

„Podle mě to byla senzace. S Mavis jste se opravdu předvedli.“ Odvážila se usmát. Nebyla si docela jistá, co od ní Eva chce. „Ten disk si určitě taky koupím.“

„Tak to rád slyším. Je tady něco k pití?“ obrátil se k Evě. „Před vystoupením pro jistotu nic nepiju, a teď bych to chtěl napravit.“

„Žádný problém. Co si dáte?“

„To šampaňské vypadalo dobře.“

„Peabodyová, v kuchyni by měla být láhev. Nalijte našemu hostu skleničku, buďte tak laskavá. A my bychom si mohly dát kávu.“

Opřela se a zvažovala situaci. Technicky vzato by měla všechno nahrávat hned, ale rozhodla se, že nejprve uvede okolnosti. „Takový člověk jako vy, který se zabývá tvorbou hudby a všeho, co s tím souvisí, toho musí hodně vědět o technice, že ano? Tak jste mi to alespoň před vystoupením vysvětloval.“

„A takhle to už v tomhle byznysu funguje nějakých pár let.“ Zagestikuloval krásnou rukou, ověšenou zlatými náramky. „Já mám štěstí, že mě zajímá obojí. Dny, kdy se člověk trápil se skládáním písničky za pianem nebo s kytarou, už patří k pravěku.“

„Kde jste se to všechno naučil?“

Jess vyslal svěží úsměv k Peabodyové, která přinášela nápoje. Byl uvolněný, spokojený a předpokládal, že se jedná o jakýsi pracovní pohovor. „Většinou při práci,“ odpověděl. „Vysedával jsem po nocích u počítače. Ale taky jsem studoval doma, přes síť, Massachusettský technický institut.“

Některé údaje už znala přičiněním Peabodyové, ale chtěla ukolébat jeho pozornost. „Působivé. Vypracoval jste se jako interpret, skladatel i jako konstruktér. Je to tak, Peabodyová?“

„Jo. Mám všechny vaše disky a už se těším na něco nového. Dlouho jste s ničím nepřišel.“

„Také jsem slyšela.“ Eva se chopila míče, který jí Peabodyová mimoděk přihrála. „Nemáte právě plodné období?“

„To snad ani ne. Jenom to chvíli trvá, než vylepším nové zařízení a dám dohromady ty správné součástky. Až přijdu s novou muzikou, budete zírat.“

„A Mavis má posloužit jako odrazový můstek.“

„Dá se to tak říct. Byla to šťastná volba. Ona dokáže geniálně prodat to, co se pro mě zrovna nehodilo. Počítám, že za pár měsíců přijdu s vlastním programem.“

„Až budete mít všechno pohromadě.“

Pozvedl sklenici na její zdraví a upil vína. „Přesně tak.“

„Dělal jste někdy hudbu k programům pro virtuální realitu?“

„Čas od času. Není to špatný kšeft, když je ten program zajímavý.“

„A vsadila bych se, že se vyznáte i v technice využití podprahového vnímání.“

Zarazil se a znovu se napil. „Podprahové vnímání? To zní dost vědecky.“

„Ale vy jste přece skoro vědec, nebo ne, Jessi? Vyznáte se v počítačích. A v mozku. A mozek je jen počítač, ne? Nevyprávěl jste mi o tom před chvílí?“

„Ovšem.“ Upíral oči na Evu a nevšiml si, jak Peabodyová zpozorněla.

„A také se vyznáte v technikách ovlivňování mozku, které vedou ke změnám v mysli. Behaviorální a emoční vzorce. Vzorce mozkových vln.“ Položila záznamník na stůl tak, aby byl dobře vidět. „Promluvme si o tom.“

„Co to má sakra znamenat?“ Položil sklenici a poposedl na krajíček židle. „O co tu kráčí?“

„Jde o to, že vás seznámím s vašimi právy a pak si ještě pohovoříme. Strážníku Peabodyová, zapněte nahrávání a zaprotokolujte to.“

„To má být výslech? Tak na to já vám seru!“ vyskočil. Eva vstala také.

„Jak chcete. Můžeme vás předvolat na centrálu. Tam si ale můžete dost dlouho počkat, než bude volná výslechová místnost. Ale vám jistě nebude vadit, když strávíte pár hodin v cele.“

Pomalu si sedl. „Umíte se rychle vpravit do role policajta.“

„Ne, to není žádná role. Já *jsem* policajt. Pořád. Poručík Eva Dallasová,“ začala diktovat do rekordéru, uvedla čas a místo a odříkala mu jeho práva. Znáte teď svá práva, Jessi?“

„Jo, slyšel jsem. Co má, krucinál, tohleto všechno znamenat?“

„To hned uvidíte. Jste vyslýchán ve věci neobjasněného úmrtí Drewa Mathiase, S. T. Fitzhugha, senátora George Pearlye a Cerise Devaneové.“

„Kohože?“ V Jessově pohledu byl nelíčený zmatek. „Devaneové? Není to ta ženská, co skočila z budovy Tattleru? Co já mám mít společného se sebevraždou? Vždyť jsem ji ani neznal.“

„Vy jste nevěděl, že Cerise Devaneová byla majoritním vlastníkem *Tattler Enterprises!*“

„To ano, to jsem asi věděl, ale…“

„Mám dojem, že se o vás za dobu vaší kariéry v Tattleru párkrát psalo.“

„No jistě, ti se pořád snaží na každého vyhrabat kdejaké svinstvo. Tak už to ve světě chodí,“ zavrčel. Strach ustoupil a zanechal po sobě podráždění. „Hele, ta dáma skočila sama. Já byl někde ve městě, když se to stalo. Mám na to svědky. Třeba zrovna Mavis.“

„Já vím, že jste tam nebyl, Jessi. Byla jsem osobně u toho. Takže vím, že fyzicky jste přítomen nebyl.“

Jeho hezky modelovaná ústa se ušklíbla. „A jak teda, jako duch?“

„Znáte počítačového technika, který se jmenuje Drew Mathias? Setkal jste se s ním někdy?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Mathias také absolvoval technický institut.“

„Takových jsou tisíce. Vybral jsem si domácí studium. Nikdy jsem do té školy ani nevkročil.“

„A nikdy jste se nesetkal s ostatními studenty?“

„No jasně že jo. Na videotelefonu, emailem, laserfaxem a tak dál.“ Pokrčil rameny a zabubnoval prsty na vysokou, ručně šitou botu, kterou měl opřenu o druhé koleno. „Žádného autotronického technika toho jména si ale nepamatuju.“

Rozhodla se změnit taktiku. „Nakolik jste se věnoval studiu techniky podprahového vnímání?“

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Vy nevíte, co ten termín znamená?“

„Vím, co to znamená.“ Tentokrát pokrčil rameny dost křečovitě. „A pokud je mi známo, tohle se nedělá, a já nevím, proč se mě na to ptáte.“

Eva se chopila příležitosti. Pohlédla na svou pomocnici. „Vy víte, na co se ho ptám, Peabodyová?“

„Myslím, že je to docela jasné, poručíku.“ Bojovala s vnitřním zmatkem. „Chcete vědět, kolik práce vyslýchaný věnoval vytváření podprahových podnětů v individuálních případech. Možná by bylo dobře vyslýchanému připomenout, že provádět výzkum v této oblasti nebo se o ni zajímat u nás zatím nezákonné není. Federální i celoplanetární zákony zakazují pouze vývoj a zavádění takových technologií v praxi.“

„Velmi dobře, Peabodyová. Je vám to teď už jasnější, Jessi?“

Zatím získal půdu pod nohama. „Jistě, ta oblast mě zajímá. Stejně jako spoustu lidí.“

„Není to trochu mimo váš obor? Vy jste přece hudebník, nikoli vědec s oprávněním k výzkumu.“

To byl přesně ten správný knoflík. Jess se napřímil a v očích se mu zablesklo. „Mám diplom z muzikologie. Hudba není jen pár not, kočičko. Je to život. Je to součást našeho myšlení. Hudba vyvolává specifické a často předvídatelné emoční reakce. Je vyjádřením citů, touhy.“

„A příjemný způsob, jak trávit čas, ne?“

„Zábava je jen jeden dílek koláče. Už kdysi Keltové pochodovali do války s dudami. Byly pro ně zbraní stejně jako sekery. Příslušníci bojovných kmenů v Africe se uváděli do určitých duševních stavů pomocí bubnů. Slované přežili díky duchovním písním a muži svádějí ženy pomocí hudby už celá staletí. Hudba ovlivňuje mysl.“

„Což nás přivádí zpátky k původní otázce. Kdy jste se rozhodl pokročit dál a využívat individuální vzorce mozkových vln? Dostal jste se k tomu náhodou?“

Krátce se zasmál. „Vy si myslíte, že to, co dělám, je jen tak, že jo? Prostě si sednu, vymyslím pár not, a zase jdu od toho. Houby! Je to náročná práce. Těžká dřina.“

„A vy jste na svou práci pyšný, že? Poslechněte, Jessi, něco jste mi chtěl předtím říct.“ Eva vstala, obešla stůl a sedla si na jeho desku. „Umíral jste touhou mi to prozradit. Říct to komukoli. Jestliže jste vytvořil něco tak úžasného, k čemu je dobré nechávat si to pro sebe?“

Znovu sáhl po sklenici a přejížděl prsty po dlouhé, štíhlé stopce. „Takhle přesně jsem si to nepředstavoval.“ Upil doušek a zvažoval následky – a užitek. „Mavis říkala, že se umíte přizpůsobit. Že vám nejde jen o zákony a správné postupy.“

„Jo, umím se přizpůsobit, Jessi.“ Když k tomu mám důvod. „Tak povídejte.“

„No, řekněme, že kdybych – hypoteticky, samozřejmě – vymyslel techniku pro individualizované podprahové signály, dovedl podpořit duševní stav i na základě individuálních mozkových vln, tak to by byla věc. A kdyby lidi jako Roarke nebo vy, s vašimi kontakty a finanční základnou, s vaším vlivem, dokázali pohnout s těmi zatuchlými zákony, znamenalo by to revoluci zábavního průmyslu.“

„To má být obchodní nabídka?“

„Hypoteticky,“ zamával sklenicí. „Roarkeovy podniky mají zařízení pro výzkum a vývoj, pracovní síly a dostatek financí, aby mohly něco takového podniknout. A chytrý polda, řekl bych, by si uměl najít způsob, jak šikovně obejít zákony.“

„Safra, poručíku,“ prohodila Peabodyová. Její ústa se usmívala, oči však měla vážné. „To jste, koukám, s Roarkem dokonalý pár. Hypoteticky.“

„A Mavis měla být spojka,“ zamumlala Eva.

„Hele, Mavis z toho vynechte. Dostala, co chtěla. Po dnešním večeru má o kšefty postaráno.“

„A vy jste si řekl, že by vám mohla pomoct získat Roarkea.“

Zase trhl ramenem. „Něco za něco. Dostalo se jí nejlepší péče.“ V očích se mu znovu šelmovsky zablesklo. „Jakpak se vám líbila neformální ukázka mého hypotetického systému?“

Eva se svezla ze stolu a obrátila se k němu zády, protože si nebyla jista, dokáže-li zachovat profesionální odstup. „Ukázka?“

„No tenkrát, když jste se s Roarkem přišli podívat na natáčení do studia. Měl jsem dojem, že už se nemůžete dočkat, až vypadnete a budete zase sami.“ Ošklivě se usmál. „Druhé líbánky, co?“

Eva nechala ruce pod stolem, dokud nedokázala uvolnit pěsti. Pohlédla k vedlejší Roarkeově kanceláři a lekla se, když uviděla zeleně svítící kontrolku monitorovacího zařízení.

Dívá se, uvědomila si. To bylo nejen nezákonné, ale za těchto okolností i nebezpečné. Rychle se vrátila k Jessovi. Nesmí si dovolit porušit tempo. „Máte zřejmě neobyčejný zájem o můj milostný život.“

„Vy mě fascinujete, to už jsem vám říkal. Pálí vám to. Máte mozek jako z ocele, až na ta temná místa. Vždycky mě zajímalo, co se za nimi skrývá. A sex je univerzální klíč.“ Utkvěl na ní očima. „O čem se vám v noci zdává, Dallasová?“

Vzpomněla si na své sny, na hrůznou noc poté, kdy si pustila disk s Mavis. Ten disk jí dal Jess. Ruce se jí znovu roztřásly a chvilku trvalo, než se ovládla. „Ty svině,“ pronesla zvolna a zřetelně. Pomalu vstala a položila ruce na stůl. „Těší tě, když se můžeš předvádět, ty hajzle? Co Mathias, to byla taky jenom ukázka?“

„Říkám, že ho neznám.“

„Možná jste potřeboval technika přes autotroniku, abyste svůj systém mohl zdokonalit. A on vám pak posloužil jako pokusný králík. Znal jste jeho mozkové vlny a mohl jste tu svoji mašinku naprogramovat. Tak, aby si upletl oprátku a navlékl si ji na krk. Nebo jste mu dovolil, aby si způsob smrti vybral sám?“

„To jste úplně mimo.“

„A Pearly? Co ten s tím má společného? Mělo to být vyjádření vašeho politického postoje? Myslel jste na budoucnost? Vy jste skutečný vizionář. Obětoval jste ho ve prospěch legalizace své nové hračky.“

„Zadržte. Zadržte!“ Vyskočil. „Mluvíte tu o vraždě. Panebože, vždyť vy mi chcete přišít vraždu!“

„A potom Fitzhugh. Potřeboval jste další ukázky, Jessi? Nebo vám to zachutnalo? Jaká moc, zabít člověka, a nemít přitom ruce od krve!“

„Nikoho jsem nezabil. Do toho mě nenamočíte.“

„Devaneová asi byla prémie. Média byla přímo u toho a mohl jste se dívat. Vy se moc rád díváte, viďte, Jessi? Vzrušuje vás to. Stejně jako vás vzrušuje pomyšlení na to, k čemu jste tou svou pitomou hračkou donutil Roarkea.“

„Tak tohle vás štve, co?“ Navztekaně se naklonil přes stůl. Okouzlující úsměv byl pryč a vystřídal ho divoký, krutý škleb. „Chcete mě zašít, protože jsem se napíchl do vašeho mužíčka. Měla

byste mi spíš poděkovat. Určitě jste si to rozdávali jako pár nadržených králíků.“

Evina pěst přistála na jeho čelisti dřív, než to její mozek zaregistroval. Jess se skácel jako sloup obličejem k zemi a rozhozenýma rukama strhl ze stolu videotelefon.

„Krucinál…“ Eva přerývaně oddechovala a pomalu svírala a rozevírala pěst. „Krucinál.“

Přes hučení v uších uslyšela chladný a klidný hlas. „Ze záznamu je zřejmé, že podezřelý se během výslechu pokusil užít proti poručíku Dallasové fyzického násilí. Následkem toho ztratil rovnováhu a uhodil se o stůl do hlavy. V tomto okamžiku je omráčen.“

Zatímco Eva se nevzmohla na víc, než jen stát a zírat, Peabodyová vstala, překročila Jesse a zvedla ho za límec košile. Chvilku ho tak držela, jako by zvažovala jeho stav. Byl bez vlády a z očí mu bylo vidět jen bělmo.

„Potvrzeno,“ prohlásila a napasovala ho do židle. „Poručíku Dallasová, jsem si jista, že váš rekordér je poškozen.“ Mávla rukou a překotila šálek s kávou, která se vylila na přístroj. „Můj je v pořádku a pro hlášení o výslechu bude stačit. Nejste zraněna?“

„Ne.“ Eva zavřela oči ve snaze nabýt znovu sebekontroly. „Ne, jsem v pořádku. Výslech skončil v jednu hodinu třicet tři minuty. Vyslýchaný Jess Barrov bude dopraven na Brightmoreskou polikliniku, odkud bude v devět hodin ráno převezen na policejní centrálu, kde bude výslech pokračovat. Peabodyová, zařiďte, prosím, převoz. Vyslýchaný musí být před výslechem střežen.“

„Ano, madam.“ Peabodyová se ohlédla k otvírajícím se dveřím Roarkeovy kanceláře. Stačil jí jediný pohled, aby věděla, že nejspíš nastanou potíže. „Poručíku,“ ozvala se, „mám na přístroji poruchu a váš videotelefon se asi poškodil, když ho vyslýchaný shodil na zem. Žádám o povolení zavolat lékařskou službu z jiné místnosti.“

„Běžte,“ řekla Eva a s povzdechem se podívala na Roarkea. „Nemáš právo sledovat výslech,“ začala.

„S tím bych si dovolil nesouhlasit.“ Sjel pohledem na skučícího Jesse. „Už přichází k sobě. Chci si s ním promluvit.“

„Poslyš, Roarkeu…“

Rázně ji odstrčil. Oči měl jako led. „Hned teď, Evo. Nech nás o samotě.“

Z toho nekouká nic dobrého, usoudila. Oba byli zvyklí dávat rozkazy, a ani jeden z nich je nechtěl přijímat. Vzpomněla si na jeho zděšený, ohromený pohled, když se od ní tehdy odtáhl. Oba byli zneužiti, ale obětí byl Roarke.

„Máš pět minut. Víc ne. A musím tě hned varovat. Podle záznamů nemá žádná větší zranění. Jestli na sobě bude mít známky násilí, můžu se dostat do potíží.“

S takřka neznatelným úsměvem na rtech ji vzal za paži a vedl ke dveřím. „Poručíku, důvěřujte mi. Jsem civilizovaný člověk.“ Zavřel jí dveře před nosem a zamkl.

Vrátil se zpět, vyvlekl Jesse ze židle a třásl s ním tak dlouho, dokud Jess nezačal mžourat ve snaze zaostřit pohled. „Tak co, už jsme se vzpamatovali?“ pravil Roarke sladce.

Jesse zamrazilo v zádech. Hleděl do tváře smrti a byl si toho vědom. „Chci právníka.“

„Teď nemáš co dělat s policií. Teď máš co dělat se mnou. Alespoň dalších pět minut. A o právech si můžeš nechat leda zdát.“

Jess polkl a snažil se zachovat klid. „Ty mi nemůžeš nic udělat. Jinak to odnese tvoje žena.“

Roarkeova ústa se zkřivila a Jessovi se sevřel žaludek hrůzou. „Myslíš? Tak já ti předvedu, jak se pleteš.“

Nespouštěje oči z Jessovy tváře mu sáhl mezi nohy a vší silou sevřel jeho penis. Cítil jisté uspokojení, když viděl, jak se z Jessova obličeje vytrácí všechna barva a jak se mu ústa stahují jako slepičí prdelka. Palcem mu jemně stiskl dýchací trubici, takže sotva popadal dech.

„Tak co, jaké to je, když tě někdo vodí za ptáka?“ zeptal se líbezně. Ještě naposledy trhl rukou, a pak se Jess zhroutil na židli jako klubíčko neštěstí.

„A teď si promluvíme,“ pravil Roarke milým hlasem. „O osobních záležitostech.“

Venku na chodbě Eva netrpělivě přešlapovala a každou chvilku se ohlížela ke dveřím. Moc dobře věděla, že jestli Roarke použil protihlukové zařízení, Jess si může vykřičet plíce a nikdo ho neuslyší.

Jestli ho zabije… Panebože, co bude dělat, jestli ho zabije? Zastavila se a chytla se za břicho. Jak o tom vůbec může uvažovat? Její povinností je toho hajzla chránit. Existují předpisy. Bez ohledu na osobní pocity se musí držet předpisů.

Rázně přikročila ke dveřím, dekódovala zámek a vztekle zasyčela, když jí byl odepřen vstup. „Ten mizera. Krucinál, Roarkeu!“ Znal ji moc dobře. S malou nadějí se rychle vydala chodbou do jeho kanceláře a zkusila spojovací dveře.

Vstup zamítnut.

Vrhla se k monitoru, napojila se na bezpečnostní kameru ve své kanceláři a zjistila, že i tu zablokoval.

„Kristepane, on ho zabije!“ Znovu se rozběhla ke dveřím a marně do nich bušila pěstmi. Po chvilce zámek jako kouzlem odskočil a dveře se neslyšně odsunuly. Prošla jimi s myšlenkou na to nejhorší a uviděla Roarkea, jak sedí klidně za stolem s cigaretou v ruce.

S bušícím srdcem se podívala na Jesse. Byl bílý jako smrt, zorničky jako špendlíky, ale dýchal.

„Nemá ani škrábnutí.“ Roarke zvedl do výše skleničku s brandy. „A jsem si jist, že už pochopil, jakou udělal chybu.“

Eva se předklonila a zahleděla se Jessovi do očí. Schoulil se před ní jako zbitý pes. Zvuk, který se mu vydral z úst, snad ani nepatřil člověku. „Cos mu sakra udělal?“

Pochyboval o tom, že by Eva nebo policie schvalovali triky, které se naučil v dobách své temnější minulosti. „Nic, co by si nezasloužil.“

Narovnala se a zkoumavě si Roarkea měřila. Tvářil se jako člověk, jenž má za úkol pobavit neodbytné hosty nebo předsedat důležitému obchodnímu jednání. Jeho oblek byl bez poskvrnky, účes neporušený, ruce dokonale klidné. Ale v očích měl něco divokého.

„Děsíš mě.“

Opatrně položil sklenici. „Už nikdy ti neublížím.“

„Roarkeu.“ Překonala touhu vrhnout se mu do náruče. Nebyla na to ta správná chvíle. A on o to jistě ani nestojí. „Tohle nemůžeš brát osobně.“

„Ale ano.“ Potáhl z cigarety a pomalu vyfoukl kouř. „Můžu. Je to osobní.“

„Poručíku?“ Dovnitř vešla Peabodyová s nicneříkajícím výrazem. „Jestli dovolíte, doprovodím podezřelého na kliniku.“

„Půjdu já.“

„Madam.“ Peabodyová pohlédla směrem k Roarkeovi. Nespouštěl z Evy oči. A ty oči vypadaly dost nebezpečně. „Nezlobte se, ale myslím, že tu máte naléhavější úkoly. Já to zvládnu. Máte tu ještě spoustu hostí, je tu i tisk. Jsem si jista, že byste byli raději, kdyby se to všechno odehrálo v tichosti.“

„Dobrá. Spojím se s centrálou odtud a zařídím, co je třeba. Připravte na zítřek druhou fázi výslechu, v devět nula nula.“

„Už se těším.“ Peabodyová mrkla na Jesse a zvedla obočí. „Ten se ale musel praštit, chudáček. Vypadá, že je úplně bez sebe.“ Nabídla Roarkeovi široký úsměv. „To znám.“

Roarke se také zasmál a napětí opadlo. „Ne, Peabodyová. V tomhle případě jsem si naprosto jist, že to neznáte.“

Vstal, přikročil k ní, vzal její hranatou tvář do dlaní a vlepil jí pusu. „Jste obdivuhodná,“ zašeptal a obrátil se k Evě. „Vrátím se k hostům. Nemusíš spěchat.“

Když vyšel ven, Peabodyová se konečky prstů dotkla právě políbených rtů. Zářila štěstím. „No páni!“

„Hodně vám dlužím, Peabodyová.“

„Podle mého už jsem odměnu dostala.“ Přistoupila ke dveřím. „Už je tady ambulance, musím doprovodit našeho chlapečka do nemocnice. Vyřiďte Mavis, že byla fakt super.“

„Mavis…“ Eva si tiskla prsty na oči. Jak jen to řekne Mavis?

Peabodyová se chápavě usmála: „Být na vašem místě, nekazila bych jí večer. Můžete jí to říct až pak. Ona to přežije.“

Kapitola šestnáctá

Získat povolení k prohlídce ve dvě ráno je docela umění. Eva neměla dost usvědčujících důkazů na to, aby takovou prohlídku mohla provést automaticky, a potřebovala tedy rozhodnutí soudce. A když takového soudce probudíte uprostřed noci, nemůžete čekat, že bude ochota sama. Vysvětlit, proč právě teď potřebuje povolení k prohledání a

prověření hudebního mixážního pultu nacházejícího se v jejím vlastním domě, to byl pro Evu téměř nadlidský výkon.

Vzhledem k tomu si od soudce, pro kterého se rozhodla, musela vyslechnout důraznou lekci.

„Já vím, vaše ctihodnosti. Ale tohle do nějaké rozumnější hodiny nepočká. Mám důvodné podezření, že to zařízení má nějakou spojitost se smrtí čtyř lidí. Člověk, který je zkonstruoval a pracuje s ním, je ve vazbě a lze jen těžko očekávat, že bude spolupracovat."

„Chcete snad říct, že hudba zabíjí, poručíku?" chrochtl soudce. „O tom bych vám mohl vyprávět. Ty hrůzy, kterými nás média oblažují, by zabily i slona. To za mých mladých časů, to byla *hudba*. Springsteen, *Live*, *Cult Killers*. To byla muzika."

„Jistě, pane." Obrátila oči ke stropu. To musí padnout zrovna na milovníka klasické hudby. „Já ten zatykač nutně potřebuji, ctihodnosti, aby se kapitán Feeney mohl hned pustit do prohlídky. Podezřelý se přiznal, že to zařízení používá nezákonným způsobem, mám to zaprotokolované."

„Pro mě za mě můžou tyhle hračičky třeba zakázat a spálit. Kvůli takové blbosti jste mě nemusela budit, poručíku."

„Jenže podle všech důkazů jsou tohle zařízení a jeho vlastník spojeni se smrtí senátora Pearlye a dalších."

Sluchátko na chvíli oněmělo a pak uslyšela hvízdnutí. „To je poměrně radikální postup. Myslíte to vážně?"

„Ano, pane. Potřebuji to oprávnění k prohlídce."

„Pošlu vám to, ale bylo by pro vás lepší, kdybyste se nemýlila, poručíku."

„Díky. Promiňte, že jsem vás vyrušila…" V přístroji to cvaklo. „…ze spánku," dokončila větu. Hned se přes svůj mobilní videotelefon spojila s Feeneym.

„Těbůh, Dallasová," rozzářil se z obrazovky. „Kde, prosím tě, vězíš? Večírek je v nejlepším. Přišlas o skvělý číslo. Mavis zpívala s hologramem *Rolling Stones*. Ty víš, že pro Jaggera mám slabost."

„Jo, je ti přímo druhým tátou. Nezlob se, ale mám pro tebe práci."

„Práci? Ve dvě ráno?!"

„Promiň, ale nedá se nic dělat. Roarke odveze tvou ženu domů. Budu nahoře za deset minut. Vezmi si něco na vystřízlivění, jestli to potřebuješ. Možná to bude dlouhá noc.“

„Na vystřízlivění?“ Ve Feeneyho tváři se objevil obvyklý morousovitý výraz. „Celou noc pracuju na tom, abych se pořádně namazal. O co jde?“

„Deset minut,“ opakovala Eva a vypnula to.

Převlékla se a spočítala další modřiny, které jí mezitím naskákaly na těle. Chvatně je zatřela make-upem a navlékla si košili a kalhoty.

Svému slovu dostála a o deset minut později vkročila na střechu.

Roarke se činil, jak si všimla, a pomalu neodbytné hosty vyprovázel. Pokud jich tu ještě pár zbylo, zřejmě je odvedl do vedlejších pokojů, aby měla volné pole působnosti.

Feeney seděl na židli u vypleněného bufetu a zasmušile pojídal pastičku. „Ty teda umíš člověku zkazit náladu. Zato moje žena byla u vytržení, že pojede domů limuzínou. Ani mě neseřvala. A Mavis tě všude hledala. Asi ji trochu mrzelo, že tě nenašla mezi gratulanty.“

„Já to napravím.“ Evin mobilní videotelefon signalizoval příchozí zprávu. Přečetla si, co bylo na displeji, a naťukala odpověď. „Tady máme povolení k prohlídce.“

„Tak povolení k prohlídce, říkáš?“ Feeney sáhl po další chuťovce a strčil si ji do pusy. „A to jako čeho?“

Eva hodila rukou k mixážnímu pultu. „Tady toho. Jsi připraven využít svého magického umění?“

Feeney dožvýkal lahůdku a obrátil se k pultu. Oči mu zasvítily přímo milostně. „Chceš, abych se tomu podíval na zoubek? Hernajs!“

Jedním skokem byl u pultu a přejel po něm nábožně rukama. Slyšela, jak si mumlá nesrozumitelné technické výrazy. „Takže máme oprávnění to zařízení dekódovat?“

„Jistě, Feeney, a je to vážné.“

„To mi nemusíš říkat.“ Předpažil a promnul si konečky prstů jako protřelý kasař, chystající se na velkou ránu. „Tak tohle je opravdu věcička.“

„Tohle…“ pronesla Eva a odmlčela se, „s největší pravděpodobností způsobilo smrt čtyř lidí.“ Přistoupila k němu. „Dovolíš? Vysvětlím ti to, abys byl v obraze.“

Za dvacet minut se Feeney, když si přinesl z auta svůj kufřík s nástroji, pustil do práce. Eva vůbec nerozuměla výrazům, které si stále pro sebe drmolil, a když se mu naklonila přes rameno, netrpělivě se ošíval.

Měla tedy trochu času srovnat si myšlenky v hlavě a zjistit, jak to vypadá s Jessem. Právě se spojila s Peabodyovou a nařídila jí, aby přenechala službu uniformované stráži na klinice a šla se domů vyspat, když vešel Roarke.

„Nechal jsem od tebe pozdravovat naše hosty," sdělil jí a posilnil se další skleničkou brandy. „Řekl jsem, že tě náhle zavolali do služby. Dovedeš si představit, jak mě teď všichni litují, že mám za ženu poldu?"

„Říkala jsem ti, že nejsem dobrá partie."

Jen se usmál, ale oči měl vážné. „Mavis se s tím spokojila. Doufá, že se jí zítra ozveš."

„To taky udělám. Budu se jí muset na něco zeptat. Na Barrowa se neptala?"

„Řekl jsem jí, že je… indisponován. Náhlá nevolnost." Nedotýkal se jí. Toužil po tom, ale ještě nebyl připraven. „Ty máš bolesti, Evo. Vidím to na tobě."

„Na to se vykašli. Máme tady s Feeneym co dělat a já musím zůstat při smyslech. Nejsem žádná křehotinka, Roarkeu." Nech to být, říkaly její oči. „Už jsem si zvykla."

Vypil brandy a strčil si ruce do kapes. „Můžu vám pomoct, jestli chcete," kývl hlavou směrem k Feeneymu.

„To je záležitost policie. Nemáš právo se toho přístroje dotýkat," prohlásila suše Eva. Když jí Roarke znovu pohlédl do očí a našel tam známé ohníčky smíchu, oddechl si úlevou. „Tohle je Feeneyho záležitost," dodala úsečně. „Má vyšší hodnost než já, a když si bude přát tvou pomoc, je to jeho věc. Já o tom ale nechci nic vědět. Musím jít připravit hlášení."

Vykročila a na všech jejích pohybech bylo znát podráždění.

„Evo." Když se zastavila a zamračeně se ohlédla, potřásl hlavou. „Ale nic." Pokrčil bezmocně rameny. „Nic."

„Hoď to za hlavu, sakra. Už mě rozčiluješ," vyštěkla a rázně vypochodovala z místnosti, až se tomu musel usmát.

„Já tě taky miluju,“ zašeptal a pak se obrátil k Feeneymu. „Tak copak to tu máme?“

„Já se z toho snad rozpláču. Je to tak nádherné! Geniální! Řeknu vám, ten chlap je fakt génius. Pojďte sem a podívejte se na tuhletu nádhernou věcičku. Jen se podívejte.“

Roarke si sundal sako a sklonil se nad mixážní pult.

Ani ji nenapadlo jít spát. Protentokrát Eva zapomněla na své předsudky a vzala si povzbuzující lék, samozřejmě legální. Tabletka odvála všechnu únavu a vyčerpání a vymetla jí lepkavé nánosy z mozku. Použila sprchu v kanceláři, dala si na koleno obklad z drceného ledu a řekla si, že ostatní rány a pohmožděniny si ošetří až později.

V šest ráno se vrátila na střešní terasu. Podezřelý mixážní pult už byl metodicky rozebrán na jednotlivé díly. Na naleštěné podlaze se kupily hromádky, patrně organizované, s dráty, deskami, čipy, disky a panely.

Mezi těmi hromadami seděl se zkříženýma nohama Roarke v apartní hedvábné košili a na míru šitých kalhotách a přičinlivě zapisoval data do logbooku. Vlasy si svázal do culíku, aby mu nepadaly do tváře. A ta tvář byla plná zaujetí, oči nezvykle bdělé na to, kolik bylo hodin.

„Už to mám,“ zamumlal směrem k Feeneymu. „Něco takového už jsem předtím viděl. Něco dost podobného.“ Zvedl záznamník. „Mrkněte se na to.“

Za pultem se bleskově vynořila ruka a hmátla po logbooku. „Jo! Herdek, to by mohlo být ono. To mi teda poser ptáka!“

„Vy Irové užíváte tak zvláštní výrazivo.“

Při Evině suché poznámce Feeney vykoukl ven. Vlasy mu trčely na všechny strany a oči mu planuly vzrušením. „Nazdar, Dallasová. Myslím, že jsme na to právě kápli.“

„Jak to, že vám to tak trvalo?“

„To jsou vtipy.“ Feeneyho hlava opět zmizela.

Eva si vyměnila dlouhý, zpytavý pohled s Roarkem. „Dobré ráno, poručíku.“

„Nejsi tady,“ pravila, když ho míjela. „Já tě prostě nevidím. Tak co to máš, Feeney?“

„Kápli jsme tu na moc zajímavý věcičky,“ vynořil se znovu na světlo a uvelebil se na polstrované židli za pultem. „Ale jedna stojí vážně za to. Dalo nám fušku, než jsme se k tomu přes všechny ty zabezpečení prokopali.“

Jeho prsty se rozběhly po klávesnici, pod níž zbyla jen holá střeva přístroje. „Kdyby tohle viděli kluci od nás z oddělení, byli by u vytržení. Nikdo z nás by to nedokázal. Má tvůrčího ducha, chápeš?“

Ukázal jí logbook, i když věděl, že těm nesrozumitelným kódům ani za mák nerozumí. Také se hned zeptala: „Co je to?“

„Docela jsme si mákli, než jsme na to přišli. Zakódoval to osobní šifrou, vzorcem svého hlasu, otiskem dlaně. Taky zabezpečením proti selhání. Před hodinou jsme málem vyletěli do povětří, viď, Roarkeu?“

Roarke vstal a zastrčil si ruce do kapes. „Ani na chvilku jsem o vás nepochyboval, kapitáne.“

Feeney se zasmál. „Jestli jste se nemodlil, hochu, tak já teda jo. Ovšem jste jeden z mála, se kterými bych vyletěl do vzduchu docela rád.“

„Nápodobně.“

„Jestli jste už skončili s poklonami, nemohli byste mi laskavě vysvětlit, na co se to tu koukám?“

„To je skener. Je to ta nejsložitější věc, jakou jsem kdy viděl, jedině snad v laborce při testech.“

„Při testech?“

Takzvané testy byly procedura, které se každý policista bál jako čert kříže, a která čekala každého, kdo byl nucen použít zbraň s následkem smrti.

„Jo. I když má každý člen newyorské policie podrobné záznamy a snímky mozku, udělají mu znovu testy a nové snímky a hledají známky poškození nebo abnormality, které by mohly způsobit, že se rozhodl použít zbraň se smrtícím účinkem. Tyhle záznamy se porovnávají s posledními, a pak člověku pustí pár virtuálních programů, ve kterých jsou použity údaje získané z těchto záznamů. Dost hnusná práce.“

Feeney testy podstoupil jen jednou a doufal, že naposled.

„A jemu se podařilo vyrobit duplikát, nebo ten proces simulovat?“ zeptala se Eva.

„Myslím, že to ještě o několik úrovní zdokonalil.“ Feeney mávl rukou k hromadě disků. „Tohle všechno jsou záznamy mozkové aktivity různých lidí. Nebude tak těžké porovnat je se záznamy obětí a identifikovat je.“

Jeden z nich může patřit i jí, napadlo Evu. Její mozek na disku. „No to je úžasné,“ řekla si spíš pro sebe.

„Geniální. A možná smrtelně nebezpečné. Náš hoch dokáže pěkné kousky, pokud jde o změny psychiky. Všechno to nějak souvisí s hudbou, váže se to na určité hudební vzorce, tedy tóny a akordy, chápeš? Pustí ti nějakou písničku a dokáže modulovat určité tóny tak, aby v mozku cílové osoby vyvolaly určitou reakci, a tak se indukují neuvědomělé podněty, čímž dochází k ovlivnění stavu mysli,“ odrecitoval.

„Tím se tedy dostává lidem do hlavy. Do podvědomí.“

„Je v tom hodně medicínské technologie, v tom se zas tak dobře nevyznám, ale v podstatě je to tak. Nejvíc ho zajímá sexuální oblast,“ dodal Feeney. „To je přímo jeho specialita. Řekl bych, že dokáže natolik dokonale ovlivnit duševní rozpoložení, že to s člověkem pořádně zamává. Musí to být pecka.“

„Až ho to srazí ze střechy?“ zeptala se Eva.

„To není tak jednoduché. Já bych mluvil spíš o povzbuzení nebo inspiraci. Jistě, kdyby se někdo nakláněl z okna a uvažoval o tom, jestli má skočit dolů, možná by právě tohle mohl být poslední impuls. Ale přinutit někoho, aby jednal proti své přirozenosti, ne, to bych se tvrdit neodvážil.“

„Ale oni skočili, udusili se, vykrváceli,“ připomněla mu netrpělivě. „Třeba v sobě myšlenku na sebevraždu skrýváme všichni. A u nich se dostaly na povrch právě pomocí toho zařízení.“

„Na to se budeš muset zeptat doktorky Mirové. Já budu pátrat dál. Po snídani,“ usmál se s nadějí.

Setřásla ze sebe netrpělivost. „Dobře, tak po snídani. Díky, žes zůstal tak dlouho vzhůru a že pracuješ tak rychle. Chtěla jsem toho nejlepšího.“

„A taky ho máš,“ zašklebil se Feeney, jako by schválně neporozuměl. „Ten hoch, kterýho sis vybrala, se v technice vyzná. Kdyby se snad chtěl vzdát toho svého nudného života pracháče, může od hodiny nastoupit u nás na oddělení elektronické detekce. Udělal bych z něho vynikajícího detektiva.“

„Tomu říkám nabídka,“ usmál se Roarke. „Kde je kuchyně, víte. Náš AutoChef vám rád poslouží, nebo můžete říct Summersetovi, připraví vám, co budete chtít.“

„Což v tomhle domě jistě znamená opravdická vajíčka.“ Feeney si protáhl všechny končetiny, až mu klouby zapraštěly. „Mám mu říct, aby připravil snídani pro tři?“

„To byste mohl,“ přikývl Roarke. „Za chvilku budeme dole.“ Počkal, až Feeney odkvačí uchvácen představou vajíček naměkko a borůvkového koláče, a obrátil se k Evě: „Vím, že nemáš moc času.“

„Dost času, jestli mi máš co říct.“

„To mám.“ Málokdy se cítil tak nesvůj, bylo to pro něj nezvyklé. „Jak už naznačil Feeney, tohle zařízení takové schopnosti, jaké myslíš, nemá. Nelze jím ovlivnit člověka natolik, aby jednal sám proti sobě, aby dělal něco, co se zcela příčí jeho povaze.“

Hned věděla, kam míří, a nejradši by zaklela. „Roarkeu…“

„Nech mě domluvit, prosím. Já jsem ten, kdo ti včera večer ublížil. Já a ten druhý z minulých časů, což není tak dávno, abych na to zapomněl. Teď jsem někdo jiný, než jsem býval, protože jsem to tak chtěl. A protože jsem to dokázal. Pomohly mi peníze a touha… po dokonalosti. Ale on tu stále ještě je. Je pořád mou součástí. A já si to včera dost drsným způsobem připomněl.“

„Chceš, abych tě za to nenáviděla, abych ti dávala vinu?“

„Ne, chci, abys tomu rozuměla, a abys mě pochopila. Býval jsem právě tím člověkem, který ti včera večer ublížil.“

„A se mnou je to stejné.“

To ho umlčelo a v očích se mu mihl úlek. „Proboha, Evo!“

„Mám z toho strach. V noci se probouzím a ptám se sama sebe, kdo vlastně jsem. Žiju s tím každý den. Když jsem si tě brala, věděla jsem, jaká je tvoje minulost, a je mi to jedno. Vím, co máš za sebou, žil jsi mimo zákon a porušoval jsi právo. Ale teď jsem s tebou.“ Těžce vzdychla a přešlápla. „Já tě miluju, víš? Prostě to tak je. A teď mám

hlad a čeká mě těžký den, tak radši pojďme, než nám Feeney vybílí kuchyň.“

Než mohla vyběhnout ze dveří, předběhl ji. „Ještě okamžik.“ Vzal její tvář do dlaní a políbil ji tak něžně, až se jí stáhlo hrdlo.

„No,“ vypravila ze sebe, když se odtáhl. „To je, myslím, lepší.“

„Mnohem lepší.“ Propletl si prsty s jejími. „*Ghra…*“

„Eh?“ Na čele jí vyskočila vráska. „To je zase gaelsky?“

„Ano.“ Přiblížil jejich propletené prsty ke svým rtům. „Láska. Jsi moje láska.“

„To zní nádherně.“

„Ano, to ano.“ Vzdychl si. Je to dávno, kdy to slovo slyšel naposledy.

„Nemusíš kvůli tomu být smutný,“ zašeptala.

„To ne. Jen jsem se zamyslel.“ Vroucně jí stiskl ruku. „Chtěl bych vás pozvat na snídani, poručíku.“

„Dobrá, přemluvil jste mě, pane.“ Vděčně mu oplatila stisk. „Dáme si palačinky?“

Problém s chemickými preparáty je ten, pomyslela si Eva, když si sedala, aby podruhé vyslechla Jesse Barrowa, že ať jsou jakkoli bezpečné, neškodné a užitečné, jak se o nich tvrdí, vyvolávají v ní falešné pocity. Věděla, že její bdělost není normální, že kdesi pod tou uměle vyvolanou energií je její tělo zoufalou, vyčerpanou hromádkou masa a kostí.

Nemohla se zbavit představy, že má na unaveném obličeji obrovskou klaunskou masku.

„Jste připravena, Peabodyová?“ zeptala se, když její pomocnice vešla do holé bílé místnosti.

„Ano, madam. Zastavila jsem se ve vaší kanceláři a přečetla si zprávu. Máte tam také hlášení od inspektora a dvě od Nadine Furstové. Asi čichá senzaci.“

„Bude muset počkat. Zajdu za inspektorem hned, jak budu mít chvilku. Víte něco o baseballu, Peabodyová?“

„Hrála jsem dva roky jako pálkař na střední škole. Golden Glove.“

„Dobrá, tak se rozcvičte. Až vám nahodím míč, odpálíte ho. Rozmáčknu toho prevíta jako štěnici. Zprávu jste četla, postupy znáte. Trochu si ho podáme.“

„Já mám většinou tyhle drzé kluky ráda. Ale myslím, že tady udělám výjimku.“

„A jak mu to dneska sluší,“ dodala Eva a ustoupila, neboť uniformovaný policista právě přiváděl toho, o kom byla řeč. „Tak jak to jde, Jessi? Už je vám líp?“

Od včerejška se stačil dát dohromady a teď hrozilo, že každou chvíli vybuchne. „Mohl bych vás obvinit z užití nepřiměřené síly. Ale kašlu na to, protože až tenhle tyjátr skončí, bude z vás mít celé oddělení srandu.“

„No vida, už je mu líp. Sedněte si.“ Eva přikročila ke stolku a zapnula nahrávací zařízení. „Poručík Eva Dallasová a strážník Delia Peabodyová, pomocnice. Čas devět nula nula, osmého září 2058. Vyslýchaný Jess Barow, číslo spisu S jedna devět tři nula pět. Uvedl byste, prosím, své jméno do protokolu?“

„Jess Barrow. Řekla jste to správně.“

„Při předběžném výslechu jsem vás seznámila s vašimi právy, souhlasíte?“

„Jistě.“

„A rozumíte tomu, jaká máte práva?“

„Ano, rozumím tomu.“

„Chcete nyní využít svého práva a vyžádat si přítomnost advokáta nebo právního zástupce?“

„Žádného nepotřebuju.

„Dobře.“ Eva si sedla, sepjala ruce a usmála se. „Takže začneme. V předchozím prohlášení jste se přiznal, že jste zkonstruoval a používal zařízení, kterým lze ovlivňovat mozkovou aktivitu a chování lidí.“

„K ničemu jsem se nepřiznal, do hajzlu!“

Nepřestávala se usmívat. „To je věc výkladu. Popíráte, že jste včera večer během společenského večírku, který se konal u mě doma, použil své zařízení k ovlivnění podvědomí osoby jménem Roarke?“

„Hele, jestli vám manžílek někde vyhrnul sukni, je to vaše věc.“

Evin úsměv nepohasl. „Peabodyová, pan Barrow si možná není vědom, jaké jsou sankce za křivou výpověď při výslechu.“

„Za křivou výpověď,“ pravila Peabodyová libým hlasem, „může být uložen maximální trest pěti let nepodmíněně. Mám přehrát příslušný záznam z předběžného výslechu, poručíku? Možná že si vyslýchaný nic nepamatuje kvůli zranění, které utrpěl při útoku na úřední osobu.“

„Hovno útoku!“ Zle se na Peabodyovou zamračil. „Nic jsem jí neudělal. To ona mě praštila, a pak tam pustila toho svýho parchanta a ten mi…“

Zmlkl, neboť si vzpomněl na varovná slova, která mu Roarke tichým hlasem šeptal do ucha, zatímco jeho tělem projížděla nesnesitelná bolest.

„Přejete si vznést oficiální stížnost?“ zeptala se Eva.

„Ne.“ Nad horním rtem se mu perlily kapičky potu. Co mu ten Roarke jenom provedl? dumala Eva.

„Včera večer jsem trochu ulít. Vymklo se mi to z rukou,“ zahučel Barrow. Zhluboka dýchal, aby se uklidnil. „Poslouchejte, já jsem muzikant. Jsem hrdý na svou práci. Jsem pyšný na to, že svou tvorbou dokážu ovlivňovat lidi, pohnout jejich myslí. Možná proto jste získala nesprávný dojem, co vlastně moje práce obnáší. Opravdu nevím, o co vám jde.“

Znovu se usmál s notnou dávkou svého obvyklého šarmu a rozhodil hezkýma rukama. „Ty lidi, o kterých jste včera mluvila, vůbec neznám. Možná jsem o nich slyšel, ale osobně je neznám a nemám nic společného s tím, že se rozhodli skoncovat se životem. Jsem rozhodně proti sebevraždám, protože podle mě je život i tak dost krátký. Je to všechno nedorozumění a já jsem ochoten na to zapomenout.“

Eva se opřela a vyslala pohled ke své pomocnici. „Slyšíte, Peabodyová? On je ochoten na to zapomenout.“

„To je od něho velkorysé, poručíku, a za těchto okolností mě to ani nepřekvapuje. Za porušování zákona o soukromí použitím elektronického zařízení jsou přísné postihy. A další tresty hrozí za výrobu a použití zařízení určeného pro podprahové ovlivňování osob. Suma sumárum vás také může čekat deset let v base.“

„Nic z toho mi nemůžete dokázat. Vůbec nic. Žádný takový případ jste tu neměli.“

„Dávám vám šanci. Pokud jde o občanskoprávní při, kterou jsme s manželem oprávněni proti vám vznést, prohlásím zde do protokolu, že

se tohoto práva vzdám, pokud se k těmto trestným činům přiznáte – a to během příštích třiceti sekund. Rozmyslete si to.“

„Nic si nemusím rozmýšlet, protože na mě nic nemáte.“ Předklonil se. „Nejste tady jediná. Co myslíte, že se stane s vaší podělanou kariérou, když s tím půjdu za novináři?“

Eva neřekla nic, jen si ho mlčky měřila a pak mrkla na stopky na záznamníku. „Nabídka nebyla přijata.“ Kývla do kamery monitorující místnost. „Peabodyová, dekódujte, prosím, dveře a pusťte dovnitř kapitána Feeneyho.“

Feeney vešel a celý zářil. Hodil na stůl disk a složku papírů a vymrštil ruku směrem k Jessovi. „Přiznám se, že vaše dílo je opravdu tím nejlepším, co jsem kdy viděl. Je mi potěšením.“

„Díky.“ Jess mu s blahosklonným výrazem potřásl rukou. „Mám svou práci velice rád.“

„O, to je vidět.“ Feeney se uvelebil na židli. „Už dlouho jsem si tak neužil, jako když jsem tu vaši mašinku rozebíral.“

Být to jinde a jindy, mohla celá situace vypadat dost směšně. Jessův výraz prošel dramatickou škálou od blahosklonné hvězdy přes nepokrytý úlek až k naprosté zuřivosti. „Vy jste se vrtal v mém mixážním pultu? Vy jste to *rozebral?* Neměl jste právo na to ani sáhnout! Já vás zabiju!“

„Jak je vidět, vyslýchaný je značně rozrušen,“ diktovala Peabodyová nezúčastněně do rekordem. „Jeho hrozby adresované osobě kapitána Feeneyho jsou chápány spíše jako projev emocionálního stavu než doslova.“

„No, pro jednou se snad nic nestalo,“ řekl Feeney vesele. „Měl byste si dávat pozor na jazyk, příteli.“ Opřel se lokty o stůl a naklonil se k Jessovi. „A teď k věci. Dokázal jste to zařízení dobře zabezpečit. Dalo mi dost práce, než jsem překonal všechny pojistky. Sestrojit něco takového, to je skutečně mimořádný úspěch. Naměřil jsem, že snímač má rozsah dva yardy. To je opravdu dobré na tak malou přenosnou jednotku.“

„Nedostal jste se dovnitř.“ Jessův hlas se třásl. „Jenom blafujete. Nemohl jste se dostat až k jádru.“

„No, ty tři ochranné okruhy byly fakt vymakané,“ připustil Feeney. „S tím druhým jsem se páral skoro hodinu, ale ten poslední, to už byla

jen taková vycpávka. Asi jste nepočítal s tím, že se někdo dostane tak daleko.“

„Přehrál sis ty disky, Feeneyi?“ zeptala se ho Eva.

„Jsem teprve na začátku. Jseš tam, Dallasová. Roarkeovy záznamy nemáme, je to civil. Ale našel jsem data, které patří tobě a Peabodyové.“

Peabodyová zamžikala. „Mně?“

„Porovnávám záznamy všech osob, které jsi po mně chtěla, Dallasová.“ Znovu se široce usmál na Jesse. „Byl jste pilný, shromáždil jste opravdu zajímavé exempláře. Až budu muset to zařízení zničit, utrhne mi to srdce.“

„To nemůžete udělat!“ V Jessově hlase zazněla upřímná bolest. „Dal jsem do toho všechno. Všechny svoje peníze, čas, všechny nápady a energii. Tři roky života, dělal jsem na tom v jednom kuse, bez přestávky. Vzdal jsem se kvůli tomu kariéry. Víte vy vůbec, co jsem chtěl s tou věcí dokázat?“

Eva využila přihrávky. „A nechtěl byste nám to říct, Jessi? Vlastními slovy. Moc rádi bychom se to dozvěděli.“

Kapitola sedmnáctá

Jess Barrow se přerývaným hlasem rozhovořil. Mluvil o svých experimentech a o bádání, o své fascinaci skutečností, že je možno stimulovat zvnějšku mozek a smysly člověka a podnítit myšlenkovou činnost pomocí technologie.

„K tomu, abychom mohli lépe prožívat, k tomu se musíme dostat pod povrch. A o to mi právě šlo,“ vykládal. „Dostat se hlouběji pod povrch. Ke snům. K touhám, obavám, představám. Po celý můj život to byla hudba, která mě dovedla… všude, k lásce, vášni, zoufalství, radosti. Vždyť co může být většího, než když se dostanete do nitra mysli a skutečně ji začnete pořádně používat?“

„Takže jste na tom začal pracovat,“ pobídla ho Eva. „Zasvětil jste té práci svůj život.“

„Tři roky. Vlastně víc, ale přímo na konstrukci, na experimentování a zdokonalování toho přístroje jsem pracoval tři roky. Dal jsem do

toho všechny svoje peníze. Teď už mi nezbylo vůbec nic. Proto jsem taky potřeboval finanční podporu. Proto jsem potřeboval vás.“

„A tak jste využil Mavis, abyste se dostal ke mně a tím i k Roarkeovi.“

„Heleďte,“ Jess si rukama promnul obličej, „já mám Mavis rád, a ona má fakt šmrnc. Jo, kdyby byla pitomá jako android, mohli bychom mluvit o využívání, ale ona není blbá. Nijak jsem jí neublížil. Když už nic jiného, pomohl jsem jí nahoru. Tenkrát, když jsme se dali dohromady, byla dost na dně. Sebevědomí na nule. Uměla to dobře zamaskovat, ale nevěřila si kvůli tomu průšvihu. To já jí pomohl, aby zase získala sebejistotu.“

„Jak?“

Zaváhal, ale pak usoudil, že bude lepší jít s barvou ven. „No, zkusil jsem správně nasměrované podprahové podněty. Měla by mi za to být vděčná,“ tvrdil. „A že jsem si s ní dal práci! Sama jste ji slyšela. Je mnohem lepší než kdy jindy.“

„Vy jste s ní experimentoval,“ pronesla Eva, a už jen za to by ho byla nejraději uškrtila, „bez jejího vědomí?“

„Ale kdež! Copak to je nějaká pokusná myš? Bože, vždyť já ten systém přivedl k dokonalosti.“ Zabodl prst do Feeneyho. „Vy přece víte, že je to bomba.“

„Je to obdivuhodné,“ přisvědčil Feeney. „To ovšem neznamená, že je to taky zákonné.“

„Kruci, genetické inženýrství bylo také nelegální, pokusy *in vitro* byly proti zákonu, prostituce taky. A dneska? Urazili jsme velký kus cesty, ale pořád žijeme v době temna, milý pane. Vždyť tohle bude obrovský přínos pro lidstvo, učiníme sen skutečností.“

„Všichni ovšem netouží po tom, aby se jejich sny staly skutečností. Co vám dává právo rozhodovat za jiné?“ odsekla Eva.

„Ale no jo,“ mávl rukou. „Možná jsem to párkrát přehnal. Můžete mít pravdu. Ale neudělal jsem nic víc, než že jsem rozšířil možnosti toho, co už tu bylo i beze mě. Tenkrát ve studiu jsem jenom chuť na sex, která ve vás už byla, trochu zesílil. Komu to ublížilo? Jindy jsem vám trochu pomohl s pamětí, aby vám pár věcí zapadlo do souvislostí. Chtěl jsem dokázat, co všechno se s tím dá dělat, abych vás a Roarkea

mohl v pravý čas oslovit a nabídnout vám obchodní spolupráci. A včera večer…“

Hlas mu selhal, protože pochopil, že se přepočítal. „Dobrá, včera večer jsem zašel trochu daleko, bylo to kapánek drsné. Nechal jsem se strhnout. Když stojíte před skutečným publikem, je to jako droga, úplně vás to omámí.“ Znovu se pokusil o ten svůj úsměv. „Podívejte se, vyzkoušel jsem to na sobě, a mockrát. Je to neškodné, žádné trvalé následky. Jen emoce jsou intenzivnější, a to jen na chvíli.“

„A ty emoce vybíráte vy?“

„To je právě součást systému. Se standardním zařízením nemáte takovou kontrolu. S tím, co jsem vyvinul já, můžete měnit emoce stejně lehce, jako když doma rozsvítíte světlo. Sexuální touhu nebo pocit spokojenosti, euforii, melancholii, pocit energie, uvolnění. Řeknete si, co chcete, a máte to.“

„I touhu zemřít?“

„Ne!“ Prudce zavrtěl hlavou. „S tímhle já si nezahrávám.“

„Ale je to pro vás jen hra, nebo ne? Lidé tancují podle toho, jak vy mačkáte tlačítka. Jste elektronický bůh.“

„Uniká vám to hlavní,“ odporoval Jess. „Víte, co by lidé zaplatili za takovou možnost? Kdyby mohli cítit přesně to, co chtějí?“

Eva otevřela složku, kterou Feeney přinesl, a rozložila na stole fotografie. „A co cítili tihle, Jessi?“ Přisunula před něj snímky z márnice. „Jaké pocity jste jim navodil, že se zabili s úsměvem na rtech?“

Zbledl jako smrt a oči mu zeskelnatěly. „Ne. To ne. Ne!“ Předklonil se a vyzvracel snídani, kterou dostal ráno v nemocnici.

„Do protokolu: Vyslýchaný je momentálně indisponován,“ poznamenala Peabodyová. „Mám zavolat úklidovou a zdravotní službu, poručíku?“

„Ano, proboha,“ zamumlala Eva, zatímco Jess dávil. „Výslech přerušen v deset patnáct. Poručík Eva Dallasová. Konec záznamu.“

„Geniální mozek, žaludek nic moc.“ Feeney přikročil k automatu v rohu místnosti a načerpal do šálku vodu. „No tak, hochu, zkus to do sebe dostat.“

Jess otevřel vodnaté oči. Žaludek se mu obracel. Šálek v jeho ruce se tak třásl, že mu ho Feeney musel přiložit k ústům. „Tohle mi nepřišijete," vypravil ze sebe. „Nemůžete…"

„To se ještě uvidí." Eva udělala místo zřízenci, aby mohl Jesse odvést na ošetřovnu. „Potřebuju na vzduch," zamumlala a vyšla ven.

„Počkej, Dallasová." Feeney vyběhl za ní a nechal Peabodyovou, aby vydala příkazy úklidové četě a posbírala spis. „Musíme si promluvit."

„Moje kancelář je kousek odtud." Tlumeně zaklela, neboť ji píchlo v koleně. Ledový obklad se svezl a potřeboval vyměnit. V boku cítila vražednou bolest.

„Při tom přepadení ve směnárně jste dostaly pořádně zabrat, co?" pohlédl na ni Feeney soucitně. „Byla jsi s tím u doktora?"

„Až pak. Tlačí mě čas. Dáme tomu úchylovi hodinu, aby si dal žaludek do pořádku, a pak si ho zase podáme. Zatím si nevyžádal právníka, ale už k tomu moc nechybí. Jenže až budeme mít srovnání jeho záznamů a mozků obětí, bude to už jedno."

„To je právě ten problém. Sedni si," vybídl ji Feeney, když vstoupili do Eviny kanceláře. „Ať tě ta noha tak nebolí."

„Je to koleno, a když sedím, ztuhne mi ještě víc. Co máš za problém?" zeptala se a upila kávy.

„Nehraje nám to." Zarmouceně se na ni zahleděl. „Nenašel jsem ani jeden záznam, který by odpovídal záznamům mozkové aktivity některé z obětí. Mám data od všech čtyř, od Devaneové nemám sice pitevní snímky, ale dostal jsem jeden od jejího lékaře. A nic, žádná shoda."

Eva přece jen ztěžka dosedla na židli. Nemusela se ptát, jestli si je tím jistý. Feeney dokázal být stejně důkladný jako domácí android slídící po prachu ve všech koutech domácnosti. „Dobrá, tak třeba svoje záznamy někde ukryl. Máme povolení k prohlídce jeho studia a bytu?"

„Náš tým už je na místě. Zatím žádné zprávy."

„Možná má někde bezpečnostní schránku, tajný úkryt." Zavřela oči. „Sakra, Feeney, kam to mohl zašantročit? Možná je zničil. Je to arogantní zmetek, ale není hloupý. Ví dobře, že tohle by ho mohlo stát krk."

„Je to vysoce pravděpodobné. Ale je také možné, že si je mohl nechat jako suvenýr. Nikdy mě nepřestane překvapovat, co všechno si lidi schovávají. Pamatuješ na toho chlápka, co podřízl svou ženu? Schovával si její oči. V hrací skříňce.“

„Jo, vzpomínám si.“ *Sakra, odkud se bere ta bolest hlavy?* Eva si bezvýsledně třela spánky, aby se jí zbavila. „No, snad budeme mít štěstí. A když ne, máme toho na něj dost.“

„Ještě jedna věc, Dallasová.“ Feeney se posadil na kraj stolu a vytáhl z kapsy sáček sladkých mandlí. „Nevím, jestli jsme v právu.“

„Jak to myslíš, jestli jsme v právu? Vždyť jsme ho usvědčili.“

„No dobře, usvědčili. Ale ne z vraždy.“ Feeney zamyšleně chroupal mandli. „Alespoň já si tím nejsem tak jistý. Člověk, který vymyslel tohle zařízení, je génius, je soustředěný především sám na sebe, skoro dětinsky. Pro něj je to hra, ze které chce vytřískat prachy. Ale vražda…?“

„Ty ses prostě do té jeho mašinky zamiloval.“

„To jo,“ připustil Feeney beze studu a dodal: „Je to slaboch, Dallasová, a nemyslím tím jen jeho žaludek. Jaký by měl prospěch z toho, že bude zabíjet lidi?“

Po vy táhla obočí. „Tys asi nikdy neslyšel o vraždách na objednávku.“

„Jo, ale tenhle hoch na to nemá žaludek ani sílu.“ Schroupal další mandli. „A kde je motiv? Vytáhl ta jména z klobouku? A ještě něco. K tomu, aby se někomu mohl nabourat do podvědomí, by se musel dostat do jeho těsné blízkosti. Ale on se nikdy nevyskytoval na místě činu.“

„Cosi povídal o možnosti dálkového ovládání.“

„Jo, něco takového jsem tam našel, ale k tomu, co máme na mysli, to sloužit nemohlo.“

Eva se poraženecky stáhla. „Tos mi teda radost neudělal, Feeney.“

„Máš o čem přemýšlet. Jestli v tom měl prsty, musel mu někdo pomáhat. Nebo měl k dispozici individuální přenosnou jednotku.“

„Dalo by se to instalovat do zařízení pro virtuální realitu?“

Ta myšlenka Feeneyho zaujala a jeho oči zpráskaného psa náhle zasvítily. „To nemůžu říct jistě. Musel bych na tom nějaký čas dělat.“

„Doufám, že si ten čas najdeš. Je to zatím všechno, co máme, Feeney. Jestli ho nedostanu, bude pokračovat ve vraždění dál.“ Odfrkla si. „Chci ho nechat vyšetřit psychologem. Mohla bych požádat doktorku Mirovou.“

„Pošli jí ho,“ navrhl Feeney. „Ať si ho na pár hodin nechá. A ty běž domů a vyspi se. Jedeš už dlouho bez přestávky, musíš na chvilku vysadit.“

„Asi jo,“ souhlasila kupodivu Eva. „Ještě zařídím zbytek a promluvím s Whitneym. Pár hodin odpočinku mi pročistí hlavu.“

Summerset tentokrát kupodivu nebyl na stráži. Eva se vplížila do domu jako zloděj a po špičkách vyběhla po schodech nahoru. Cestou k posteli za sebou nechávala pěšinku z odhozeného šatstva a s blaženým vydechnutím se skácela na lůžko.

Po deseti minutách se převrátila na záda a zírala nehnutě na strop. Rány se rozjitřily a nedovolily jí usnout. A také pořád ještě cítila účinky povzbuzujícího prostředku, který si předtím vzala. Hlava se jí trochu točila, ale mozek a celé tělo pracovaly naplno.

Tak takhle tedy určitě neusne.

Přistihla se, že znovu do detailu rozebírá celý případ jako nějakou skládačku, a pokaždé, když ji složila opět dohromady, jí vycházelo něco úplně jiného, až měla v hlavě jenom nejasnou změť faktů a dohadů.

Možná by pomohlo, kdyby si vlezla do vany, zauvažovala. Pak ji něco napadlo. Vyskočila a natáhla na sebe župan. Přivolala výtah, aby se nemusela setkat se Summersetem, a v přízemí vyšla na zahradní cestu v soláriu. Pobyt v bazénku s horkou vodou bude to pravé, rozhodla se.

Shodila župan a nahá pomalu přistoupila ke kamenné nádrži, kolem níž rostly voňavé květiny. Smočila palec ve vodě. Byla nádherně teplá. Sedla si na první schod a seřídila na ovládacím panelu trysky. Když voda začala kolotat, naprogramovala hudbu.

Položila se na vodu a chvíli se jen tak vznášela na hladině, šťastná, že nikdo neslyší její sykání a hekání, jak voda působila na její rány. Zvolna vdechovala vůni květin a nechala se unášet vodou. Byla to dokonalá slast.

Teplá voda dělala zázraky. Únava i účinky léků se rozplynuly do nádherného uvolnění. Eva se lenivě převrátila a začala plavat, nejprve pomalými tempy, dokud se jí svaly nezahřály a nerozpohybovaly. Párkrát kopla nohama, aby ze sebe setřásla poslední zbytky únavy a účinků drogy.

Když časový spínač cvakl a voda se zklidnila, pustila se do plavání dlouhými pravidelnými tempy; ponořila se k hladkému černému dnu, až se cítila jako embryo v lůně, a pak s hlasitým spokojeným vydechnutím vyrazila zase na povrch.

„Plavete jako ryba.“

Instinkt Evě velel sáhnout po zbrani, ale nahmatala jen holá žebra. Zamrkala, aby se zbavila vody v očích, a když se jí podařilo zaostřit, uviděla Reeannu.

„Vím, je to dost otřelá fráze.“ Reeanna se přiblížila k okraji bazénu. „Ale v tomto případě sedí.“ Zula si boty, sedla si na okraj bazénu a spustila nohy do vody. „Nevadí?“

„Jak račte.“ Eva se nepovažovala za přemrštěně cudnou, ale přece jen se ponořila hlouběji. Nesnášela, když ji někdo přistihl nahou. „Hledáte Roarkea?“ zeptala se.

„To zrovna ne, právě jdu od něho. Jsou s Williamem nahoře v kanceláři. Musela jsem jít, jsem objednaná v salonu krásy.“ Pohrávala si se svými nádhernými rudými kadeřemi. „Musím už něco udělat s těmi vlasy. Summerset se zmínil, že jste tady, a tak jsem si řekla, že za vámi zaskočím.“

Summerset, usmála se Eva chmurně. Tak přece jen ji vyslídil. „Urvala jsem pár hodin pro sebe. Chtěla jsem si odpočinout.“

„Tohle je ale rozkošné místo. Roarke ví, co je kvalita, že?“

„No, dalo by se to tak říct.“

„Jen jsem vám chtěla poděkovat za včerejší večer. Ani jsem si s vámi nepopovídala – bylo tam tolik lidí. A pak jste se někam vytratila.“

„Poldové si na společnost moc nepotrpí,“ poznamenala Eva a uvažovala o tom, jak vylézt ven bez županu a necítit se přitom jako idiot.

Reeanna se shýbla, nabrala do ruky vodu a nechala ji pomalu stékat po dlani. „Doufám, že se nepřihodilo nic… nepříjemného.“

„Nikoho nezabili, jestli myslíte tohle.“ Eva se přinutila k úsměvu. „Ve skutečnosti jsem musela odejít kvůli případu, na kterém dělám. Vzali jsme do vazby jednoho podezřelého.“

„To je dobře.“ Reeanna schýlila hlavu a zatvářila se zpytavě. „Šlo o tu sebevraždu, o které jsme mluvily minule?“

„K tomu opravdu nemám co říct.“

Reeanna se usmála. „Mluvíte jako správný policista. Nu, ať už je to jak chce, trochu jsem nad tím přemýšlela. Váš případ, nebo jak tomu chcete říkat, by byl úžasný námět na přednášku. Měla jsem tolik práce, že jsem se už delší dobu nedostala k tomu, abych něco napsala. Doufám, že až tu záležitost vyřešíte, tak že si o tom promluvíme.“

„To by možná šlo,“ přikývla Eva. Ta žena je koneckonců profesionál a mohla by mi pomoct, pomyslela si. „Prozatím mohu říct, že podezřelý je nyní na vyšetření u doktorky Mirové. Provádíte také hodnocení chování a osobnosti?“

„Jistěže. Já mám ovšem jiná hlediska než doktorka Mirová. Dalo by se říct, že jsme dvě strany jedné mince. Ale naše konečná diagnóza by se mohla shodovat, i když používáme rozdílné postupy.“

„Možná že to by se mi právě hodilo,“ uvažovala Eva a zkoumavě si Reeannu měřila. „Nemáte náhodou oprávnění pracovat pro policii?“

„Náhodou mám.“ Reeanna stále lenivě houpala nohama ve vodě, ale v pozorných očích jí bleskl zájem. „Úroveň čtyři, třída B.“

„To se mi zrovna hodí. Když už o tom mluvíme, nechtěla byste pro nás pracovat jako poradkyně? Můžu vám zaručit přesčasy, mizerné pracovní podmínky a nízký plat.“

„Kdo by mohl odolat takové nabídce?“ zasmála se Reeanna a odhodila vlasy z čela. „Ale vážně, uvítala bych možnost zase něco dělat. Už jsem byla moc dlouho zavřená v laboratoři. William se v tom vyžívá, však ho znáte, ale já potřebuju kolem sebe lidi.“

„Dám vám vědět.“ Eva se rozhodla, že choulit se ve vodě je hloupější než vylézt normálně ven, a vstala.

„Víte, kde mě najdete… Proboha, Evo, co se vám stalo?!“ Reeanna okamžitě vytáhla nohy z vody a vyskočila. „Jste samá modřina.“

„Riziko povolání.“ Eva rychle popadla z hromádky na kraji bazénu jeden ručník a začala si ho omotávat kolem sebe, ale Reeanna jí to nedovolila.

„Počkejte, podívám se na vás. Nemáte to ošetřené.“ Prsty jí jemně prohmatávala kůži na boku.

„A vám to vadí?“

„Ovšemže ano.“ Reeanna netrpělivě zvedla oči. „No tak, stůjte klidně. Nejenže jsem žena jako vy a ženské tělo znám dost důvěrně, ale také mám medicínské vzdělání. Co jste si dávala na to koleno? Vypadá ošklivě.“

„Ledový obklad. Už je to lepší.“

„Nechtěla bych vidět, jak vypadalo předtím. Proč jste nešla na kliniku, nebo alespoň na ošetřovnu?“

„Protože nesnáším doktory. A zatím jsem neměla čas.“

„Ale teď čas máte. Víte co, lehněte si na lehátko. Donesu si z auta kufřík a něco s tím uděláme.“

„Podívejte, já oceňuju, co pro mě…“ Musela zvýšit hlas, protože Reeanna už pospíchala pryč. „Ale je to jen pár modřin!“ vykřikla.

„Jestli nemáte naštípnutou kyčel, pak můžete mluvit o štěstí.“ S touto temnou výhrůžkou Reeanna vstoupila do výtahu a dveře se za ní se svistem zavřely.

„No tak díky, hned je mi líp.“ Eva rezignovaně odhodila ručník, natáhla si župan a zdráhavě přistoupila k čalouněnému lehátku pod bohatě kvetoucí vistárií. Sotva se uložila, Reeanna byla zpátky a v ruce nesla kožený kufřík.

Ta ženská sebou ale umí hodit, pomyslela si Eva. „Měla jsem za to, že máte být v salonu.“

„Zavolala jsem tam a posunula si termín. Lehněte si na záda, napřed se podíváme na to koleno.“

„Počítáte si příplatek za návštěvu u pacienta?“

Reeanna se pousmála a otevřela kufřík. Eva nahlédla dovnitř a hned odvrátila hlavu. Bože, jak nenávidí doktory!

„Tahle bude zadarmo. Můžeme to považovat za praktické cvičení. Na ženě už jsem nepracovala dva roky.“

„To zní intimně.“ Reeanna vytáhla miniaturní skener a prohlížela si koleno. Eva zavřela oči. „Jak to?“

„Hmmm. V pořádku, zlomené to naštěstí není. Jenom hodně naražené a zanícené. Jak to, říkáte?“ Znovu zalovila v kufříku. „Za to může Roarke. Nabídl mně a Williamovi práci, která se nedala

odmítnout. Lákaly nás ty peníze a Roarke ví, kdy zmáčknout to správné tlačítko.“

Eva sykla, když na koleni ucítila něco ledového. „Jo, to mi nemusíte vykládat.“

„Roarke věděl, že se už dlouho zajímám o behaviorální psychologii a účinky stimulace na modely chování. Příležitost vytvořit novou technologii, pracovat v podstatě s neomezenými financemi byla tak lákavá, že jsme si ji nemohli nechat ujít. Prostě jsme byli tak ješitní, že jsme neodolali šanci podílet se na úplně novém výzkumu.“

Zavírat oči byla chyba, uvědomila si Eva. Začala se jí točit hlava. Bodání v boku ustávalo. Cítila, jak jí Reeanniny jemné prsty roztírají po kůži něco chladivého. Stejného ošetření se dostalo i rameni. Absence bolesti byla jako utišující lék.

„Roarke se nikdy neplete.“

„Ne. Od té doby, co ho znám…“

„Za pár hodin mám schůzku,“ řekla Eva nezřetelně.

„Napřed si odpočiňte.“ Reeanna sundala obklad z Evina kolena a s uspokojením si prohlížela skoro splasklý otok. „Ještě vám přiložím hojivý obklad s hlubokými účinky a pak led. Otok vám ještě asi delší dobu zůstane. Radím vám, abyste to koleno pár dní chovala jako v bavlnce.“

„Jistě. Ovšemže. Jako v bavlnce.“

„To jste si udělala včera večer, když jste pronásledovala toho svého zločince?“

„Ne, ještě předtím. S tímhle zločincem žádné potíže nebyly. Je to jen takový malý hajzlík.“ Svraštila obočí, až jí na čele naskočila kolmá vráska. „Ale nejsem schopna ho dohnat k tomu, aby vyklopil pravdu. Přitlačit ho ke zdi.“

„Vy to určitě dokážete,“ utěšovala ji Reeanna. „Jste důkladná a práce pro vás znamená hodně. Viděla jsem vás ve zprávách na té střeše s Cerise Devaneovou. Riskovala jste život.“

„Stejně jsem ji nezachránila.“

„Ano, já vím.“ Reeanna zručně natřela ošetřené zhmožděniny mastí tišící bolest. „Bylo to hrozné. Šokující. A pro vás to muselo být ještě horší, to si dovedu představit. Viděla jste její tvář, její oči, úplně zblízka…“

„Ona se usmívala.“

„Ano, viděla jsem to.“

„Chtěla zemřít.“

„Opravdu?“

„Tvrdila, jak nádherný je to pocit. Vrcholný prožitek.“

Spokojena s tím, že udělala, co mohla, vzala Reeanna ručník a Evu jím přikryla. „Někteří tomu věří. Smrt jako vrcholná životní zkušenost. I přes veškerý pokrok vědy a techniky jí nikdo neunikne. A když jsme předurčeni ke smrti, proč v ní nevidět raději cíl než překážku?“

„Smrt je k tomu, abychom proti ní bojovali. Každou minutu,“ odporovala Eva.

„Ne každý má tolik energie nebo touhy bojovat.“ Reeanna uchopila Evinu vláčnou ruku a automaticky jí změřila tep. „Někteří jdou vstříc smrti neradi. Ale musejí tam všichni.“

„Jenže Cerise tam někdo poslal. Proto je to vražda. A proto na tom pracuju.“

Reeanna ovinula ručník Evě kolem paže. „Ano, napadlo mě to. Teď se trochu prospěte. Řeknu Summersetovi, aby vás včas vzbudil, ať nezmeškáte tu schůzku.“

„Díky. Opravdu vám děkuju.“

„To nic.“ Dotkla se Evina ramene. „To je mezi přáteli.“

Ještě chvilku se na Evu zkoumavě dívala a pak mrkla na své diamanty vykládané hodinky. Termín v salonu krásy bude muset opět posunout, ale ještě si vyřídí jednu drobnou záležitost.

Sbalila si kufřík, nechala Evě na stolku hojivou mast a spěchala ven.

Kapitola osmnáctá

Eva přešlapovala na hezkém, měkkém koberci v kanceláři doktorky Mirové, ruce vražené do kapes, hlavu skloněnou jako býk před útokem.

„To není možné! Jak to, že jeho profil neodpovídá? Ten parchant si hraje s lidskými mozky, přímo si v tom lebedí.“

„Nejde o to, jestli to sedí, nebo ne, Evo. Je to věc pravděpodobnosti.“

Doktorka Mirová se s trpělivým a klidným výrazem usadila v pohodlném křesle, jehož tvar se přizpůsoboval tělu, a upíjela z šálku jasmínový čaj. Potřebuje to, uvažovala. Vzduch byl nabit Evinou nespokojeností a energií.

„Máte jeho přiznání a důkaz, že experimentoval s ovlivňováním mozkové aktivity určitých osob. A já s vámi zcela souhlasím, že má hodně co vysvětlovat. Ale pokud jde o podněcování k sebevraždě, tak podle výsledků, ke kterým jsem došla, nemohu směrodatně říct a potvrdit, že vaše podezření je správné.“

„No, to je ohromné.“ Eva se obrátila na podpatku. Reeannina péče a hodinka spánku ji postavily na nohy. Když už nic jiného, měla alespoň lepší barvu a jasné oči. „Ale bez vašeho dobrozdání Whitney moje hlášení o případu nepřijme.“

„Nemůžu svou zprávu přizpůsobit vašim potřebám, Evo.“

„A kdo se vás o to prosí?“ Eva vztekle rozhodila ruce a pak je zastrčila do kapes. „Co tady nesedí, prokristapána? Ten chlap trpí velikášstvím, myslí si, že je pánbůh, toho by si všiml každý idiot.“

„Souhlasím, že model jeho osobnosti ukazuje na nepřiměřené ego a že má tendenci se předvádět.“ Doktorka Mirová si vzdychla. „Prosím vás, sedněte si. Unavuje mě to.“

Eva se nasupeně svezla na židli. „No, tak už sedím. Povídejte.“

Doktorka Mirová se musela usmát. Evina urputnost byla obdivuhodná. „Víte, Evo, já nikdy nepochopím, co mě na té vaší umíněné povaze tak přitahuje. A jak to, že přitom dokážete vyjít s ostatními a zvládáte svoji práci?“

„Nejsem tu, abyste mě rozebírala, paní doktorko.“

„Já vím. Jen bych si přála, abyste ke mně docházela pravidelně. Máte ovšem pravdu, že to sem teď nepatří, až jindy. Mou zprávu máte, ale abych shrnula svá zjištění, vyšetřovaný je egocentrický člověk, spokojený sám se sebou, a racionalizuje si své asociální chování jako umění. Je také neobyčejně inteligentní.“

Doktorka Mirová si vzdychla a potřásla hlavou. „Má něžnou duši. Při standardních testech podle Trislowa a Secoura se ani nevešel do tabulek.“

„Dobře mu tak,“ zavrčela Eva. „Nacpeme jeho mozek na disk a pošleme mu do hlavy pár sugescí.“

„Vaše reakce je pochopitelná,“ řekla doktorka Mirová klidně. „Lidská povaha se dovede dost dobře bránit jakémukoli ovládání mysli. Narkomani si racionalizují své chování tím, že si namlouvají, že mají vše pod kontrolou.“ Zakroužila rameny. „V každém případě má subjekt pozoruhodnou, přímo fascinující schopnost vizualizace a logického uvažování. Těchto schopností, a můžete se tomu klidně ušklíbat, si je také plně vědom. Pod tou šarmantní slupkou je to – abych použila vašeho nevědeckého výrazu – pěkný parchant. Ale za vraha ho opravdu označit nemůžu.“

„Můžete, nemůžete.“ Eva sevřela zuby. „Je schopen vyrobit a ovládat zařízení, které má vliv na chování cílových jedinců. Já mám čtyři mrtvá těla, jejichž mozky byly, jak jsem přesvědčena – ne, vím to! – ovlivněny natolik, že je to přimělo k sebevraždě.“

„Což by logicky mělo mít spojitost.“ Doktorka Mirová si poposedla, sáhla za sebe a naprogramovala čaj i pro Evu. „Ale my tu nemáme sociopata, Evo.“ Podala jí křehký šálek s kouřícím nápojem, i když obě věděly, že o něj Eva nestojí. „Jelikož nemáme žádný jasný motiv těch úmrtí, a pokud skutečně byly způsobeny podněcováním zvenčí, pak za to podle mého názoru může nějaký skutečný sociopat.“

„A v čem je Jess jiný?“

„Má lidi rád,“ pravila doktorka Mirová prostě, „a chce, přímo zoufale touží po tom, aby všichni měli rádi jeho a obdivovali ho. Má sklon k manipulování ostatními, to ano, ale je přesvědčen, že přináší lidstvu velké dobrodiní. Dobrodiní, které jemu přinese zisk, ovšem.“

„Takže se možná jenom nechal unést.“ *Neříkal jí Roarke právě tohle včera večer?* napadlo Evu. *Prostě se nechal strhnout.* „A možná nedokáže to svoje zařízení ovládat tak, jak si myslel.“

„I to je možné. Když to vezmeme z jiného hlediska, Jess se svou prací baví; chce toho být účasten. Jeho ego potřebuje být svědkem toho, co způsobil.“

V té pitomé šatně s námi nebyl, napadlo Evu, ale bála se, že chápe, co tím doktorka Mirová myslí: To, jak se na ni Jess díval, když se po tom všem vrátili mezi hosty, jak se usmíval. „Tohle jsem nechtěla slyšet.“

„Já vím. Poslouchejte mě.“ Doktorka Mirová odstrčila šálek. „Ten muž je vlastně dítě, citově zakrnělý vědátor. Pro něho jsou nejdůležitější jeho vize a jeho hudba, důležitější než lidé, ale ani lidi nepřehlíží. Zkrátka nenacházím žádný důvod, proč by riskoval svou svobodu a zabíjel.“

Eva usrkla čaje spíš mimoděk, než že by skutečně chtěla. „Co když má společníka?“ kalkulovala, když si vzpomněla na Feeneyho teorii.

„Je to možné. Jess ovšem není člověk, který by se rád dělil o svůj úspěch. Přesto má značnou potřebu obdivu a finančního zisku. Je docela možné, že kdyby v jisté fázi potřeboval pomoc, mohl by se s někým spolčit.“

„Tak proč to na něj jednoduše nehodil?“ zavrtěla Eva hlavou. „Je to zbabělec, určitě by to udělal.“ Znovu se napila a dala myšlenkám volný průběh. „Co když je geneticky předurčen k sociopatologickému chování? Je inteligentní a dost prohnaný, aby to zamaskoval, ale může to prostě být součástí jeho osobnosti.“

„Předurčení při početí?“ Doktorka Mirová si skoro odfrkla. „Já nejsem zastánce téhle teorie. Výchova, prostředí, vzdělání, možnosti volby, to všechno nás formuje. Nikdo se nerodí jako zrůda, nebo jako svatý.“

„Ale někteří odborníci jsou o tom přesvědčeni.“ A jednoho z nich mám k dispozici, uvažovala Eva.

Doktorka Mirová dobře věděla, kterého odborníka má na mysli, a ozvala se v ní ješitnost. „Chcete-li to konzultovat s doktorkou Ottovou, je to vaše právo. Určitě bude nadšená.“

Eva nevěděla, má-li se urazit, nebo smát. Doktorka Mirová jen zcela výjimečně dávala najevo podráždění. „To nebylo myšleno jako urážka vašich schopností, paní doktorko. Já ale potřebuju pádný důkaz, a vy mi ho dát nemůžete.“

„Tak já vám tedy řeknu, co si o celé té teorii předurčení při početí myslím, poručíku. Je to jednoduché a prosté. Vysvětlím vám to takto: Nedokázala jsem si pomoct a zapálila jsem budovu, kde uhořely stovky lidí. Narodila jsem se jako žhář. Nemohla jsem si pomoct, musela jsem ubít tu stařenku pro hrst kreditů. Moje matka byla zlodějka.“

Takovéhle vymlouvání, svalování odpovědnosti, ji vždycky dohánělo k zuřivosti.

„To by znamenalo, že máme pro své nelidské chování omluvu," pokračovala. „Omluvu pro to, že se chováme nemorálně, že nerozlišujeme mezi správným a nesprávným. Potom bychom mohli říct, že jsme byli označkováni už v matčině lůně a že nemáme jinou volbu." Sklonila hlavu. „A právě vy byste měla vědět nejlíp, jak to je"

„O mě nejde." Eva s třesknutím odložila šálek. „Nejde o to, odkud pocházím a co jsem ze sebe udělala. Jde o čtyři lidi, kteří neměli volbu, tím jsem si jista. A někdo se z toho musí zodpovídat."

„Ještě něco," řekla doktorka Mirová, když Eva vstala. „Zaměřila jste se na toho muže proto, že osobně urazil vás a člověka, kterého milujete, nebo kvůli těm mrtvým?"

„Možná pro obojí," přiznala Eva po chvíli.

Reeanně se neozvala, zatím ještě ne. Potřebovala trochu času, aby si to srovnala v hlavě. A také se zdržela, když našla ve své kanceláři Nadine Furstovou.

„Jak jsi pronikla přes ochranku?" chtěla vědět Eva.

„Ó, mám svoje cestičky." Nadine zakomíhala nohou a přátelsky se zaculila. „A většina poldů tady ví, že máme společnou minulost."

„Co chceš?"

„Šálek kávy rozhodně neodmítnu."

Eva se popuzeně obrátila k AutoChefovi a vytrhla z něho dva šálky. „Urychli to, Nadine. Zločin hýbe městem."

„A my máme plné ruce práce. Copak se přihodilo včera večer, Dallasová?"

„Prosím?"

„Ale no tak. Já na tom večírku také byla. Mimochodem, Mavis byla senzační. Napřed jste se s Roarkem někam vytratili." Graciézně se napila kávy. „Ani by to nemusel být tak bystrozraký reportér jako já, aby si domyslel, o co šlo." Významně zvedla obočí a usmála se Evinu strnulému pohledu. „Ale váš sexuální život není nic nového – alespoň tedy v naší branži."

„Docházely nám krevetové chlebíčky,“ prohlásila bezostyšně Eva. „Šli jsme do kuchyně nějaké přidělat. Nedělalo by to dobrý dojem, víš?“

„Ach tak.“ Nadine nad tím mávla rukou a zaujatě se věnovala své kávě. Ani ti nejdůležitější zaměstnanci Kanálu 75 si nedopřávali tak vynikajícího druhu. „Pak jsem si všimla, jelikož si tak ráda všeho všímám, že jste někam decentně uklidili Jesse Barrowa. Už jste se nevrátili. Ani jeden z vás.“

„Šlo o choulostivou záležitost,“ pravila Eva suše. „Možná se ti to bude hodit do společenské rubriky.“

„A pak, ten hudební pult… ale to odbočuji. Roarke elegantně vyprovodí hosty, ty neodbytné nažene do rekreačního centra – skvělé holografické programy, mimochodem – a všem se za tebe omluví. Jakáž pomoc, povinnost volá.“ Nadine naklonila hlavu. „To je zvláštní. Mně se na displeji neobjevila žádná zpráva, nic, kvůli čemu by tak nahonem museli povolat našeho detektiva přes vraždy.“

„Tvůj informátor nemusí vědět všechno, Nadine. A já jsem jen pěšák. Jdu, kdy mi řeknou.“

„Tohle vykládej někomu jinému, ano? Já vím, že máš pro Mavis slabost. V tu chvíli by tě od ní mohla dostat jen po čertech horká záležitost.“ Předklonila se. „Kdepak je Jess Barrow, Dallasová? A co propánajána provedl?“

„Nemám, co bych ti řekla, Nadine.“

„Ale no tak, Dallasová, vždyť mě znáš. Nechám si to pro sebe tak dlouho, dokud s tím nebudu moct vyrukovat. Koho zamordoval?“

„Přehoď výhybku, buď tak hodná,“ poradila jí Eva a sáhla po pípajícím videotelefonu. „Jenom text, bez zvuku,“ zavelela.

Rychle si přečetla zprávu od Peabodyové, naťukala odpověď a požádala o schůzku v přítomnosti Feeneyho. Za dvacet minut. Položila přístroj na stůl a obrátila se k AutoChefovi, zda se v něm neskrývají nějaké sójové chipsy. Potřebovala zajíst tu přemíru kofeinu.

„Čeká mě práce, Nadine,“ řekla Eva, když zjistila, že se nenabízí nic než sendvič s vajíčkem. „A nemám nic, co by ti mohlo zvýšit sledovanost.“

„Ty mě napínáš. Já vím, že máte Jesse ve vazbě. Mám své zdroje.“

Eva se rozzlobeně obrátila. Neustále odněkud unikají informace. „Nemůžu ti pomoct.“

„Má být něčeho obviněn?“

„Tohle obvinění není zatím určeno k zveřejnění.“

„No tak, Dallasová.“

„Už toho mám dost!“ vyjela Eva. „Přestaň otravovat. Až se budu moct vyjádřit pro média, ty budeš první, komu to řeknu. A určitě budeš spokojená. Teď tě ale žádám, abys…“

V tom okamžiku vpadla dovnitř Mavis. „Panebože, Dallasová, jak jste mohli zatknout Jesse? Co vás to napadlo?“ povykovala.

„Uklidni se, Mavis.“ Eva přímo viděla, jak se uši Nadine protahují do špičky. „Sedni si,“ vyzvala přítelkyni a ukázala prstem na židli. „A ty se kliď,“ utrhla se na Nadine.

„Měj s ní soucit.“ Nadine se přimkla k Mavis. „Nevidíš, jak trpí? Nechcete trochu kafe, Mavis?“

„Už jsem řekla.“ Evě docházely nervy. „Vypadni, Nadine, nebo si tě zapíšu na černou listinu.“

Hrozba zapůsobila. Ocitnout se na černé listině znamenalo, že by od žádného policisty z oddělení vražd už nikdy nezískala ani sebemenší informaci. „No jo, vždyť už jdu. Ale nemysli si, že si to nechám ujít.“ Jsou ještě jiné cestičky, řekla si v duchu. Popadla kabelu, vrhla na Evu poslední ublížený pohled a okázale odkráčela.

„Jak jsi mohla?“ zvolala znovu Mavis. „Evo, jak jsi to mohla udělat?“

Aby si zajistila alespoň trochu soukromí, Eva zavřela dveře. Teď už jí třeštila celá hlava a bolest zlomyslně bodala vzadu za očima. „Mavis, je to moje práce.“

„Tvoje práce?“ Dnes měla Mavis laserově modré oči, i když byly zarudlé od pláče. Až dojemně ladily s kobaltovými pruhy v šarlatových vlasech. „A co moje kariéra? Konečně jsem prorazila. Tak dlouho jsem na to čekala, tolik jsem se nadřela, a vy si klidně zašijete mýho parťáka. A proč?“ Hlas se jí chvěl. „Protože si na tebe dovoloval a naštval Roarkea.“

„Cože?“ Eva na chvíli oněměla s pusou dokořán, než znovu našla slova. „Kdes tenhle nesmysl vzala?“

„Před chvilkou jsem mluvila s Jessem videotelefonem. Je úplně hotovej. Ani nemůžu věřit tomu, že jseš něčeho takovýho schopná.“ Oči se jí znovu zalily slzami. „Já vím, že Roarke je u tebe na prvním místě, ale přece jsme spolu něco zažily, Evo.“

V té chvíli, s Mavis hlasitě fňukající do dlaní, by Eva Jesse nejradši uškrtila. „Jo, máme hodně společného, a ty bys měla vědět, že nejde o žádnou maličkost. Rozhodně bych nikoho nezavírala jen proto, že mě urazil. Sedni si, prosím tě.“

„Nesednu!“ To slovo přímo zakvílela a Eva měla pocit, že se jí ten zvuk zarývá do mozku jako nůž.

„Jak chceš.“ Svezla se na židli. Kolik toho může civilistovi říct, aniž by překročila hranici bezpečnosti? A jak daleko je ochotna zajít? S povzdechem se podívala na Mavis. „Jess je důvodně podezřelý ze čtyř vražd.“

„Cože?! Tobě snad přeskočilo! Jess by nikdy…“

„Buď zticha!“ vyjela Eva. „Nemáme ještě všechny usvědčující důkazy, ale pracuju na tom. Jsou proti němu ovšem i další obvinění. Vážná. A teď přestaň fňukat a už si konečně sedni, řeknu ti, co budu moct.“

„Ani jsi nezůstala, aby ses podívala na moje vystoupení.“ Mavis se konečně usadila, ale nedokázala přestat s pláčem.

„Ach, Mavis, je mi to hrozně líto.“ Eva si prohrábla vlasy. S hořekující Mavis si prostě nevěděla rady. „Nemohla jsem… nešlo to. Mavis, jde o to, že Jess se zabývá ovládáním mysli.“

„Eh?“ Takové nehoráznosti by se od Evy, která se vždycky držela při zemi, nikdy nenadálá. Mavis přestala lkát, párkrát popotáhla a zůstala zírat s otevřenými ústy. „Cože?“

„Vyvinul program, pomocí něhož se dostává do mozků lidí a ovlivňuje jejich chování. Použil to na mě, na Roarkea i na tebe.“

„Na mě? Ne, to neudělal. Přiznej si to, Dallasová, Jess není žádnej Frankenstein. Není přece žádnej šílenej vědátor. Je to muzikant.“

„Je to technik, muzikolog, a pěkná svině.“ Eva se zhluboka nadechla a vylíčila jí všechno, co považovala za nutné. Zatímco hovořila, Mavis oschly slzy na tvářích a v očích se jí objevil tvrdý výraz. Spodní ret se jí rozechvěl a zbělel.

„Využil mě, aby se dostal k tobě a k Roarkeovi. Byla jsem pro něj jen volavka," hlesla zničeně. „A jakmile jsem ti ho přihrála, napíchl se ti do hlavy."

„To není tvoje vina. A nebul," nařídila jí Eva, když se Mavis znovu začaly lesknout oči. „Myslím to vážně. Jsem unavená, jsem pod tlakem a hlava se mi asi rozletí na kusy. Ty tvoje scény jsou to poslední, co teď potřebuju. Opakuju, že to není tvá vina. Zneužil tě stejně jako mě. Doufal, že Roarke ten jeho projekt finančně podpoří. To ovšem neznamená, že já přestávám být policistkou a ty umělkyní. Jsi dobrá, jsi čím dál lepší. On to ví, a proto také použil tebe. Je totiž moc ješitný, než aby se spolčil s nějakou nulou. Potřeboval někoho, kdo by zazářil. A tos byla ty."

Mavis si utřela rukou nos. „Fakt?"

V tom slově byla taková toužebná naděje, že si Eva uvědomila, jak hluboko asi kleslo Mavisino sebevědomí. „Jo, fakt. Bylas ohromná, Mavis. To mi věř."

„Tak jo." Otřela si oči. „Víš, bylo mi to dost líto, když jsem tě tam neviděla. Leonardo říkal, že jsem hloupá. Že bys určitě neodešla, kdybys nemusela." Dlouze se nadechla a pokrčila útlými ramínky. „A pak Jess, když volal, to všechno hodil na mě. A já mu to všechno uvěřila."

„To už je jedno. To vyřešíme později. Teď jsem pod tlakem, Mavis. Nemám čas, abych se tím teď zabývala."

„Ty fakt myslíš, že někoho oddělal?"

„To musím teprve zjistit." Eva se ohlédla ke dveřím, odkud se ozvalo zaklepání. Dovnitř vešla Peabodyová a zarazila se na prahu.

„Promiňte, poručíku. Mám počkat venku?"

„Ne, já už jdu." Mavis popotáhla, vstala a truchlivě se na Evu usmála. „Promiň za tu slzavou potopu a vůbec."

„To je dobrý. Jakmile budu mít trochu času, promluvíme si o tom. Nedělej si starosti."

Mavis přikývla a pod víčky jí zablesklo. Měla v plánu něco docela jiného, než dělat si starosti.

„V pořádku, poručíku?" zeptala se Peabodyová, když zůstaly samy.

„Abych pravdu řekla, všechno jde do hajzlu." Eva se posadila a div si prsty nepromáčkla spánky, aby ulevila bolestivému tlaku.

„Doktorka Mirová je toho názoru, že náš hoch není schopen vraždit. Urazila jsem ji, protože jsem jí řekla, že chci dalšího konzultanta. Nadine Furstová toho už vyčenichala celou hromadu a já právě zlomila Mavis srdce a otřásla jejím sebevědomím.“

Peabodyová okamžik vyčkávala. „No, a kromě toho, je něco nového?“

„Vy jste milá,“ zašklebila se Eva, ale musela se usmát. „Ach, co bych dala za hezkou, čistou vraždičku.“

„Jo, jo, staré dobré časy.“ Peabodyová ustoupila stranou, aby udělala místo Feeneymu, který právě vcházel. „Tak parta už je pohromadě,“ hlaholil.

„Dáme se do práce. Jaká je situace?“ zeptala se ho hned Eva.

„Pátrací četa našla v bytě podezřelého další disky. Zatím jsme neobjevili žádné programy, které by souvisely s oběťmi. Všechno je zabezpečeno heslem.“ Feeney rozpačitě přešlápl. Jess se ve svých poznámkách k výsledkům vyjadřoval velmi podrobně. I v případě sexuálního podněcování u Evy a Roarkea. „Jsou zde uvedena jména, doba a typ podnětů. O těch čtyřech mrtvých tam není ani zmínka. Překontroloval jsem důkladně jeho komunikační systém. Nenašel jsem žádné zprávy, které by byl poslal těm čtyřem, ani žádné, co by snad přišly od nich.“

„Rozkošné.“

Feeney opět přešlápl a tváře mu pokryl ruměnec. „Zabezpečil jsem ty informace tak, aby byly určeny jen pro tvoje oči,“ zahučel.

Eva svraštila obočí. „Pročpak?“

„On… no, víš… dost se tam o tobě zmiňuje. Důvěrně.“ Upřel oči do bodu kdesi nad Evinou hlavou. „A musím říct, že i dost obšírně.“

„Jo, vím, že ho můj mozek nadmíru zajímal.“

„Nejen mozek, řekl bych.“ Feeney nafoukl tváře a pomalu vypouštěl ústy vzduch. „Zamýšlel… totiž chtěl zkusit… eh, sakra…“

„Co?“

„Ovlivnit tvoje chování vůči němu… pokud jde, no, o sex,“ vypálil v rozpacích.

Evě zuřivě zafuněla nejen nad jeho slovy, ale i nad tím, s jakou prkennou formálností jí to sděloval. „Chceš naznačit, že mě pomocí té hračky chtěl dostat do postele? No, to je náramné. Takže ho rovnou

můžeme obvinit z dalšího trestného činu. Plánování sexuálního obtěžování.“

„Je tam taky něco o mně?“ vyptávala se Peabodyová a od Evy se jí za to dostalo vražedného pohledu.

„To je zvrácenost, strážníku.“

„Jen jsem byla zvědavá,“ pokrčila vesele rameny Peabodyová.

„Napaříme mu pár let navíc,“ pokračovala Eva, „ale pořád na něj nemáme to hlavní. A posudek doktorky Mirové pracuje proti nám.“

„Poručíku?“ Peabodyová se nadechla a chopila se příležitosti. „Nenapadlo vás, že má třeba pravdu? Co když to opravdu neudělal?“

„No jistě. A to mě na tom děsí nejvíc. V tom případě existuje další člověk, který má tuhle hračku k dispozici, a my vůbec nemáme tušení, kdo by to mohl být. Proto bude lepší doufat, že máme svého člověka za mřížemi.“

„Když už o tom mluvíme,“ vpadl do hovoru Feeney, „měla bys vědět, že už má advokáta.“

„To jsem si mohla myslet. Známe ho?“

„Jo. Leanore Bastwicková.“

„A sakra. Svět je malý.“

„Bude od tebe žádat vysvětlení, Dallasová.“ Feeney sáhl pro sáček s mandlemi v cukru a nabídl Peabodyové. „Je do toho celá divá. Hodlá svolat tiskovou konferenci. Říká se, že tě chce pěkně zmáčknout, a média se toho určitě hned chopí.“

„To si může zkusit. Tiskovku můžeme o čtyřiadvacet hodin oddálit. Do té doby musíme mít jednotný názor.“

„Přišla jsem na určité souvislosti,“ vložila se do toho Peabodyová. „A mohla bych toho zjistit ještě víc. Mathias skutečně navštěvoval technický institut, dva semestry. Bohužel až tři roky po tom, co Jess ukončil svá domácí studia, ale Jess později využil možnosti dostat se k datům ze souborů univerzity. Také tam přednášel muzikologii, je to uvedeno v univerzitních ročenkách. To byl v posledním semestru.“

Eva pocítila příval energie. „Toho bychom se mohli chytit. Dobrá práce. Přece jen tu nějaká souvislost bude. A možná že jsme hledali na nepravém místě. První obětí byl Pearly. Co když tím spojovacím článkem je on? Možná je to stejně prosté jako jejich společný zájem o elektronické hry.“

„V tomhle směru už jsme pátrali.“

„Tak se na to podívejte ještě jednou,“ řekla Peabodyové. „A důkladně. Jestli měl Mathias něco společného s vývojem toho systému, možná že se tím někde chlubil. Můžeš to zjistit?“ obrátila se pro změnu k Feeneymu.

„Snad ano,“ připustil Feeney.

„Spoj se s Jackem Carterem,“ poradila mu Eva. „Bydleli spolu na *Olympu*. Možná ti nějak pomůže. Peabodyová, vy kontaktujte syna Devaneové a vydolujte z něho, co se dá. Já se podívám na Fitzhugha.“ Mrkla na hodinky. „Ještě se musím někde zastavit. Snad se k něčemu prokopeme.“

Měla pocit, že je zase na začátku. Musí najít souvislost. Nějaká musí existovat, a Eva hodlala zapojit Roarkea, aby ji našla. Zavolala mu z vozu.

„Ahoj, poručíku. Vyspinkaná?“

„Bylo to moc krátké a už bylo to už moc dávno. Jak dlouho budeš ve městě?“

„Určitě ještě pár hodin. Proč?“

„Jedu k tobě. Hned teď. Můžeš si pro mě vyšetřit chvilku?“

Usmál se. „Pro tebe kdykoli.“

„Pracovně,“ doplnila Eva pro všechny případy a vypnula přenosný videotelefon. Naprogramovala autopilota a ještě jednou zvedla telefon. „Ahoj, Nadine.“

Nadine naklonila hlavu k rameni a chladně si Evu změřila. „Nazdar, poručíku.“

„V devět nula nula budeš u mě v kanclu.“

„Mám si vzít advokáta?“

„Ne, diktafon. Budeš mít výhodu při zítřejší tiskovce ve věci Jesse Barrowa.“

„Při jaké tiskovce?“ Obraz i zvuk teď byly lepší, protože Nadine si nasadila sluchátka na hlavu. „V diáři nic takového nemám.“

„Koná se zítra. Jestli chceš mít náskok a jestli chceš oficiální zprávu z první ruky, buď v devět u mě.“

„A co za to?“

„Senátor Pearly. Všechno, co o něm víš. Nejen oficiální údaje, ale i osobní život. Jeho koníčky, zájmy. Kontakty s podsvětím.“

„Je čistý jako lilium.“

„Člověk ještě nemusí být zločinec, když se stýká s podsvětím. Může být třeba jen zvědavý.“

„A proč si myslíš, že já mám nějakou možnost získat privátní informace o vládním úředníkovi?“

„Protože jsi to ty, Nadine. Pošli mi ta data do počítače v kanceláři. Uvidíme se v devět. Vyděláš na tom. Nech si to projít hlavou.“

„To tedy nechám,“ pravila Nadine úsečně a ukončila přenos.

Když se Evě podařilo plavně vklouznout na parkoviště u Roarkeovy městské kanceláře, pomýšlela na chlápky z údržby vozidel už o něco laskavěji. Čekal ji zde prostor pro VIP, a v okamžiku, kdy se vzdálila, zablokoval se bezpečnostní štít.

Výtah schválil otisk její dlaně a vynesl ji až do nejvyššího patra.

Nikdy si na to nezvykne.

Roarkeova osobní asistentka se na ni srdečně usmála, pozvala ji dál a vedla ji přepychovými prostorami vnějších kanceláří a pak chodbami s hladkými stěnami až do elegantní Roarkeovy soukromé pracovny.

Nebyl tu sám.

„Promiňte.“ Eva se musela ovládnout, aby se na Reeannu a Williama nezamračila. „Asi ruším.“

„Ale vůbec ne.“ Roarke jí vykročil vstříc a vtiskl jí polibek na tvář. „Stejně už končíme.“

„Váš manžel je hotový otrokář.“ William napřáhl ruku a srdečně potřásl Evě pravicí. „Kdybyste se tu neobjevila, museli bychom se s Reeannou obejít bez večeře.“

„To je celý William,“ zasmála se Reeanna. „Myslí buď na počítače, nebo na svůj žaludek.“

„Nebo na tebe. Nechcete jít s námi?“ zeptal se William Evy. „Mohli bychom vyzkoušet tu francouzskou restauraci.“

„Policajti nejedí.“ Eva se snažila chovat se alespoň trochu společensky. „Ale i tak děkuji.“

„Potřebujete doplnit palivo, abyste se mohla uzdravit.“ Reeanna přimhouřila oči a rychlým profesionálním pohledem si Evu přeměřila. „Bolí vás něco?“

„Ani ne. Děkuji vám za službu. Nemohla byste mi po večeři věnovat pár minut? Chci se na něco zeptat. Jde o pracovní záležitost.“

„Jistě.“ Reeanna se zatvářila zvědavě. „Můžu se zeptat, o co jde?“

„Chci vás požádat, jestli bych s vámi nemohla konzultovat jeden případ, na kterém dělám. Pokud budete souhlasit, potřebovala bych to zítra brzy ráno.“

„Jestli se jedná o lidského tvora z masa a kostí, pak jsem připravena.“

„Reeanna má plné zuby počítačů,“ přisadil si William. „Už pár týdnů vyvádí, že se chce vrátit k soukromé praxi.“

„Virtuální realita, hologramy, autotronika.“ Reeanna zakoulela krásnýma očima. „Toužím po živých bytostech. Roarke nám poskytl kancelář ve dvaatřicátém poschodí v západním křídle; sejdeme se tam. Popoženu Williama, abychom stihli večeři za hodinu.“

„Díky.“

„Jo, a Roarkeu,“ pokračovala ještě Reeanna, zatímco William vykročil ke dveřím. „Byli bychom moc rádi, kdyby sis tu jednotku vyzkoušel osobně, až budeš mít čas.“

„A tahle osoba o mně říká, že jsem otrokář. Dobrá, zkusím ji ještě dneska večer, než půjdu domů.“

„Výborně. Tak nashle, Evo.“

„Dělej, Reeanno, nebo umřu hlady,“ táhl ji William se smíchem ze dveří.

„Doufám, že neodcházejí kvůli mně,“ otázala se Eva Roarkea.

„Ne. Alespoň si trochu vydechnu, než se pustím do té hromady zpráv. Nechal jsem převést všechna data o té virtuální jednotce, co tě tak zajímala. Dostal jsem se pod povrch, ale zatím jsem neobjevil vůbec nic.“

„Aspoň že to máme pohromadě.“ Když měla alespoň něco hotového, trochu se jí ulevilo.

„William by ten problém možná našel rychleji,“ dodal. „Ale s Reeou pracovali na jejím vývoji, a tak jsem si myslel, že bys asi nebyla ráda.“

„Ne. Nechme si to pro sebe.“

„Reeanna o tebe měla starost. A já taky.“

„Pořádně mě proklepla. Je hodná.“

„Ano, to je.“ Roarke se konečky prstů dotkl Eviny tváře. „Bolí tě hlava.“

„Na co jsou ilegální mozkové skenery, když mi vidíš do hlavy i bez nich?“ Popadla ho za zápěstí. Já do té tvé nevidím. Rozčiluje mě to.“

„Já vím.“ Přitiskl jí rty na obočí. „Miluju tě. K zbláznění.“

„Kvůli tomu jsem nepřišla,“ zamumlala Eva, když ji přivinul k sobě.

„Jen na chvilku. Potřebuju to.“ Cítil obrys diamantu, který zprvu nosila s takovou nechutí a na který si teď už zvykla. „Tak, to mi stačí.“ Pustil ji z náruče. „Co jste měla na srdci, poručíku?“

„Peabodyová vyšťourala nějakou spojitost mezi Barrowem a Mathiasem. Chci se na to podívat zblízka. Byl by pro tebe velký problém napíchnout se na podzemní síť?“

V očích mu zablýsklo. „To je výzva.“ Přistoupil ke stolu, zapnul počítač a odsunul skrytý panel.

„Co je to?“ Eva zaťala zuby. „Systém odblokování? Ty ses nabourał do bezpečnostního okruhu Compuguardu?“

„To by přece bylo ilegální, ne?“ řekl vesele. Sáhl za sebe a popleskal ji po ruce. „Jestli chcete slyšet odpověď, radši se na nic neptejte, poručíku. Takže, o jaké období ti jde?“

Zamračeně mu sdělila, co potřebovala, a přečetla mu údaje o Mathiasově studiu na technickém institutu. „Hledám všechny údaje ve spojitosti s Mathiasem. Nevím, jaká používal při síťové komunikaci jména. Feeney to zjišťuje.“

„Jak ho znám, určitě na to přijde. Co kdybys objednala něco k snědku? Nemusíme snad hladovět.“

„A co si dáš?“ zeptala se suše.

„Steak. Krvavý.“ Vysunul klávesnici a pustil se do práce.

Kapitola devatenáctá

Eva se krmila vestoje a funěla Roarkeovi za krk. Když už toho měl dost, odstrčil ji loktem. „Jdi kousek dál.“

„Já se chci koukat,“ protestovala, ale trochu přece jen ustoupila. „Už u toho sedíš půl hodiny.“

Dovedl si představit, že se zařízením, které měli v centrále, by i Feeneymu trvalo dvakrát tak dlouho, než by se dostal až sem. „Drahoušku,“ řekl a jen vzdychl, když viděl její zakaboněný výraz. „Musím se dostat přes několik úrovní. Proto se tomu také říká podzemí. Lokalizoval jsem dvě jména, která naše počítačové eso používalo. Bude toho ještě víc. Ovšem chvíli potrvá, než dešifruji data v přenosech.“

Přepnul systém na automatický provoz, aby si mohl sníst večeři.

„Samé hry, ne?“ Eva se přemístila tak, aby viděla na obrazovku plnou čísel a nesrozumitelných symbolů. „Nic než počítačové hry pro velké děti. Tajná bratrstva. Kluby pro počítačové maniaky.“

„Víceméně. Lidi se chtějí bavit. Hry, fantazie, anonymita počítačových masek, kdy na chvíli můžeme předstírat, že jsme někdo jiný.“

Hry, napadlo ji znovu. Možná to všechno je jen hra, a ona se prostě nepodívala dobře na pravidla a na hráče. „Co je špatného na tom být sám sebou?“

„Někomu to nestačí. A právě tohle přitahuje osamělé a egocentrické jedince.“

„A fanatiky.“

„Jistě. Elektronické služby, zvláště ty podzemní, nabízejí fanatikům neomezený prostor.“ Cukl obočím a zakousl se do steaku. „Nabízejí také rozumné věci – třeba vzdělávání, informace, poznatky z různých oblastí. Je to legální,“ připomněl jí. „Ovšem podzemní síť není nijak regulovaná. Za to může fakt, že to v podstatě není možné.“

„Na elektronické detekci je vedou v patrnosti.“

„Do určité míry. Hele!“ Stiskl pár kláves a na jedné z obrazovek na stěně naskočil obraz. „Vidíš to? Tohle není nic než docela zábavná parafráze příběhu krále Artuše. Herní program pro víc uživatelů, s možností holografické volby,“ vysvětloval. „Každý se chce stát králem. A tady,“ mávl směrem k další obrazovce. „Zcela nepokrytá reklama, nabízející erotické společníky, virtuální program pro sexuální fantazie.“ Usmál se, když povytáhla obočí. „Vyrábí ho jedna moje společnost. Má to docela úspěch.“

„To jistě.“ Neptala se, jestli hru sám vyzkoušel. Nemusí vědět všechno. „Já to nechápu. Vždyť si člověk může najmout skutečného profesionálního společníka, a vyjde to levněji než ten program. Máš sex naživo. Kdo potřebuje tohle?“

„Představivost, miláčku. Získat kontrolu, nebo se jí vzdát. A můžeš si ten program přehrávat pořád dokola, v takřka nekonečných variantách. Je to zase záležitost psychiky. Veškeré představy souvise jí se stavem mysli.“

„Dokonce i ty fatální,“ pronesla zvolna. „Nejde právě o tohle? Získat kontrolu. Svrchovanou kontrolu nad myslí druhých. Oni ani nevědí, že hrají hru. To je ten fígl. Potřebuješ jen obrovské ego a žádné svědomí. Doktorka Mirová říká, že Jess do toho nezapadá.“

„Ach. A to je problém, co?“

Střelila po něm pohledem. „Zdá se, že tě to nepřekvapuje.“

„Jess je, jak bychom řekli u nás v Dublinu, prďola. Plná huba řečí a skutek utek.“

S nevolí si začala připouštět, že by mohl mít pravdu. Asi se bude muset rozloučit s myšlenkou, že Jess Barrow je synem smrti. „Musím se dozvědět víc. Jak dlouho ti to ještě bude trvat?“

„Dokud to všechno neprojedu. Jestli nemáš co dělat, můžeš si přečíst, co jsme našli v té virtuální jednotce.“

„K tomu se vrátím. Teď zajdu za Reeannou. Jestli ještě nebude zpátky z večeře, nechám jí tam vzkaz.“

„Fajn.“ Nesnažil se jí od toho zrazovat. Musí být stále v pohybu. Znal ji. „Až budeš hotová, vrátíš se sem, nebo se sejdeme doma?“

„Nevím.“ Zdá se tak dokonalý, pomyslela si, když tu sedí v té své hogofogo kanceláři a manipuluje s tlačítky. Možná, že každý chce být králem, zadumala se, ale Roarke je spokojen s tím, že je Roarke.

Zvedl oči a chvíli se na sebe dívali. „Ano, poručíku?“

„Ty chceš být přesně tím, kým jsi. To znamená hodně.“

„Většinou ano. A stejně tak i ty jsi tím, čím chceš být.“

„Většinou,“ zašeptala. „Až skončím s Reeannou, stavím se u Feeneyho a Peabodyové, jestli na něco nepřišli. Díky za večeři – a za čas u počítače.“

„Můžeš mi to oplatit.“ Vzal ji za ruku a zvedl se. „Strašně toužím se s tebou dneska večer milovat.“

„O to mě snad žádat nemusíš.“ Rozpačitě trhla rameny. „Jsme přece manželé.“

„Ber to trochu s fantazií.“ Přistoupil k ní a lehce se jí dotkl rty. „Dovol, abych se ti dnes večer mohl dvořit, drahoušku. Chci tě překvapit. Dovolíš mi, abych tě… svádět?“ Položil jí dlaň na srdce a vnímal jeho tlukot. „Tak,“ zamumlal, „to je začátek.“

Kolena jí změkla. „Díky. Přesně tohle potřebuju, abych se mohla pořádně soustředit na práci.“

„Dávám ti na ni dvě hodinky.“ Tentokrát ji políbil s větší naléhavostí. „Pak si uděláme večer jen pro sebe.“

„Vynasnažím se.“ Eva ustoupila, dokud ještě byla schopna se ovládnout, a rychle vykročila ke dveřím. Ještě se obrátila. „Tak jo, dvě hodiny,“ řekla mu. „Pak můžeš dokončit, cos začal.“

Když zavírala dveře, slyšela jeho smích. Spěchala k výtahu. „Třicet devět, západní,“ nahlásila a přistihla se, že se usmívá.

Ano, udělají si večer po sebe, rozhodla se. A ani Jess a ta jeho hnusná hračka jim to nepokazí.

Pak ale její úsměv povadl. *Není ten problém právě v tomhle?* Zauvažovala. Tolik se soustředila na osobní odplatu. Co když přehlédla něco většího? Nebo menšího?

Jestliže má doktorka Mirová pravdu a jestli je něco na té Roarkeově teorii, pak je úplně vedle. Musí se vrátit na začátek a zkusit se na celou věc podívat z jiného úhlu.

Byl to přímo technický zločin, uvažovala. *Jenomže i v takovém případě je nutný lidský prvek: motiv, citové hnutí, chtivost, nenávist, žárlivost a moc.* Co z toho – nebo jaká kombinace – je jádrem celého problému? Pokud šlo o Jesse, v něm viděla určitě chtivost a touhu po moci. Ale dokázal by kvůli tomu zabíjet?

S chladnou myslí si v duchu promítala jeho reakci, když mu ukázala snímky z pitvy. Projevoval by takové zděšení, kdyby byl sám strůjcem těchto činů?

Není to zase tak nemožné, usoudila. Ale nehodilo se to k její představě prstu na tlačítku.

Jess přece rád sledoval výsledky své práce, uvědomila si. Bavil se tím, všechno si zaznamenával. Existují snad ještě nějaké záznamy,

které při prohlídce přehlédli? Bude se muset sama vydat do jeho studia a důkladně se tam porozhlédnout.

Hluboce zamyšlena vystoupila ve třicátém devátém poschodí z výtahu a rozhlížela se po skleněných stěnách laboratoře. Bylo tu ticho, jen bezpečnostní zařízení byla určitě v činnosti, o čemž svědčily červené kontrolky kamer a detektorů pohybu. Pokud zde ještě nějací opozdilci pracovali, ukrývali se za zavřenými dveřmi.

Přiložila dlaň na detekční destičku pro ověření a na výzvu pro hlasový otisk uvedla své jméno a požádala o přístup do Reeanniny kanceláře.

Poručíku Evo Dallasová, máte povolen přístup na nejvyšší úrovni. Pokračujte chodbou nalevo a na konci zahněte doprava. Kancelář doktorky Ottové je pět metrů odtud. Při dalším vstupu nemusíte tuto proceduru opakovat. Povolení platí trvale.

Přemýšlela o tom, zda ji Reeanna nebo Roarke sledují. Chodba na ni udělala dost velký dojem, neboť byla celá ze skla a nabízel se odtud výhled na celé město. Pod nohama mohla pozorovat rušné ulice. Kolem zněla povzbuzující hudba a Eva se musela usmát myšlence některých muzikologů podnítit pomalé pracovníky k lepší práci. *Není to snad další příklad řízení mysli?*

Prošla kolem dveří, jejichž štítek hlásal, že patří Williamově kanceláři. Mistr počítačových her, pomyslela si. Bylo by jistě užitečné dostat se k jeho vstupním informacím, pohrabat se mu v mozku a vydolovat z něho pár hypotéz. Zaklepala a zjistila, že svítící kontrolka hlásí zablokování dveří.

Bohužel, pan William Shaffer není právě ve své kanceláři. Prosím, uveďte své jméno, případně sdělte zprávu. Pan Shaffer vám odpoví, jakmile to bude možné.

„Tady Dallasová. Williame, jestli budete mít po večeři minutku, něco bych od vás potřebovala. Teď jdu za Reeannou. Když tam nebude,

nechám jí tam vzkaz. Když se mnou budete chtít mluvit, budu tady v budově, nebo doma.“

Při odchodu se podívala na hodinky. Jak dlouho mu proboha bude trvat, než se nadlábne?

Vyhledala Reeanninu kancelář a zaklepala. Čekala asi pět vteřin, než se rozsvítila zelená kontrolka, a pak odsunula dveře. Kdyby si Reeanna nepřála, aby vstoupila, jistě by dveře zablokovala, usoudila Eva a důkladně se zde rozhlédla.

To se Reeanně podobá, řekla si. Všechno se tu lesklo a svítilo, na čistě bílých stěnách byly instalovány laserové obrazy, které hrály rudými záblesky a navozovaly cosi erotického.

Pracovní stůl stál u okna tak, aby Reeanna měla výhled na kolotající vzdušnou dopravu.

Sedací souprava byla z plyše a na měkké pohovce, přizpůsobující se tvaru těla, byl dosud znát otisk posledního návštěvníka. Reeanniny křivky byly úchvatné dokonce i v této podobě. Stolek byl z nějaké průhledné, velice tvrdé hmoty, s hranami zabroušenými jako diamantové fazety, které lámaly světlo ze štíhlé stojací lampy s růžovým stínítkem.

Eva vzala do rukou virtuální brýle položené na stolku. Byl to opravdu Roarkeův poslední model. Pak je odložila zase zpátky – neměla z nich dobrý pocit.

Odvrátila se a prohlížela si pracovní plochu na druhé straně místnosti. Není na ní pranic ženského, uvědomila si. Prostá bílá pracovní deska, zařízení umožňující pohodlnou manipulaci s přístroji, které byly i teď v provozu. Počítač tiše hučel a Eva se s vráskou na čele zahleděla na symboly objevující se na monitoru. Vypadaly podobně jako ty, které se snažila dešifrovat na obrazovce v Roarkeově pracovně.

Ne, podobně ne… Ty kódy vypadaly úplně stejně!

Zvědavě přistoupila k psacímu stolu, ale nebylo tu nic, co by mohla prozkoumat. Stříbrné plnicí pero, pár pěkných zlatých náušnic, holografický obrázek mladistvě se usmívajícího Williama v letecké uniformě. List papíru, na kterém byly opět ty podivné počítačové znaky.

Eva se posadila na kraj stolu, vytáhla videotelefon a spojila se s Peabodyovou. „Máte něco?“

„Syn Devaneové je ochoten spolupracovat. Tvrdí, že ráda hrála hry, hlavně když v nich mohla představovat nějakou postavu. Jeho to nezajímalo, ale tvrdí, že zná ženu, se kterou často hrávala. Nějaký čas s ní chodil. Mám její jméno – žije přímo tady v New Yorku. Mám vám poslat údaje?“

„Můžete ji vyslechnout sama. Domluvte si s ní schůzku. Jenom kdyby odmítla spolupráci, budete ji muset předvést. Pak se mi hlaste.“

„Ano, madam.“ Její hlas byl střízlivý, ale oči jí zasvítily radostí nad přiděleným úkolem. „Jedu tam.“

Spokojena s tím, co se dozvěděla, zkusila se Eva spojit s Feeneym, ale měl obsazeno.

Dveře se otevřely a dovnitř rázně vešla Reeanna. Zarazila se, když spatřila Evu sedící na stole. „Ach. Nečekala jsem vás tak brzy.“

„Nějak mi to s časem nevychází.“

„Ach tak.“ Reeanna se usmála a zavřela za sebou dveře. „Roarke vám asi umožnil přístup.“

„Asi jo. Nějaký problém?“

„Nene.“ Reeanna mávla rukou. „Jsem trochu roztěkaná. William se strašně dlouho páral s večeří.“ Střelila pohledem k vrnícímu počítači. „Tady práce nikdy nekončí.“ Usmála se. „U policie to určitě není jiné. A víte co, neměla jsem vůbec čas na brandy. Nedáte si taky?“

„Ne, díky. Jsem ve službě.“

„Tak aspoň kávu.“ Reeanna se obrátila k AutoChefovi a požádala o skleničku brandy a šálek černé kávy. „Budete muset omluvit můj špatný odhad. Trochu jsme se opozdili s plánem. Roarke potřeboval data pro nový virtuální model. Chce to mít celé hotové, od koncepce až po zavedení.“

„Takže to byla vaše práce. To jsem netušila, dokud jste se o tom teď nezmínila.“

„Ach, většinu práce odvedl William. I když já se v menší míře podílela také. Tak.“ Podala Evě kávu, sama si odnesla brandy ke stolu a posadila se. „Co pro vás mohu udělat?“

„Doufám, že budete s tou konzultací souhlasit. Podezřelý je nyní ve vazbě, zastupuje ho právník, ale nemyslím, že to bude na závadu.

Chtěla bych, abyste posoudila jeho psychologický profil z vlastního specializovaného hlediska.“

„Genetické značkování.“ Reeanna zabubnovala prsty o stůl. „Zajímavé. Z čeho je obviněn?“

„Nejsem oprávněna o tom mluvit, dokud nebudu mít váš souhlas a povolení inspektora. Jakmile je dostanu, chtěla bych ty testy naplánovat zítra na sedmou.“

„V sedm ráno?“ zamrkal Reeanna. „Ó jé. Nejsem zrovna skřivánek. Jestli chcete, abych se dala do práce tak brzo, musím pro to mít pádný důvod.“ Trošku se usmála. „Předpokládám, že už máte testy od doktorky Mirové – a že se vám výsledky moc nelíbí.“

„Není neobvyklé požádat o stanovisko více znalců,“ prohlásila Eva omluvně. Cítila se v defenzivě. A také provinile, uvědomila si náhle.

„To ne, ale zprávy doktorky Mirové bývají stoprocentně správné a sotvakdo by je zpochybnil.“

„Jenže já nutně potřebuju znát pravdu,“ namítla Eva. „A abych ji zjistila, musím vyloučit jakékoli domněnky nebo omyly.“ Seskočila ze stolu. „Podívejte, myslela jsem, že vás taková práce bude zajímat.“

„To ano, a velmi. Ale ráda bych věděla, s kým mám tu čest. Potřebuji snímky mozku toho podezřelého.“

„Mám je v záznamech.“

„Opravdu?“ Reeanně zasvítily oči jako kočce. „Je také důležité znát veškeré dostupné informace o jeho biologických rodičích. Jsou známi?“

„Všechno je uvedeno v testech doktorky Mirové. Budete je mít k dispozici.“

Reeanna se opřela a zakroužila brandy ve skleničce. „Určitě jde o vraždu.“ Rty jí zacukaly, když uviděla Evin výraz. „Je to ostatně vaše specializace. Zjišťovat, jak lidé přicházejí o život.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Jak při tom postupujete?“

„Vyšetřuji ty, kteří ty životy druhým berou.“

„Ano, ale abyste to mohla dělat, musíte se zabývat těmi mrtvými – a samotnou smrtí. Jak k ní došlo, co bylo příčinou, co se v oněch posledních okamžicích mezi vrahem a obětí odehrálo. Fascinující. Jaká to musí být osobnost, aby se den co den, rok co rok dokázala

zabývat smrtí, aby to brala jako poslání? Neděsí vás to, Evo, nebo vás to naopak zocelilo?“

„Štve mě to,“ odpověděla krátce. „A nemám čas na filozofování.“

„Promiňte, to je takový můj zlozvyk.“ Reeanně unikl povzdech. „William mi pořád říká, že všechno moc rozebírám.“ Usmála se. „Tedy domluveno. Nejen proto, že jde o zločin – o vraždu. Mám zájem s vámi spolupracovat. Brnkněte tomu svému inspektorovi,“ navrhla jí. „Počkám, jestli vám udělí povolení. Pak si můžeme promluvit o detailech.“

„Dobrý nápad.“ Eva znovu zapnula videotelefon, odvrátila se a vyžádala si jen text na displeji, přestože tento způsob byl zdlouhavější a méně efektivní. Naťukala své sdělení a žádost o svolení a čekala na odpověď.

O co se to sakra snažíš, Dallasová? Mirová ti nestačí?

Potřebuju další posudek, inspektore. Je to normální postup. Hledám jehlu v kupce sena. Jestli nedokážu přesvědčit prokurátora, aby zatkli Jesse za podněcování k sebevraždě, nehodlám si nechat utéct možnost obvinění z jiných zločinů. Potřebuju prokázat, že měl v úmyslu ublížit.

Bylo to dost odvážné tvrzení, a Eva to věděla. Se staženým žaludkem čekala na Whitneyho odpověď.

Dej mi možnost, žadonila v duchu. *Jess musí dostat za uši. Musí zaplatit.*

Máte ode mě zplnomocnění pokračovat, poručíku. Ale doufám, že nebudete zbytečně ubírat z rozpočtu. Oba víme, že posudky doktorky Mirové mají velkou váhu.

Rozumím a děkuji. Když už nic jiného, posudek doktorky Ottové alespoň udělá těžkou hlavu Jessovu právnímu zástupci. Právě pracuji na odhalení spojení mezi podezřelým a oběťmi. Výsledky budu mít k dispozici zítra v devět ráno.

To bych vám taky radil. Jde mi o krk právě tak jako vám. Whitney, končím.

Eva si zvolna vydechla. Získala zase trochu času, a to bylo hlavní. Bude-li ho mít víc, může se do případu ponořit hlouběji. Jestli ta data nevyhrabou Roarke nebo Feeney, pak už nikdo na této planetě.

Jess bude platit, ale vražda zůstane nepotrestána. Na chvilku zavřela oči. Ano, tohle je její poslání. Odplata za mrtvé.

Otevřela oči a snažila se uspořádat myšlenky, než seznámí Reeannu se všemi detaily.

A pak to uviděla, černé na bílém, na monitoru počítače.

Mathias, Drew, počítačová přezdívka Autofil, Mathias, Drew, počítačová přezdívka Drtič. Mathias, Drew, přezdívka HoloDick.

Srdce se jí rozbušilo, ale nepohnula se a pevnou rukou znovu zapnula mobilní videotelefon a navolila kódy Peabodyové a Feeneyho. Potřebuju pomoc. Odpovězte okamžitě na zdroj přenosu.

Zastrčila telefon a obrátila se. „Inspektor souhlasil. Ale moc se rnu do toho nechtělo. Budu potřebovat nějaké výsledky, Reeanno.“

„Máte je mít.“ Reeanna upila brandy a přesunula pohled na elegantní malý počítač na stole. „Zrychlil se vám srdeční tep a výrazně vám stoupl adrenalin.“ Sklonila hlavu. „Máte asi problémy, Evo,“ zamumlala a zvedla ruku, v níž se cosi lesklo. Byla to policejní zbraň.

O několik poschodí výš Roarke prohlížel nová data týkající se Mathiase a něco si pobrukoval. Konečně jsme se někam dostali, pomyslel si. Přepnul počítač na automatický provoz a našel si údaje o nové virtuální jednotce. Není to zvláštní, uvažoval, není to zajímavé, že některé z komponentů té čarovné mašinky Jesse Barrowa jsou doslova kopií této nové jednotky?

Zaklel, když zabzučela interní linka. „Nechci být rušen.“

„Promiňte, pane. Je tu Mavis Freestoneová. Tvrdí, že s vámi musí nutně mluvit.“

Přepnul na automatiku i druhý počítač. „Pošlete ji dál, Caro. A můžete jít. Dneska už vás nebudu potřebovat.“

„Díky. Hned vám ji tam pošlu.“

Roarke se zamračil a vzal do ruky virtuální jednotku, kterou mu tu Reeanna nechala na vyzkoušení. Pár úprav, uvažoval. Zdokonalený

typ pro uvolnění na trh. Nabízí možnosti podprahových sugescí, a ta podobnost může být náhodná. Přesto začal uvažovat o možném úniku informací z oddělení vývoje a výzkumu.

Uvažoval, s čím William přišel, když probíhaly změny druhé výroby, a zasunul disk do volného počítače. Neuškodí, když si data přehraje a přitom zjistí, co má Mavis na srdci.

V počítači to píplo a probíhalo ukládání dat. V té chvíli se otevřely dveře a dovnitř jako tornádo vpadla Mavis.

„Je to moje vina, za všechno můžu já. Bože, co mám dělat?“

Roarke obešel stůl, uchopil Mavis za ruce a výmluvně se podíval na zkoprnělou asistentku. „Běžte domů. Já to tady zvládnu. Jo, a nechte dveře odblokované pro mou ženu, prosím. Sedni si, Mavis.“ Odvedl ji k židli. „Klid.“ Pohladil ji po hlavě. „A neplač. Jak to, že je to tvoje vina?“

„Jess. Využil mě, aby se dostal k vám. Dallasová říká, že za to nemůžu, ale já o tom přemýšlela, a můžu za to.“ Mohutně popotáhla. „Mám tohle.“ V ruce držela disk.

„A co to je?“

„Já nevím. Možná důkaz. Vemte si to.“

„Díky.“ Vzal jí disk z ruky. „Proč jsi to nedala Evě?“

„Já… chtěla jsem jí to dát. Myslela jsem, že bude tady. Asi bych to neměla mít u sebe. Ani jsem o tom neřekla Leonardovi. Jsem strašná,“ vykřikla nakonec.

Roarke už pár hysterek v životě poznal. Zastrčil tedy disk do kapsy, přikročil k AutoChefovi a požádal o uklidňující nápoj. „Vypij to, ano? Jaký důkaz máš na mysli, Mavis?“

„Nevím. Viď, že se na mě nezlobíš?“

„Ale drahoušku, já tě zbožňuju. Vypij to do dna.“

„Fakt?“ Poslušně vyprázdnila sklenici. „Já tě mám tak ráda, Roarkeu, a nejen proto, že se topíš v kreditech. Stačí mi, že vůbec existuješ.“

„No jo.“

„Ale ať je to jak chce, ona je s tebou šťastná. Ona ani neví, jaký to je, protože nikdy šťastná nebyla. Víš to?“

„Ano. Teď se pomalu třikrát nadechni. Připravena? Tak raz, dva…“

„Dobře.“ S velkou vážností ho poslechla, nespouštějíc z něho oči. „Ty to ale umíš. Uklidnit člověka. Ale Eva ti to určitě moc často nedopřeje.“

„Ne, to ne. Nebo o tom spíš neví, když to dělám.“ Usmál se. „My oba ji dobře známe, viď, Mavis?“

„My ji prostě milujeme. Je mi to tak líto.“ Znovu jí vytryskly slzy, ale teď to byly slzy úlevy. „Přišla jsem na to, když jsem si přehrávala ten disk. Teda aspoň na něco. Je to ta moje nová nahrávka. Pustila jsem si to tajně. Chtěla jsem si to schovat pro potomky, víš? Ale na konci je vzkaz.“

Pohlédla na své ruce. „To je poprvé, co jsem si to přehrála, poprvé, kdy jsem si to poslechla celý. Jednu tu kopii dal Evě, ale u téhle mé verze jsou pak ještě jeho poznámky o…“ Oči měla náhle suché a vášnivě vykřikla: „Za tohle musí trpět. A pořádně! Přehrajte si to. To místo jsem označila.“

Roarke neřekl nic, vstal a zasunul disk do počítačové jednotky. Obrazovka se rozzářila a prostor naplnila hlasitá hudba, která se po chvíli ztišila a bylo slyšet Jessův hlas.

„Zatím netuším, jaké budou výsledky. Ale jednou najdu klíč a napíchnu se přímo na zdroj. Prozatím můžu jen spekulovat. Ty sugesce se týkají paměti. Rekonstrukce prožitého traumatu. V mysli Dallasové jsou nějaké stíny. Fascinující. O čem se jí bude dneska zdát, až si poslechne ten disk? Jak dlouho bude trvat, než ji doženu k tomu, aby mi to prozradila? Co to schovává za tajemství? Je to fakt sranda, když o tom uvažuju. A teď jen čekám na příležitost, až se odhalí temné stránky Roarkeovy duše. Určitě něco skrývá, a já jsem tak blízko, mám to skoro na dosah. Při pomyšlení na tenhle páreček mi stoupá adrenalin. Nedovedu si pro tenhle projekt představit lepší subjekty. Bůh žehnej Mavis, že mi k nim otevřela dveře. Za šest měsíců už ty dva budu dokonale znát, budu umět odhadnout veškeré jejich reakce. Budu schopen vést je tam, kam budu chtít. A pak přestanou existovat hranice. Sláva, bohatství, obdiv. Stanu se požehnaným otcem virtuálních radostí.“

Když disk doběhl, Roarke mlčel. Nevytáhl ho z přístroje, protože věděl, že by ho jeho prsty rozdrtily na prach.

„Už jsem si ho podal," řekl po dlouhé odmlce. „Ale asi ne dost." Obrátil se k Mavis. Zvedla se a teď tu stála, křehká jako víla, a v tenoučkých růžových šatičkách vypadala odvážně. „Ty na tom nemáš žádnou vinu," ujistil ji Roarke.

„Možná máš pravdu. Ráda bych to napravila. Já vím, že beze mě by se k vám nedostal tak blízko. Bude tohle stačit, aby zůstal v base?"

„Počká si hodně dlouho, než se dostane ven. Necháš mi tady ten disk?"

„Jo, jasně. A teď už nebudu otravovat a půjdu."

„Budeš tu vždycky vítána."

Nakrabatila pusu. „Kdyby nebylo Evy, utekl bys přede mnou, jak bys mě uviděl."

Roarke k ní přistoupil a políbil ji na lítostivě našpulená ústa. „To by byla jistě chyba. Nechám ti zavolat vůz."

„Nemusíš."

„Bude na tebe čekat před vchodem."

Utřela si hřbetem ruky nos. „Taková ta senzační limuzína?"

„Přesně ta."

Doprovodil ji ke dveřím a zamyšleně za ní zavřel. Ten disk bude jen další hřebík do Jessovy rakve. Ale stále ještě to není dostatečný důkaz pro obvinění z vraždy. Vrátil se zpátky a spustil obě jednotky.

Usedl za stůl a nasadil si virtuální brýle.

Eva utkvěla zrakem na zbrani. Z místa, kde stála, nedokázala odhadnout, na jakou intenzitu je nastavena. Věděla, že jakýkoli prudký pohyb může znamenat bolest, dočasné ochromení, nebo také smrt.

„Vlastnit takovou zbraň je pro civilisty nezákonné," pravila chladně.

„Myslím, že za těchto okolností to není důležité. Pomalu vyndejte svou zbraň a položte ji na stůl. Neublížím vám," řekla Reeanna, když Eva nejevila známky toho, že by mínila uposlechnout. „Nikdy bych vám neublížila. Ale musím udělat to, co je nutné."

Nespouštějíc z Reeanny oči Eva pomalu sáhla pod paži pro svou vlastní zbraň.

„A ať vás ani nenapadne ji použít. Můj stunner není nastaven na nejvyšší výkon, ale je dost silný. A ačkoli možné poškození mozku nemusí být trvalé, bylo by to velmi nepříjemné," varovala ji Reeanna.

Eva dobře věděla, co stunner dokáže, a proto opatrně vytáhla svou zbraň a položila ji na roh stolu. „Budete mě muset zabít, Reeanno. Ale musíte to udělat tváří v tvář. Ne jako u těch ostatních."

„Tomu se chci vyhnout. Krátké, bezbolestné, ba přímo zábavné sezení s virtuální realitou, a můžeme upravit vaše vzpomínky a nasměrovat vás správným směrem. Jess už vás dobře připravil, Evo. Tak proč v tom nepokračovat?"

„Proč jste ty čtyři lidi zabila, Reeanno?"

„Vždyť se zabili sami! Měla jste pravdu, když Cerise Devaneová skočila z té střechy. Člověk musí věřit tomu, co vidí na vlastní oči." Vzdychla si. „Nebo alespoň většina lidí. Ale vy nejste každý, že ne?"

„Proč jste je zabila?"

„Já jim jen pomohla, aby ukončili své životy jistým způsobem a v určitou chvíli. A proč?" Reeanna pokrčila půvabnými rameny. „No, protože jsem mohla."

Rozesmála se a její smích zněl jako rolničky.

Kapitola dvacátá

Snad to nebude trvat dlouho, vypočítala si Eva, než Peabodyová a Feeney dostanou její zprávu. Potřebuje čas. A zdálo se, že Reeanna jí ho poskytne. Někteří jedinci potřebují neustálý obdiv.

„Spolupracovali jste s Jessem?"

„Ten amatér!" Reeanna při té myšlence zavrtěla hlavou, až se jí hříva zatřásla. „Barový hráč. Nemá vůbec talent ani základy technických znalostí, a navíc nemá představivost – ani dobrý žaludek," dodala s líným kočičím úsměvem. „To ženy jsou mnohem odvážnější, mají v sobě víc krutosti než muži. Souhlasíte?"

„Ne. Myslím, že odvaha a zlo nemají pohlaví."

„No dobrá." Reeanna zklamaně sevřela rty. „V každém případě jsem si s ním před lety krátce dopisovala. Vyměňovali jsme si nápady a své teorie. Anonymita podzemních e-služeb je výhodná. Využila

jsem jeho názorů a dokázala jsem se mu vlichotit a získat určité technické poznatky. Ale byla jsem o pěkný kus před ním. Upřímně řečeno, nenapadlo mě, že se dostane tak daleko. Jednoduchá metoda rozšíření mysli, s určitými přímými sugescemi.“ Pohodila pyšně hlavou. „Dochází vám to?“

„Zašli jste ještě dál.“

„Co kdybyste si sedla, Evo? Cítily bychom se obě lépe.“

„Já se cítím dobře vestoje.“

„Jak chcete. Ale ustupte o pár kroků, buďte tak laskavá.“ Zamávala zbraní. „Nerada bych, abyste se pokusila použít pistoli. Musela bych pak použít tu svou, a nechci přijít o tak milého posluchače.“

Eva o krok ustoupila. Pomyslela na Roarkea o pár poschodí výš. Sem ji hledat nepřijde. O tohle starost mít nemusí. Zastavil by se tu snad jedině, kdyby na něco přišel. Je tedy relativně v bezpečí, a ona může hrát o čas.

„Vy jste lékařka,“ poukázala Eva. „Psychiatr. Studovala jste mnoho let, abyste pomáhala lidem. Proč jim tedy berete životy, Reeanno, když jste se učila je zachraňovat?“

„Nejspíš genetické předurčení,“ usmála se. „Ach, vám se ta teorie moc nezdá, že? Chytla jste se jí, abyste mohla rozjet svůj případ, ale nelíbí se vám. Nevíte, odkud pocházíte.“ Všimla si záblesku v Eviných očích a spokojeně pokývala hlavou. „Jakmile jsem se dozvěděla, že se s vámi Roarke zapletl, důkladně jsem si prošla všechna dostupná data o Evě Dallasové. Mám pro Roarkea velkou slabost, dokonce jsem si pohrávala s myšlenkou učinit z našeho krátkého vztahu něco trvalejšího.“

„Odmítl vás?“

Trefila do černého. Reeanně zmrzl úsměv na rtech. „Tyhle ženské útoky jsou pod vaši úroveň. Ne, neodmítl mě. Prostě jsme se rozešli a vydali se každý po svém. Řekněme, že jsem uvažovala o návratu. Proto mě velice zaujalo, když se začal tak živě zajímat o ženskou, která dělá fízla. To nebyl jeho styl. Ale vy jste… zajímavá. A ještě zajímavější jsou vaše osobní data.“

Usadila se na boční opěrku relaxačního křesla. Odjištěnou zbraní stále mířila na Evu. „Holčička, kterou našli v Dallasu na ulici. Zbitá, dezorientovaná. Žádné vzpomínky na minulost, na to, kdo ji týral,

znásilňoval a zanedbával. Úplné prázdno. Zdá se mi to fascinující. Žádná minulost, žádní rodiče, ani stopa, odkud by mohla přijít. To mě opravdu baví, studovat vaši osobnost.“

„Nemůžete mi vlézt do hlavy.“

„Ó, však se dočkáte. Dokonce to sama budete chtít, jakmile si párkrát vyzkoušíte jednotku, kterou jsem vymyslela přímo pro vás. Je mi opravdu líto, ale budu se muset postarat o to, abyste na všechno, o čem tu mluvíme, zapomněla. Máte tak bystrého ducha, tolik energie. Ale budeme mít příležitost spolupracovat. A přestože mám Williama ráda, přece jenom je dost… krátkozraký.“

„Jak moc je do všeho zapletený?“

„Nemá o ničem tušení. První zkoušky na modifikovaném zařízení jsem prováděla právě na něm. Byly úspěšné a všechno se velmi ulehčilo. Můžu ho ovlivnit tak, aby upravil každou jednotku, kterou chci. William je rychlejší a vyzná se v elektronice lépe než já. To zařízení pro senátora Pearlye mi vlastně pomohl vypilovat.“

„Proč právě pro něho?“

„Další zkouška,“ pokrčila Reeanna rameny. „Příliš hlasitě se stavěl proti zneužívání podprahových sugescí. Měl rád hry, což jste jistě sama zjistila, jenže neustále volal po zavádění nových předpisů a zákonů. Po cenzuře, když to chcete vědět. Strkal nos do pornografie, do využití sugescí v komerční reklamě, snažil se mluvit do všeho. Byl to takový obětní beránek.“

„Jak jste získala přístup k jeho mozkovému vzorci?

„To William. Myslí mu to. Chtělo to pár týdnů intenzivní práce, ale podařilo se mu proniknout přes všechna bezpečnostní opatření.“ Vychutnávala si ten okamžik.

„A stejně jste získali i můj vzorec.“

„No jistě. Má tak měkké srdce, ten můj William, jistě by ho bolelo, kdyby zjistil, že nese spoluvinu na sebevraždách.“

„Ale vy jste ho zneužila, a on je teď součástí toho všeho. A vás to ani trochu netrápí.“

„Ne, ovšemže ne. William mi to všechno umožnil. A kdyby tu nebyl on, našel by se jiný.“

„On vás miluje. Vždyť to víte.“

„Ale prosím vás!“ Reeanna se ošklivě rozesmála. „Takové štěně. Všichni muži jsou stejní, když mají před sebou atraktivní ženské tělo. Začnou slintat a plazit se vám u nohou. Je to zábavné, někdy možná i vzrušující, a vždycky užitečné.“ Lišácky si olízla horní ret. „Neříkejte mi, že jste neuplatnila své ženské kouzlo právě na Roarkea.“

„My se navzájem nevyužíváme.“

Reeanna obrátila. „Vážená doktorka Mirová by mě označila za sociopata s násilnickými tendencemi a touhou ovládat druhé. Za patologického lháře s nezdravou, dokonce nebezpečnou fascinací smrtí.“

Eva chvilku vyčkávala. „A souhlasila byste s takovou analýzou, doktorko Ottová?“

„Nu, ano. Moje matka si vzala život, když mi bylo šest. Otec se přes to nikdy nepřenesl. Odvezl mě k prarodičům a odešel, aby se uzdravil. Nevěřím, že by se mu to mohlo podařit. Ale viděla jsem matku po tom, co spolykala smrtelnou dávku léků. Byla krásná. V její tváři se zračilo nesmírné štěstí. Proč by tedy smrt, chtěná smrt, nemohla být příjemným zážitkem?“

„Zkuste to,“ navrhla Eva, „a uvidíte.“ Pak se usmála. „Já vám s tím pomůžu.“

„Možná jednou. Až dokončím své výzkumy.“

„Takže my jsme laboratorní krysy; žádné hračky, žádné hry, ale experimenty. Těla pro vivisekci.“

„Ano. Náš malý Drew. Škoda ho, byl tak mladý a schopný. Když jsme s Williamem pracovali na *Olympu*, konzultovala jsem s ním určité pracovní problémy, možná neuváženě, jak teď vidím. Zamiloval se do mě. Takový mladíček. Lichotilo mi to, a William je v těchto ohledech velmi tolerantní.“

„Věděl toho příliš, tak jste mu poslala upravenou jednotku a navedla ho, aby se oběsil,“ konstatovala Eva.

„V podstatě ano. Možná by to nebylo nutné, ale on odmítal ten vztah ukončit. Musela jsem to skončit dřív, než mu spadnou šupiny z očí.“

„Své oběti svlékáte,“ poznamenala Eva. „Poslední ponížení?“

„Ale ne.“ Reeanna se zatvářila uraženě. „Vůbec ne. Je to základní symbolika. Všichni se rodíme nazí a nazí umíráme. Kruh se uzavírá.

Drew zemřel šťastný. Všichni zemřeli šťastni. Bez utrpení, bez bolesti. Zbyla jen radost. Nejsem žádná zrůda, Evo. Jsem vědkyně.“

„Ne, vy jste zrůda, Reeanno. A v naší společnosti zrůdy zavíráme do klecí. Vy v té kleci šťastná nebudete.“

„To se nestane. To Jess bude tím, kdo za to zaplatí. Až dostanete zítra moji zprávu, budete se bít za to, aby šel sedět. A i kdyby se vám nepodařilo prokázat jeho vinu, budete do smrti přesvědčena, že za to může on. A až přijdou další, budu velmi pečlivě vybírat, aby to byli lidé úplně mimo váš okruh. Už se tím nebudete muset zatěžovat.“

„Vy jste se schválně postarala o to, aby se dvě sebevraždy týkaly lidí z mého okolí?“ Eva pocítila nevolnost. „Abyste upoutala moji pozornost.“

„Částečně. Chtěla jsem vás sledovat při práci. Dívat se zblízka, krok za krokem. Chtěla jsem vědět, jestli jste tak dobrá, jak se říká. Fitzhugha jste nemohla vystát, a já si říkala, proč bych své nové kamarádce Evě neposloužila? Byl to namyšlený prevít, skvrna na tváři společnosti a velice špatný hráč. Chtěla jsem, aby jeho smrt byla hodně krvavá. Měl rád krvavé hry, víte? Nikdy jsem se s ním nesetkala osobně, ale párkrát jsem na něj narazila na síti. Ubožák.“

„Měl rodinu,“ vypravila ze sebe Eva. „Stejně jako Pearly, Mathias a Cerise Devaneová.“

„No, život jde dál.“ Reeanna netrpělivě mávla rukou. „Člověk si zvykne, to už je lidská povaha. A pokud jde o Cerise, ta v sobě měla asi tolik mateřské lásky jako toulavá kočka. Šlo jí jen o kariéru. Bože, jak ta mi pila krev! Největší zábava s ní byla, když umírala na kameru. Ten její úsměv. Všichni se usmívali. To byl takový malý žert – dárek ode mě. Poslední sugesce. Vždyť umírat je tak krásné, tak zábavné, tak radostné. Umírat a těšit se z toho. Všichni zemřeli s pocitem štěstí.“

„Zemřeli s úsměvem na tváři a s vypáleným mozkem.“

Reeanna svraštila čelo. „S vypáleným mozkem? Co tím myslíte?“

Kdy už sakra přijde pomoc? pomyslela si Eva. *Jak dlouho ještě vydržím hrát o čas?* „Vy jste o tom nevěděla? Váš experiment má drobnou vadu na kráse, Reeanno. Zůstává po něm spálené místo v mozku. Něco jako otisk prstu. Váš otisk.“

„Na tom nesejde,“ odsekla Reeanna, ale znepokojeně stiskla rty. „Možná za to můžou příliš silné subliminální signály. Aby se dostaly do nitra mozku, musí překonat instinktivní obranu, pud sebezáchovy. Ještě na tom zapracujeme, snad se to dá upravit.“ V očích se jí objevila zloba. „William se musí polepšit. Nesnáším chyby.“

„Váš experiment je jich plný. Budete muset dál ovládat Williama, aby pokračoval. Kolikrát už jste na něm systém použila, Reeanno? Nezvětší se ta spálenina při dlouhodobém používání? Co všechno to asi může způsobit?“

„To se dá spravit.“ Reeanna si poklepala prsty volné ruky o stehno a trochu polevila v pozornosti. „Však on to dá do pořádku. Udělám si snímek jeho mozku a podívám se na tu skvrnu – jestli tam něco takového vůbec bude.“

„To se vsaďte, že jo.“ Eva přistoupila blíž a zvažovala riziko. „Všichni to tam měli. A jestli se vám to u Williama nepodaří napravit, budete ho pravděpodobně muset zabít. Nemůžete riskovat, že až se poškození zvětší, povede k nekontrolovatelnému jednání. Je to tak?“

„Ne. Ne! Podívám se na to hned. Dnes večer.“

„To už může být pozdě.“

Reeanna blýskla očima. „Dají se udělat úpravy. Uděláme je. Nedošla jsem až sem, abych se setkala s neúspěchem.“

„K dokonalému úspěchu budete muset ovládnout i mě, a já vám to rozhodně nijak neulehčím.“

„Mám záznamy vaší mozkové aktivity,“ připomněla jí Reeanna. „Už jsem zavedla váš program. Půjde to velmi snadno.“

„Já vás překvapím,“ slíbila Eva. „A Roarke také. Nemůžete pracovat bez něho, a on na to přijde. Chcete ovládat i jeho?“

„To bude obzvláště příjemné. Jenom jsem musela opravit časový rozvrh. Těšila jsem se, že Roarke bude první. Uvažovala jsem, dáli se to tak nazvat, o výletu do minulosti. Roarke je v posteli velice vynalézavý. Ještě jsme neměly čas si o tom důvěrně popovídat, ale jistě se mnou budete souhlasit.“

Eva málem zaskřípala zuby, ale nehnula brvou: „Vy používáte tu svou hračku jako zdroj sexuálního uspokojení? Jak nevědecké, doktorko Ottová.“

„A jak zábavné. Nejsem takový mistr jako William, ale dobrou, kreativní hru si dovedu vychutnat.“

„Tím způsobem jste se setkala se všemi oběťmi?“

„Přesně tak. Přes síť. Při hrách se člověk uvolní. A William i já jsme si řekli, že vstupní informace od hráčů pomohou rozvinout tvořivější formy virtuální reality.“ Odfoukla si vlasy z čela. „Aniž by kdokoli tušil, na čem vlastně pracuju.“

Přesunula pohled na monitor a zamračila se nad údaji, které se přenášely z Roarkeovy kanceláře. Všimla si, že právě zpracovává specifikace virtuální jednotky. „Takže přece jen jste Roarkea přiměla, aby se v tom začal vrtat,“ ušklíbla se. „Nejen pokud jde o Drewa, ale i pokud jde o zařízení samo. Moc velkou radost z toho nemám, ale každá překážka se dá obejít.“ Mírně zvedla koutky úst. „Roarke není tak nenahraditelný, jak si myslíte. Komu asi připadne tohle všechno, kdyby se s ním něco stalo?“

Znovu se zasmála, celá rozveselená Eviným nechápavým pohledem.

„No přece vám, drahoušku. Tohle všechno bude vaše, budete to řídit, a já s vámi. Ale nebojte se. Nedopustím, abyste byla dlouho vdovou. Však vám někoho najdeme. Vyberu ho osobně.“

Evě se zastavilo srdce v těle. „Pro Roarkea máte také jednotku.“

„Zrovna dneska odpoledne jsem ji dokončila. Jestlipak si ji už vyzkoušel? Roarke je pracovitý a rád se ve všem angažuje.“

Ještě dřív, než po ní Eva mohla skočit, vystřelila a zasáhla ji do nohou. „Nechte toho. Zatím vás jenom omráčím, chvilku to bude trvat.“

„Zabiju tě vlastníma rukama,“ zasípěla Eva. Popadla dech a donutila se myslet. „Přísahám.“

Nahoře ve své kanceláři Roarke zachmuřeně sledoval data na obrazovce. *Něco tady chybí*, pomyslel si. *Co to jen může být?*

Protřel si unavené oči a opřel se. Potřebuju pauzu, usoudil. Pročistit si mysl, ulevit očím. Vzal do ruky virtuální disk a převracel ho v rukou.

„Nebudeš mít příležitost nikoho zabíjet. Jestli to zkusíš, dostaneš dost velkou dávku, aby tě to omráčilo. Pak už bude pozdě. Ještě pořád je naděje, že to zastavíš, že ho zachráníš.“ Její úsměv se rozšířil do posměšného šklebu. „Vidíš, Evo, jak dokonale tě mám přečtenou?“

„Vážně?“ zeptala se Eva, a místo aby se vrhla vpřed, uskočila dozadu. „Zhasnout,“ vykřikla, a když místnost zahalila tma, sáhla po své zbrani. Ucítila lehké bodnutí, jak se jí paprsek z Reeannina stunneru svezl po rameni.

Vrhla se na zem a chráněna stolem se stisknutými zuby překonávala bolest. Rychle se odkulila, ale narazila si při tom pochroumané koleno.

„V tomhle jsem lepší než ty,“ pronesla Eva chladně. Ale prsty pravé ruky se jí třásly a musela si zbraň přehodit do levé. „Jseš amatérka. Odhoď tu zbraň, a já tě možná nezabiju.“

„Zabít mě?“ zasyčela Reeanna. To nedokážeš, na to jsi moc dobře vycvičený polda. Zbraň smíte používat na maximum, jenom když selžou ostatní metody.“

Eva zadržela dech a chvilku napínala svůj vycvičený sluch. *U dveří… Ano, napravo ode dveří.* „Není tu nikdo kromě nás dvou. Kdo se to dozví?“ zasyčela.

„Svědomí ti to nedovolí. Nezapomínej, že tě mám přečtenou. Dostala jsem se ti do hlavy. Nebudeš s tím moct žít.“

Blíží se ke dveřím. Jo, pořád se pohybuje. Ještě kousek. Zkus utéct, ty mrcho, a je po tobě.

„Možná máš pravdu. Možná tě jenom zmrzačím.“ Zasvištěl výstřel a Eva se skrčila za stůl. Dveře se otevřely, ale místo prchající Reeanny se dovnitř vhrnul William. „Reeanno, co tu proboha děláš potmě?“

Eva vyskočila, ale Reeanna ji předešla a její prst stiskl spoušť. Williamův nervový systém se zhroutil.

„Ach Williame, proboha.“ Znělo to spíš znechuceně než zděšeně. Když se začal kácet, Reeanna se pod ním prosmýkla a vrhla se na Evu. Nehty se jí zuřivě zaryla do prsou a obě ženy se zřítily na podlahu.

Reeanna dobře věděla, kam nasměrovat rány. Pamatovala si každou modřinu a odřeninu na Evině těle a nyní se na ně zaměřila. Kolenem zacílila do Evina bolavého boku, její pěst dopadla na pohmožděné

koleno. Oslepená bolestí Eva vyrazila loktem do prostoru a ke své spokojenosti uslyšela křupnutí nosní chrupavky. Reeanna zavřeštěla vysokým ječivým hlasem a zaútočila na Evu zuby.

„Ty čubko!“ Eva použila stejnou metodu, popadla chomáč Reeanniných vlasů a prudce s ní zacloumala. Pak, trochu zahanbena neprofesionálním postupem, přitiskla ústí zbraně Reeanně pod bradu. „Zkus se pohnout a je po tobě. Světlo!“

Prudce oddechovala, zkrvavené tělo jedna bolest. Doufala, že pocítí uspokojení, až uvidí rozkošnou tvář své soupeřky plnou ran a zalitou krví tryskající z rozdrceného nosu. Ale teď se především bála.

„Oddělám tě, a bude mi to jedno.“

„To neuděláš.“ Reeannin hlas byl chladný jako ocel. Rty se jí roztáhly do zářivého úsměvu. „Udělám to já,“ řekla a přitiskla si ústí Eviny zbraně na tepnu. „Nenávidím mříže.“ A s úsměvem stiskla spoušť.

„Kristepane!“ Eva se vysoukala zpod těla zmítajícího se v křečovitých záškubech, odstrčila Williama a rychle mu vytáhla z kapsy videotelefon. Dýchal, ale to ji v tu chvíli ani za mák nezajímalo.

Dala se do běhu.

„Ozvi se, ozvi se!“ křičela do mikrofonu a letěla chodbou. Potlačila výkřik, když se na displeji objevila zamítavá zpráva.

LINKA JE OBSAZENA.
PROSÍM, ČEKEJTE, NEBO VOLÁNÍ OPAKUJTE.

Vytoč to! Spoj to, ty debile. Jak se s touhle věcí sakra zachází? Zrychlila, teď už běžela tryskem a neuvědomovala si, že pláče.

Před sebou slyšela blížící se kroky, ale ani nezpomalila.

„Dallasová, proboha!“

„Leť tam!“ Proběhla kolem Feeneyho, hluchá k jeho vzrušeným dotazům. „Dělej, běž tam! Peabodyová, za mnou! Fofrem!“

Doběhla k výtahu a praštila do ovladače. „Dělej, dělej, potvoro!“

„Dallasová, co se stalo?“ Peabodyová se dotkla jejího ramene, ale Eva ji odmrštila. „Vy krvácíte! Poručíku, co se děje?“

„Roarke, ach, bože! Můj bože! Prosím.“ Slzy se jí řinuly po špinavé tváři, takže skoro nic neviděla. Zachvátila ji šílená hrůza. „Ona ho zabije. Ona ho chce zabít!“

Peabodyová zareagovala tím, že vytáhla zbraň a obě se vřítily do výtahu. „Nejvyšší poschodí, východní křídlo,“ křikla Eva. „Rychle, dělejte!“ Hodila telefon Peabodyové. „Udělejte s tím něco, nemůžu se dovolat.“

„Je rozbitý. Asi spadl na zem, nebo co. Kdo chce zabít Roarkea?“

„Reeanna. Je mrtvá. Mrtvá jak Mrtvé moře, ale stejně ho zabije.“ Nedostávalo se jí dechu. „Musíme ho zastavit, musí s tím přestat.“ Oči šílené strachem obrátila k Peabodyová. „Ona ho nedostane. Nesmí!“

„Jo, zastavíme ho.“ Peabodyová se vrhla do dveří, ještě než se docela otevřely.

Eva ji předběhla. Přestože byla zraněná, strach jí dodával křídla. Zalomcovala dveřmi, proklela bezpečnostní opatření a připlácla dlaň na identifikační desku.

Vřítila se mu přímo do náruče. „Roarkeu!“ objala ho. Kdyby to šlo, celá by se v něm ztratila. „Ach bože. Ty jsi v pořádku. Jsi živý.“

„Co je s tebou?“ Přivinul ji k sobě, protože se celá třásla.

Eva se odtáhla a zadívala se mu do očí. „Podívej se na mě. Nezapnul jsi to, viď, že ne? Nezkoušels tu virtuální jednotku?“

„Ne. Evo…“

„Peabodyová, buďte ve střehu, kdyby udělal něco nepředloženého. Zavolejte ošetřovnu. Musíme mu nechat udělat snímky mozku.“

„To je sice blbost, ale běžte a zavolejte tam.“ prohlásil Roarke. „Tentokrát musí do nemocnice, i kdybych ji měl uspat ručně.“

Eva ustoupila a lapala po dechu. Ostražitě si ho prohlížela. Necítila nohy, sotva se na nich udržela. „Takžes to vůbec nezapínal?“

„Už jsem řekl, že ne.“ Prohrábl si vlasy. „Tentokrát jsem to měl schytat já, co? To se dalo čekat.“ Ohlédl se přes rameno. Eva zvedla zbraň. „No tak, dej to pryč. Nemám chuť spáchat sebevraždu. Spíš mám chuť někoho praštit. Byla tak blízko. Začalo mi to docházet před pár minutami. *Pamys*. Paní myslí,“ vysvětloval. „To je jméno, které používala při hrách na síti. Užívá je dosud, pořád hraje. Našel jsem desítky spojení s Mathiasem před jeho smrtí. A také jsem se důkladně

podíval na data u té nové jednotky, právě mi ji dali. A na statistiky ze souborů. Neukryli je zase tak hluboko.“

„Věděla, že na to přijdeš. Proto taky…“ Eva umlkla a sykla bolestí, protože jí hlava jen třeštila. „Proto si taky vyrobila individuální jednotku přímo pro tebe.“

„Možná bych ji i vyzkoušel, kdyby mě někdo nevyrušil.“ Vzpomněl si na Mavis a v duchu se usmál. „Pochybuju, že Ree věnovala mnoho úsilí tomu, aby pozměnila data. Věděla, že jí a Williamovi důvěřuju.“

„William v tom nejel – nebo vlastně ano, ale nevědomky.“

Roarke jen přikývl a podíval se na Evinu zničenou košili s jasně rudými skvrnami. „To ti udělala ona?“

„To je všechno její krev.“ Vydechla. „Je mrtvá, Roarkeu. Zabila se sama. Nedokázala jsem jí v tom zabránit. Možná jsem ani nechtěla. Řekla mi, že… ta jednotka, ta tvoje jednotka…“ Namáhavě oddechovala, skoro supěla a hlas se jí zadrhával. „Myslela jsem… bála jsem se, že to nestihnu. Nemohla jsem se sem dovolat a dveře byly zablokované.“

Ani neslyšela, jak za sebou Peabodyová zavřela, aby měli soukromí. Bylo jí to jedno. Upírala před sebe nevidoucí zrak a celá se chvěla. „Nemohla jsem,“ opakovala. „Hrála jsem o čas, hrála jsem o všechno, a tys už mohl být…“

„Evo.“ Přistoupil k ní a sevřel ji v objetí. „Teď jsi tady. A já tě neopustím.“ Políbil ji do vlasů a ona se mu schoulila do náruče. „Už je po všem.“

Věděla, že si v duchu bude tisíckrát promítat ten nekonečný běh, tu neskonalou hrůzu a pocit bezmoci. „Ne, není po všem,“ odporovala. „Ještě nás čeká důkladné vyšetřování. Nejde jen o Reeannu, budou prošetřovat všechny tvoje firmy, všechny lidi, kteří na projektu pracovali.“

„To přežiju.“ Roarke se jí podíval do očí. „Společnost je čistá. Věř mi. Neboj se, nezavřou mě a neudělám ti ostudu.“

Vzala si kapesník, který jí tiskl na ránu na hlavě, a vysmrkala se do něho. „To bych měla po kariéře, kdybych měla za muže kriminálníka.“

„V tomhle směru můžeš být klidná. Proč to všechno vlastně udělala?“

„Protože mohla. Tak mi to aspoň vysvětlila. Toužila po moci, chtěla všechny ovládnout.“ Rychle si hřbetem ruky otřela mokré tváře. Ruce se jí už skoro netřásly. „Měla se mnou velké plány.“ Ještě jednou se zachvěla. „Hodlala si ze mě udělat poslušného pejska, stejně jako ho udělala z Williama. Až bys byl mrtvý, měla jsem podle ní zdědit všechny tvé pozemské statky. To bys mi ale neudělal, že ne?“

„Co, že bych umřel?“

„Že bys mi odkázal všechny ty svoje krámy.“

Zasmál se a políbil ji. „Tak tohle tě tak pobouřilo?“ Odhrnul jí vlasy z tváře. „Měla připravenou jednotku i pro tebe, viď?“

„Jo, ale nestačily jsme ji vyzkoušet. Teď je tam zrovna Feeney. Radši mu dám vědět, co se stalo.“

„Musíme tam zajít sami. Linka je odpojená. Dostal jsem strach, když jsem se nemohl dovolat, a zrovna jsem šel za tebou, když jsi sem vletěla.“

„Bude to tvrdé.“ Dotkla se jeho tváře. „Mám o tebe starost.“

„Já to zvládnu. Ty se teď asi budeš chtít vrátit na centrálu dokončit případ.“

„To je předepsaný postup. Mám tu jednu mrtvolu – a další čtyři, kteří s tím souvise jí.“

„Vezmu tě tam, ale napřed se musíš nechat ošetřit v nemocnici.“

„Do žádné nemocnice nejdu.“

„Ale ano.“

Peabodyová lehce zaťukala na dveře a otevřela. „Promiňte, ale je tady sanitka. Musíte jim dát povolení ke vstupu.“

„Já to zařídím. Ať na nás počkají v kanceláři doktorky Ottové. Můžou prohlédnout Evu, a já ji pak odvezu na kliniku.“

„Řekla jsem, že nikam nejdu.“

„Já to slyšel.“ Stiskl tlačítko na stole. „Pusťte dovnitř ty zdravotníky. Peabodyová, máte u sebe želízka?“

„Jsou standardní součástí výstroje.“

„Nemohla byste mi je půjčit? Potřebuju je tady pro poručíka, musíme ji dopravit do nejbližšího lékařského zařízení.“

„Jen to zkus, chlapečku, a uvidíme, kdo bude potřebovat doktora.“

Peabodyová se musela kousnout do rtu, aby se nesmála. „Cítím s vámi, Roarkeu, ale nemůžu vám vyhovět. Chci si udržet svoji práci.“

„Nevadí, chápu, Peabodyová.“ Objal Evu kolem pasu a skoro ji odnesl ke dveřím. „Však já už něco vymyslím.“

„Musím podat hlášení. Musím dokončit případ. Mám tam mrtvolu k převozu.“ Zatímco ho Eva probodávala pohledy, Roarke přivolal výtah. „Nemám čas na doktory!“ protestovala.

„Jo, slyším,“ odbyl ji. Pak ji jednoduše zvedl a přenesl do kabiny. „Peabodyová, řekněte těm doktorům, aby se ozbrojili. Pacient nespolupracuje a chce utíkat.“

„Postav mě na zem, idiote! Pusť mě! Nikam nejdu!“ povykovala Eva, ale současně se nedokázala ubránit smíchu. A pak se dveře výtahu zavřely.